UW1257

DAW•sf BOOKS
No. 212 $1.50

A Science Fiction Book Club Selection

C.J. CHERRYH

BROTHERS OF EARTH

Uzay Düğümü

C. J. CHERRYH

BASKAN YAYINLARI

Yazan: C. J. CHERRYH

Çeviren: YÜCEL AYDEMİR

«Brothers of Earth»

Ali Rıza Baskan

Güzel Sanatlar Matbaasında

dizilmiş ve basılmıştır.

Baskan Yayınları A.Ş.

İstanbul — 1983

Birinci Bölüm

UZAY gemisi Endiyamon kor haline gelerek bir anda sönüp kayboldu.

Kurt Morgan gözlerini uzay filikasının ekranına dikip olayı izledi. Her şey bittikten sonra aletin yaklaştırıcısını harekete getirip, dikkatle kendisinden başka kurtulan olup olmadığını araştırdı.

Endiyamon'da seksen kadın ve erkek yaşıyordu. Şimdi yetmiş dokuz kişi gemileri ile birlikte toz haline gelmişlerdi. Güneş yönünde iki dakikalık mesafede başka bir duman bulutu duruyordu. Bu da düşman gemisiydi.

Orada da yüz hayat gemileriyle beraber son bulmuştu. Bir düzine dünyanın savaş gemileri birbirlerini yok etmişlerdi ve kendi dünyalarındaki yerleşim merkezlerinin hiçbir zaman bu çarpışmalardan haberleri olmayacaktı.

Hanan'ların planeti Aeolus birçok ışık yılı mesafede şimdi yanmış bir küreden ibaretti. Kartian uzay gemisi Endiyamon, başkumandanlık merkezlerine haber vermeden kendi başına hareket ederek, Hanan'ların gemisini izlemiş ona saldırıp yok etmişti. Bu arada kendisi de aldığı isabetlerle yok olmuştu. Kurt Morgan bu çarpışmadan canlı kalan tek insandı, fakat uzay filikasının yıldızlar motoru bulunmuyordu.

Ekranda ismini bilmediği bir güneş ve bunun tanınmayan altı planetini görüyordu, ikinci planet yaşam olanağı verecek gibi görünüyordu. Geçen yedi gün içinde daha net göründüğünde, bunun etrafında hareketli bulutlar bulunan mavi bir planet olduğunu anladı. Bulutlar arasından yer yer kahverengi kısımlar göze çarpıyordu. Planetin yörüngesinde büyük bir ay vardı. Filikanın içindeki aletlerinden yaşam ortamının dünyadakine çok uygun olduğunu tespit etti. Bu öylesine, bir planetti ki varlığı müttefiklerce daha önce tespit edilmiş olsaydı, yüzlerce gemileri yok etmek pahasına da olsa burayı ele geçirirlerdi.

Şimdi tüm planet ekranı dolduruyordu.

Kurt’un hisleri korku içinde değişiyordu. Ümitliydi çünkü hayatta kalabilmesi için bu bir şans olabilirdi, korkuyordu çünkü şimdi tam anlamıyla yalnız kalmıştı. Şimdiye kadar hiç olmazsa düşmanla karşılaşacağını düşünmüş, düşman da olsa onların yanında yalnızlıktan kurtulacağını ümit etmişti, fakat Endiyamon yok olmadan fezanın tanınmayan bir bölgesine transisyon olmuştu. Hananlar’da olmasaydı güneş merkezinden burada bir tek canlı bulunmayacaktı. Bunun manası tamamen yalnız olmaktı.

* * *

Üçgen prizma şeklindeki filika sert bir şekilde yerle temas etti. Kor haline gelecek kadar ısınmıştı. Metal plakalar bağlantı yerlerinden kopup fırladılar. Ani basınç artışı Kurt’un üzerine tonlarca ağırlık getiriyormuşçasına bir etki yaptı. Gözlerinde gri, kırmızı ve siyah halkalar dans ediyordu.

Feza boşluğuna düşmesini engelleyici emniyet kemerlerine bağlı olarak yan tarafa doğru asılı kaldı. Bunlardan kendini kurtarmak için epey bir mücadele vermesi gerekiyordu. Kuvvetinin sonuna varmıştı.

Nihayet kendini emniyet kemerlerinden kurtardı ve dışarıdaki havanın nefes almaya uygun olup olmadığını tespit etmeye lüzum dahi görmeden filikanın çıkış kapısını açtı. Başka da bir çaresi yoktu. Nefes alabiliyor ve yaşıyordu.

Filikayı terk ettikten sonra bir müddet etrafına bakındı, gözleri ile ufku taradı. Başka planetlere yapmış olduğu ziyaretlerde hiçbir zaman buna benzeyeni görmemişti. Bir ufuktan diğerine kadar sonsuz ormanlarla kaplıydı, dokunulmamış bir tabiat... Her tarafta hayat kaynıyordu...

Güneşe doğru gülmeye başladı. Gözlerinden akan yaşlar esen tatlı rüzgârda kuruyordu. Taze hava, elbiselerine sinmiş olan boğucu sıcaktan onu kurtardı.

*   **

Kurt ormandan çıktığında arazinin meyilli olarak indiğini fark etti. Kayalık bir yamaçta birleşen dar bir kumsal şeridinden sonra sonsuz bir okyanus uzanıyordu.

Parçalanmış kayalar arasından sahile inen yolu bulana kadar güneş iyice alçalmıştı. Oraya geldiğinde eşyalarını kumların üzerine bıraktı ve hayretle denize baktı. Hayatında böylesine bir mavi görmemişti. Ufka yakın bir yerde adalar topluluğu vardı. Beyaz kumsal, deniz artıklan ile kaplanmıştı. Dalgaların sahile getirdiği ağaç parçacıkları, yosun artıkları ve pastel renkli san midye kabukları her tarafa yayılmıştı.

Bir çocuk gibi sevinç içinde denize koştu, çizmeleri ile girdiği suya ellerini daldırıp aldığı bir avuç tuzlu suyu ağzına götürmesiyle püskürmesi bir oldu. Deniz suyunun tadını bilmesi gerekirdi, fakat hiç bir zaman bunu tecrübe etmemiş, deniz havasını koklamamış, okyanus görmemişti.

Eline bir odun parçası alıp denize doğru uzaklara fırlattı ve dalgaların onu geri getirmesini seyretti, içinde anlayamadığı bir huzur vardı.

Hiç bir insan ayağının basmadığı bir planet! Uzayda göçebe olarak dolaşan atalarının buna benzeyen, böyle bir planetten geldikleri efsanesi gerçekti.

Bir süre çıplak ayakları ile zehirli bir şeye basacağı korkusu içinde dikkatli adımlarla sığ denizde dolaştı. Eline aldığı bir sopa ile taşların altını karıştırıp, orada gizlenmiş küçük deniz yaratıklarını araştırdı. Fakat karanlığın hızla bastırması onu güç durumda bıraktı ve uzaydaki yıldızlar gibi kendini yapayalnız hissetti.

Kuşları görmüştü, fakat sevemeyeceği kadar yüksekten uçuyorlardı. Kumlukta istiridye kabukları buldu. Kıyıda sığ sularda küçük balıklar ve diğer küçük yaratıklar onun varlığından ürküp kaçışmışlardı. Yüksek otlar arasında yürürken birkaç defa küçük kara hayvanlarını da ürkütmüştü elinde olmadan.

Gecenin sessizliği içinde, birden bire duyduğu küçük çığlık kadar hiçbir şey onu ürkütmemişti. Birçok dünyadan tanıdığı tehlikelerin üzerinde bıraktığı, şuuraltında kalmış bulunan korkuların etkisi ile fanteziler kuruyor, en küçük bir gürültüden ürküyordu. Dalgalar düzenli bir ritmle kıyıya vuruyor ve yiyecek arayan yengeçler yaktığı ateş çemberine kadar yaklaşıyorlardı.

* * *

Ayağa kalkıp bir kucak odunu ateşe attıktan sonra, mümkün olduğu kadar ateşe yakın bir yerde battaniyesine sarınıp uzandı ve kısa bir süre sonra yorgunluktan uyuya kaldı. Çakıl taşlarının birbirine sürtünmesinden meydana gelen ses ve kumların hışırtısı ile uyanarak başını kaldırdı, sönmek üzere olan ateşin son parıltıları gözlerini kamaştırdı. Arkasında, suyun üzerinde dalgalarla sağa sola sallanan bir ejderha başı vardı.

Derhal ayağa fırlayıp silâhına davrandığı anda bir kaç adam tarafından yere yıkıldı. Ona hücum edenler büyüklükleri ve şekilleri itibarı ile insana benzeyen son derece kuvvetli, canlı yaratıklardı. Ağzına dolan kumları tükürdü, onlardan kurtulmak için çırpınıp sağa sola yumruklar sallayıp kurtulmağa çalışırken başına indirilen kuvvetli bir darbeyle kendini kaybetti. Yarı baygın durumda, kalın bir halatla bağlandığını ve suyun içinde çekilerek götürüldüğünü hissetti. Yuttuğu tuzlu suyla boğulacak gibi olup tamamen kendini kaybetti.

Kendine geldiğinde, sert tahtalar üzerinde sırılsıklam durumda yatmakta olduğunu fark etti. Birden yerinden fırlamak istedi ama derhal yatırıldı. Ayaklarından zincirle kalın bir ağaç direğe bağlanmıştı. Başını çevirip baktığında, karma karışık halatlar gördü, biraz ilerde parlak ay ışığında keskin hatlarıyla bir ejderha başı duruyordu. Yelkenli bir gemide bulunduğunu anlamıştı.

Küreklerin ritmik olarak suya batarken çıkardığı sesler arasında, kuvvetli erkek sesleri duydu. Geminin yalpalaması dört köşeli yelkenlerinin açılmasıyla yavaşlarken, büyük yelkenler de rüzgârla doldu. Rüzgârın

gemiye yol vermesiyle güverte üzerindeki durgunluk onda rahatlatıcı bir etki yapmıştı. Karanlıkta yediği bir darbeyle ona ayağa kalkması işaret edildi. Kurt Morgan, ayaklarından zincirlerle yelken direğine bağlı olduğundan, güçlükle doğruldu. Etrafında birçok adam duruyordu. Yıldızların saçtığı hafif ışık altında kendisini merakla seyredenlerin yüzlerine baktı. Yüz hatları birbirine benzeyen bu kimselerin geniş şakak kemikleri basık ve güzel şekilli burunları, koyu renkli iri gözleri, geniş alınları vardı. Vücut yapıları dünyalılar gibi uzun boylu, ince yapılı ve adaleli idi. Kurt'a dokunmadan sadece onu seyrediyorlardı. Sonra içlerinden biri otoriter sesiyle bir şeyler söyleyince onu yalnız bıraktılar. Tahtalar üzerine tekrar oturduğunda korkudan ve sinirlerinin bozukluğundan her tarafı titriyordu. Adamlardan biri geri dönüp, Kurt'un üzerine kalın bir örtü attı. Kaba bir kumaştan yapılmış olan bu örtüye sıkıca sarınıp ısındı, ancak gözüne bir türlü uyku girmedi.

Yeni günün ilk ışıkları etrafı renklendirmeye başlamasına kadar hiç kimse onunla ilgilenmedi. Daha sonra adamlardan biri büyük bir kapla bir tası yanı başına tahtalar üzerine koydu. Kurt minnettarlık içinde sıcak çorbayı yemeye, şekerli kaynar çayı yudumlamaya başladı. Etrafın iyice aydınlanması ile gemideki adamların hiç de sevimsiz olmadıklarını fark etti. Derileri kahverengiden altın sarısına çalan bir renkte, saçları ise lacivert siyahtı. Daracık gemi içinde birbirlerine karşı son derece saygılı bir şekilde davranıyor, bu sebeple özgür bir rahatlık içinde bulunuyorlardı.

Sık sık güldüklerini görüyor, konuşmalarında dostluk ve samimiyet sezinliyordu. Kurt onlardan bazılarını ayırt etmeye başlamıştı. Ona yemek getiren, iri yapılı yaşlı bir adamdı. Bu adam çekik gözlü genç subaydan aldığı emirleri tayfalara duyuruyordu. Ayrıca herkesten emir alan oraya buraya koşan bir genç vardı. Bunlar temiz, gururlu bir ırkın mensuplarıydı ve gemilerini çok iyi durumda bulunduruyorlardı. Kurt onların insan olup olmadıklarım bilmiyordu, fakat kendi emrinde bulunan homosapien ırkından gelme guruplardan çok daha iyi bir topluluk oldukları anlaşılıyordu. Karnı doymuş, sabah güneşinin ışıklarıyla ısınmış olarak içinde bulunduğu duruma razı olmuştu. Genç subay yanına gelerek onu yelken direğine bağlayan zincirleri çözdü. Kurt herhangi bir düşmanlık

belirtisi göstermemeye dikkat ederek yavaş yavaş doğruldu. Genç subay başıyla tavanı basık, küçük kaptan kamarasını işaret etti.

Kurt dar bir basamaktan inerken genç subay kapıyı açtı. Alçak bir yazı masasının arkasında başka bir genç subay oturuyordu. Oturduğu tabure o kadar alçaktı ki ayaklarını çapraz tutmak mecburiyetinde kalmıştı. Kurt'un refakatçisine bir şeyler söyledi, o da bunun üzerine kamaranın kapısını arkasından kapayarak dışarı çıktı. Masa başında oturan adam Kurt'a oturması için işaret, etti. Ortada herhangi bir sandalye veya tabure bulunmadığından Kurt, üzerinde durduğu elle dokunmuş kırmızı halı üzerine oturdu.

— Ben bu geminin kumandanıyım, diye Hanan lisanı, yani Kurt'un düşmanlarının lisanı ile söze başlayan adam isminin Kta t'Elas u Nym olduğunu söyledi.

— Seni gemiye getiren ikinci kaptanım Bel t'Osanef'ti, dedi.

O değişik bir lehçe ile konuşuyor, konuşması çok zor anlaşılıyordu. Hangi lehçe ile konuştuğunu bilmemesine rağmen Endiyamon gemisi Kominikasyon subayı olması dolayısıyla bu konuda geniş deneyi olan Kurt için onu anlamak zor olmuyordu.

— Senin ismin ne? diye sordu Kta.

— Kurt Morgan, sen nesin? diye Kta'nın başka bir soru sormasına fırsat bırakmadan ilave etti! Benden ne istiyorsun?

— Ben bir Nemet'im, dedi Kta. Bizim seni bulmamızı özellikle mi istedin yoksa yardım istediğin için mi ateş yaktın?

— Hayır, diye cevap verdi, Kurt.

— Tamurlinler de senin gibi insanlar. Sanki kendi evindeymişsin gibi, onların memleketindeydin.

— Bunu bilmiyordum, diye konuştu Kurt. Yeni bir ümit ışığı belirmişti. Kta'nın Hanan lisanını bilmesinin nedenini şimdi anlıyordu. Demek ki bu planet üzerinde Hananlıların bir üssü bulunuyordu. Kta'nın

«Tamurlin» derken ifadesinde Hanan üssü ile Nemet arasında dostluktan eser bulunmadığı anlaşılıyordu.

— Arkadaşların nerde? diye âni bir soru soran Kta onu gafil avlamak istedi.

— Öldüler... Hepsi öldüler. Ben yalnız geldim.

— Nereden?

Kurt doğruyu söylemeye cesaret edemiyor, diğer taraftan da yalan söylemek istemiyordu. Kta önünde duran masanın üzerindeki tepsiden aldığı testiden küçük porselen taslara içki doldurdu. Kurt'un bu içkiyi içmeyi canı istemedi. Bu âni misafirperverlikten şüphelenmişti. Önce Kta'nın içmesini bekledi, ondan sonra içti. Bu içki cam gibi şeffaf, meyva suyu tadında ve ateş gibi yakıcıydı.

— Bu Telize, sana çay da ikram edebilirdim, ama bu daha iyi ısıtır, dedi, Kta.

— Teşekkür ederim, dedi Kurt ve ilâve etti: Nereye gittiğimizi bana söyler misin?

Kta, konuşmalarının sona erdiğini belirtmek üzere tasını kaldırdı.

— Nereye gidiyoruz? diye inatla sordu Kurt.

Nemet kaşlarını çattı:

— Benim limanıma, orada başına geleceği bilmek istersin, değil mi? Biz Nemetliler kültürlü kimseleriz, Tamurlinlilere karşın senin de kültürlü olduğunu anlıyorum. Bu bakımdan korkman için bir sebep yoktur. Fakat sana cevap vermeni istediğim bir sorum var: Neden buraya geldin?

— Benim gemim yok edildi. Deniz kenarında kurtuluş ve güven aradım.

— Gökten bir gemi ha! Ben böyle şeyleri biliyorum. Biz insanlara ait pek çok şey gördük.

— Tamurline karşı savaşıyor musunuz?

— Her zaman... Bu çok eski bir savaştır. Onlar çok uzun zaman önce gelmişlerdi. Biz onları makinalarından ayırdıktan sonra, ilkel insanlar oldular.

— Bu ne zaman oldu?

— Üçyüz yıl önce.

Kurt sevincini saklamaya çalışarak:

— Seni temin ederim ki buraya kimseye herhangi bir fenalık yapmaya gelmedim, dedi.

— Bu durumda biz de sana bir şey yapmayız.

— Öyleyse beni serbest bırakıyorsunuz?

— Gündüzleri evet... Özür dilerim fakat adamlarımın güven içinde uyumaları gerekir. Lütfen durumumuzu anlayışla karşıla.

— Anlıyorum, dedi Kurt.

— Hay yth! dedi Kta ve parmak uçlarını göğsüne bastırarak kendilerine özgü bir dostluk işareti yaptı. Kurt Morgan'a: Senin dürüstlüğün karşısında saygı duyuyorum, dedi.

Bu kelimelerden sonra Kta onu güverteye göndererek: «Artık hürsün», dedi. Adamlardan hiçbiri ona karşı herhangi bir düşmanlık belirtisi göstermiyorlardı. Hatta bazen gemideki sıkışıklıkta bilmeden onların yollarına çıkmasına rağmen ona kızmıyorlardı.

Böyle durumlarda kimse ona dokunmuyor, kenara çekilmesi için işaret ediyorlar, ya da bunu ifade ettiğini zannettiği «Umanu o-eh» diyorlardı. Günün bir kısmım bu şekilde geçirdikten sonra Kurt bu toplumun saygı ifadelerini uygulamaya karar verdi. Onların başlarını eğmelerini, bakışlarını yere doğru çevirmelerini taklit etmesiyle onların yanındaki durumunu daha da iyileştirmiş oldu. Artık adamlar da onun önünde eğiliyor, saygılı bir ses tonuyla ona «Umanu - İfhan» olarak hitap ediyorlardı.

Fakat akşam olduğunda, genç subay Bel t'Osanef onun yanına gelerek yelken direğinin yanındaki yerini alması için işaret etti. Bel t'Osanef

emrindeki denizci, Kurt’u zincirlerle direğe bağlarken son derece dikkatli, anlayışlı bir şekilde hareket ediyordu. Daha sonra ona kalın bir örtü ile büyük bir fincan çay getirdi. Bu garip durum karşısında Kurt, kahkaha ile gülmekten kendini alamadı. Nemetli de durumun gülünçlüğünü anladığından, tebessümle ona bakıp «Tosa, Umanu - İfhan» dedi.

Ellerini bağlamışlardı. Karanlıkta kimsenin ona çarpıp düşmemesi için iyice direğe yaslandı ve sıcak çayını yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Gecenin sessizliği içinde başına gelenleri düşündü. Nemetliler onu büyük bir tehlikeden kurtarmışlardı. Kta’nın anlattığı gibi, Hanan soyundan gelen Tamurlinlilerin eline düşmüş olsaydı, belki de şimdi yaşamayacaktı. Hananlıların eline düşmektense, Nemetlilerin ileri süreceği her türlü şartı kabul edecekti. Şayet Kta’nın söyledikleri doğruysa, Hananlılar kuvvetlerini kaybetmiş, ilkel hayata dönmüşlerse, artık korkacak bir şey kalmıyordu. Bundan sonra savaş olmayacaktı. Hayatında ilk defa savaş yoktu.

Her şeye rağmen beynini kemiren bir düşünceden kendini kurtaramıyordu. Neden Hananlıların yok olan gezegenleri Aeolus, modern uzay gemilerini bu dejenere olmuş insanların oturdukları planete göndermişti? O, bütün bunları düşünmek bile istemiyordu. Kta’nın ona yalan söylemiş olacağına veya bu adamların samimiyetinde kendine karşı gizli bir komplo bulunacağına inanmak istemiyordu. Bunun bir açıklaması olmalıydı. Yaşama ümidi buna bağlıydı. Geçen iki gün zarfında bütün gemide yaptığı incelemede, Hanan teknolojisi bulunup bulunmadığını araştırdı. Neticede bunu işaret eden herhangi bir ize rastlamadı. Gemi tamamen ağaçtan yapılmıştı, güverte tahtaları el işçiliği idi. Tekne yalnız kürekler ve yelkenlerle hareket ediyordu. Gemide çalışanların becerikli hareketlerine de hayran kalmıştı. Bel t’Osanef onun sorularına cevap veremiyordu. Çünkü konuşabildiği Hanan kelimeleri pek azdı. Fakat zaman zaman güverteye çıkan Kta onun kısa sorularını cevaplıyordu. Nemetli kaptan onun merakını anladığından, geniş açıklamalar yapmaya çalışıyor, ancak yelkenli gemiciliğe ait kelimelerin birçoğunun insanların lisanında kullanılmaması, dolayısıyla güçlük çekiyordu. Ancak artık Kurt ile Kta arasında Hanan-Neçay kelimeleri kullanılmaya başlamıştı.

Neçay Nemetlerin öz diliydi. Kta da insanlara ait bazı şeyleri merak edip soruyor, ancak çoğu Kurt’un anlamadığı konular olduğundan bazen de

nasıl ifade edeceğini bilemediğinden cevaplamada güçlük çekiyordu. Kurt açıklamalar yaptıkça, bunların Kta üzerinde şok tesiri yaptığını gördü. Ve çok konuştuğunu anladı. Nemetler yere bağlı insanlardı, planetler arası şeylerden hiç bir bilgileri yoktu. Bunlar inançlarına karşı olan şeylerdi. Ve Kurt ne olursa olsun Kta'nın, ondan, geldiği yerden dolayı şüphelenmesine engel olmalıydı.

Bu çeşit konuşmalarla geçen üçüncü gün sonunda, sabaha karşı güverteye çıkan Kta, Kurt'u yanına çağırdı. Yüzünün ifadesinde bir şeye kesin karar verdiği hissediliyordu. Kurt onu bekleyen Kta'nın yanına gidip, önünde saygıyla eğildi.

— Kurt, dedi Kta, artık birbirimize itimadımız var değil mi?

— Evet diye cevap verdikten sonra, bu sorusuyla ne demek istediğini sordu.

Bugün limana gidiyoruz. Seni aşağılamamak için karaya zincirsiz çıkmanı arzu ediyorum. Ancak hür biri olarak seni evime götürdüğümde, suçsuz insanlara karşı bir kötülük yaparsan, bunun mesulü ben olacağım. Anlıyorsun değil mi Kurt Morgan?..

— Kimseye herhangi bir zarar vermeye hiç niyetim yok. Fakat senin halkın bana karşı ne yapacaklar, bana karşı nasıl davranacaklar?.. Şu veya bu şekilde karar verebilmem için bana cevap ver...

Kta ellerini iki yana açtı:

— Böyle şeyler için sana yalan söyleyebileceğimi nasıl düşünürsün? diye konuştu.

— Bunu nereden bilebilirim? Bana söylediklerinden başka bir şey bilmiyorum. Şimdi bana kısa ve açık kelimelerle, niçin sana itimat etmem gerektiğini açıkla.

— Ben bir Elas'ım.

Kta'nın kaşlarını çatarak söylediği bu sözlerin yeterli olması gerekirken, Kurt'un bunun ne anlama geldiğini bilmediği yüzündeki

ifadeden belli oluyordu. Bunun üzerine Kta, «Cennetin ışığı üzerine yemin ederim ve bu bizim en kutsal yeminimizdir. Bana inanabilirsin!»

— Tamam, dedi Kurt ve ilave etti, Öyleyse seni güç durumda bırakmamak için, söylediğin her şeyi yapacağım. Yalnız bana nereye gideceğimizi söylemelisin.

— Nepan'a gidiyoruz.

— Orası bir şehir mi?

Kta'nın düşünceyle alnı kırıştı:

— Evet, bir şehirdir, doğunun bir şehri. Bu Tamur Mout'tan, buz denizi sahillerindeki, Ivorst-One kadar olan yerlerin idare merkezidir.

— Batının da bir şehri var mı?

Kta'nın alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşti:

— Evet, dedi. Onun ismi de İndresul'dur. Ve arkasını dönüp gitti.

Kurt, Nemetliyi kızdırmak için ne yaptığını düşünüp, olduğu yerde kala kaldı. Öğleye doğru liman göründü. Burası sarp ve yüksek kayalıkların önünde uzanan geniş bir körfezdi. Bu kayalıkların altından başlayarak, tepelerine kadar yükselen bir kale ve bunun duvarları görünüyordu.

Kurt, Kta'nın yardımcısına seslendi:

— Bel-ifhan!

O anda yanında başka bir kişi olduğu halde, genç subay derhal onun yanma gelerek önünde saygıyla eğildi.

— Bel ifhan, taen Nefan?

Bel onu «lus» diyerek doğruladı ve dağın tepesini gösterdi!

— Jean Afen, ştages Metine.

Kurt dağın zirvesine baktı, ancak Bel'in Afen olarak neyi kastettiğini anlayamadı.

— Methi, dedi Bel. Kurt'un kendisini hâlâ anlamadığını görünce, ne diyeceğini şaşırdı.

Ktas unnetha, Ktas uleh? diye sordu. Ve geriye dönüp gitti. Geminin arka tarafında bir yerde tayfaların yerlerini almaları için emirler verdiğini duyuyordu. Tayfalar yelkenleri indirmeye başlamışlardı. Kürekler suya indirilmişti. Gemi yavaş yavaş iskeleye doğru yaklaşmaya başlamıştı.

— Kurt!

Kurt başını çevirdiğinde yanına gelen Kta'yı gördü.

— Bel bana senin bir sorun olduğunu söyledi.

— Özür dilerim bunun için seni rahatsız etmek istememiştim. Ben onunla konuşmak istemiştim, ama o beni anlayamadı.

— Önemli değil, nasıl Nefan hoşuna gitti mi?

— Çok güzel, dedi Kurt ve bunu içten söylüyordu.

— Bel'in Afen olarak isimlendirdiği tepedeki bina... Afen bir kaledir, Nefan kalesi...

— Bir kale, hangi düşmana karşı? Yoksa insanlara karşı mı?

Kta'nın düşünceyle kaşları çatıldı.

— Beni şaşırtıyorsun, sen bir Tamurlinli değilsin. Söylediğin gibi gemin yok edildi, arkadaşların öldü. Ama bizden daha ne istiyorsun?

— Bilemiyorum, sana itimadım var ve şayet sana da itimat etmezsem, tüm inancımı kaybederim.

— Sen yalan söylüyorsun, Kurt Morgan soruma cevap vermekten kaçmıyorsun, sen bize niçin geldin?

İskele üzerinde çok kalabalık bir insan topluluğu birikmişti. Rengarenk giysileri güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Gemi iskeleye yanaşırken kürekler de çekilmişti.

Kurt’un yanı başında duran Pan iskele babasına elindeki halatı atmak üzere hazır duruyordu.

— Bu dünyayı tanıdığımı nereden çıkartıyorsun? diye sordu Kurt.

— Diğerleri tanıyorlardı ama...

— Diğerleri mi... Kimler?..

— O yeni gelen insanlar... Onlar...

Kta konuşmaya devam edemedi, onun bu âni susuşu karşısında Kurt bir iki adım geri gitti. Nemetli birdenbire çok korkmuş görünüyordu.

— Kurt, dedi yalvarmaklı, dur; hayır biz...

Kurt onun çenesine âni bir yumruk indirdi ve bu hareket kendisinin geminin korkuluğundan denize düşmesine sebep oldu, sert olarak suya çarptı ve aynı anda üzerinden geçen gemiden ikinci bir darbe yedi. Direniş gücünü yitirdi ve yavaş yavaş kararan denizin derinliklerine indiğini hissederken, kendini kaybetti. Boğuluyormuş gibi bir hisle hava almaya çalışırken ciğerlerini dolduran sular ağzından boşaldı. Doğrulmaya gayret ettiğinde üzerine yattığı taş kaplı iskeleye yuvarlandı. Nefes almaya başladığında, oradakilerin başını elleriyle tutup dizleri üzerine yatırarak yüzünü bir bezle kuruladıklarım fark etti.

İskelede yattığı yerin etrafı birçok meraklı Nemetliler tarafından sarılmıştı. Kta onu sıkı sıkı tutuyor ve anlamadığı lisanda sakinleştirici sözler söylerken, Bel ve Val onun üzerine eğilmiş üzgün gözlerle bakıyorlardı. Kta ve ötekiler tamamen sırılsıklam olmuşlardı. Kurt onların kendisini kurtarmak için arkasından denize atladıklarını anlamıştı.

— Kta, diye söze başladı, devam edemedi.

— Sen yüzme bilmiyorsun, dedi Kta, sözlerinde sitem seziliyordu.

— Az kaldı ölüyordun, ölmek mi istiyordun? İntihar mı edecektin? Neden?

— Bana yalan söyledin, diye fısıldadı Kurt.

— Hayır diye şiddetle itiraz etti Kta. En sonunda Kurt'u anladığı belli oluyordu.

— Sen bizlerin düşmanı değilsin, dedi.

— Yardım et bana, dedi Kurt.

Kta çaresizliğinin ifadesi olarak başını arkaya çevirdi. Val'a başıyla bir işaret vermesinden sonra, onu itirazına, direnmesine rağmen iki kuvvetli denizcinin getirdiği gemi tahtalarından derme çatma yapılmış sedyeye yatırıp kaldırdılar. Kurt olayların verdiği üzüntüyle sarsılmış, üşümüş, tüm vücudu titriyordu. Nefan şehrinin parke taşlar döşeli caddelerinde sedyenin sağa sola yalpa yaparak, sarsarak götürülmesi, ona doğru eğilip yaklaşıp, uzaklaşan meraklı yüzlerin verdiği rahatsızlık Kurt için tam anlamıyla kâbustu. Nihayet onu çok büyük bir kapıdan geçerek tavanları üçgen şekilde yapılmış, koridorları meşalelerle aydınlatılmış Afen kalesinde penceresiz bir hücreye getirdiler.

Kurt yalnız kalmak istiyordu, şayet onu ölmek veya yaşamak için orada yalnız bıraksalardı çok memnun olacaktı. Fakat onu sedyeden kaldırıp, sırılsıklam olan elbiselerini üzerinden çıkartıp, bir yatağa yatırıp, üstüne birkaç battaniye örttüler. Etraf son derece sessizdi. Hücrede geçen uzun saatlerden sonra, birisinin kapının önünde beklediğini hissetti. Nihayet, ertesi gün öğleye doğru, iki adam yeni elbiseler getirip, giyinmesine yardım ettiler. Elbiseler ona tamamen yabancı gelmiş, onları giyindiğinde aşağılayıcı bir duyguya kapılıp, onurunun kırıldığım hissetmişti. İç çamaşırlarının üzerine bir kemerle bağlı, uzun kollu bir tunik giydirilmişti. İki adam sandaletlerinin bağlarını bağlamasına dahi izin vermediler, bunu da kendileri yaptıktan sonra, bütün olayların etkisini azaltacağı görüşündeymiş gibi, ona küçük bir tas telis ikram ettiler. Bundan sonra korktuğu gibi, onu alıp Afenin üst katlarındaki, A şekilli büyük salona götürdüler. Onlara karşı gelmedi. Nefanda daha fazla düşman edinmek istemiyordu.

İkinci Bölüm

Üçüncü katta çok büyük bir salon vardı. Binanın dışında olduğu gibi, buranın duvarları da işlenmemiş taşlarla yapılmış, bütün taban kalın bir halıyla örtülmüştü. İki muhafız salonun girişinde kalarak, onu karşıdaki kapıya gönderdiler. Bu kapının arkasındaki yer kendi dünyasının bir parçasıydı, metal ve sentetik eşyalarla donatılmıştı. Duvarlar gümüşi, mobilyalar siyah kristal renkliydi. Yalnız sol duvardaki kapıları ejderha ve balık oymalı tahtadan yapılmış dolap, bu manzaraya uymuyordu. Derinden, çalışkan makinelerin sesi geliyordu. Sol'a döndüğünde, oradan Nemet elbiseleri giyinmiş bir kadın odaya girdi. Uzun elbisesi altın renkli, saçları sarıydı. O bir insandı, Hananlı... Nemetlilerin yaptığı gibi ona karşı saygdı davranıyor, kibarca bir tutum içerisinde bulunuyordu. Kurt'un onun düşüncelerini anladığı gibi, o da Kurt'unkileri anlıyordu. Kurt hiçbir şey söylemedi. Önce onun kendinden ne öğrenmek istediğini sormasını bekliyordu.

— İyi günler bay Morgan-Teğmen Morgan.

Sağ elinde Kurt'un dar künyesini tutmaktaydı.

— Kurt Liam Morgan, Pylan, burada böyle yazılı.

— Onu geri verir misiniz?

Bu onun doğumundan beri taşıdığı künyeydi ve sanki hayatı ona bağlıymış gibi, bunun o kadının elinde bulunması Kurt'u çok sinirlendirmişti. Kadın bir an tereddüt ettikten sonra künyeyi ona attı. Kurt havada yakaladı.

— Böylece bir isim biliyoruz. Ben Djan'ım, uzay geminizden arkadaşların nerede, Kurt Morgan?

— Öldüler, ben başından beri hakikati söylüyorum. Hiçbir canlı kalmadı..

— Doğru mu bu?

— Ben yalnızım, dedi ve içinde bir korkunun yayıldığını hissetti. Hananlıların insanları konuşturma metodlarını iyi biliyordu. Gemimiz çarpışma sırasında yok edildi. Sizlerden ve bizden tek kurtulan ben ve içinde bulunduğum kurtarma kapsülüm oldu.

— Buraya nasıl geldiniz?

— Tamamen bir tesadüf eseri olarak.

Djan’ın dudakları titriyor, gözlerinde soğuk bir nefret ifadesi ile ona bakıyordu.

— Sana inanmıyorum, tekrar soruyorum; buraya nasıl geldiniz?

— Sizin gemilerinizden birine rastladık, dedi Kurt, ama ağzı birden kurumuştu, biliyordu ki tüm hakikati öğrenene kadar onu bırakmayacaktı. En kolayı Aeoluslunun onu çabuk ve acımasız öldürmesiydi.

— Aeolus sizin dünyanızdı değil mi? diye sordu, Kurt.

Djan’ın elindeki silahı kendine doğru çevirmediğini gördü. Djan onu kullanmak istememişti.

Yeni bir ümit, avuçlarının terlemesine neden oldu. Djan kendisi için en emin yolun bu olduğunu bilmesine rağmen tereddüt içindeydi. Yüzündeki ifadede üzüntüsü belli oluyordu.

— Kta t’Elas buraya geldi, dedi Djan. Senin serbest bırakılmanı rica etti, ona sana inanılmayacağım söyledim.

— Yemin ederim benim tek istediğim hayatta kalmaktır. Ona gidip, onunla yaşayacağım, sizin ileri süreceğiniz her türlü şartı kabul ediyorum.

Ellerini birleştirerek silahı örttü.

— Diyelim ki sizin sözlerinize inandım.

— Pişman olmayacaksınız, sizi temin ederim.

— Ümit ederim ki, çıplak ve her şeyinizi yitirmiş olarak buraya geldiğinizi, her türlü şartımı kabul edeceğinizi söylediğinizi hatırlarsınız. (Birkaç saniye süreyle onu süzdü) Ben deli olmalıyım... Fakat sizi, suçunuzdan dolayı herhangi bir zaman süresinde istediğim şekilde cezalandırma hakkına daima sahibim, dedi.

Bir an duran kadın otoriter bir sesle devam etti:

— Size bir şans veriyorum; sizi Kta t'Elas'a göndereceğim ve iki hafta süreyle onun koruması altında bırakacağım, sonra sizi geri çağırıp, yeniden görüşeceğiz...

Bu kelimelerde onun şimdilik azat edildiği anlamı vardı. Kurtuluşun verdiği rahatlama gerginliğini giderdi. Yeni bir kararsızlık içinde odayı terk etti. Djan, bu Planet üzerinde muhtemel bir düşmanla yalnızdı ve tamamen anlaşılmaz bir karar almıştı. Ve Kurt onun bu tutumunun cevabını arıyor, bu da onu korkutuyordu. Yoksa yalnızlığı Hananlı zorbalığını etkilemiş ve yaşama arzusu, kendisini buna zorunlu mu kılmaktaydı. Ve bu düşünce de diğeri gibi daha fazla rahatlatıcı değildi.

Üçüncü Bölüm

Evin büyüklüğü ve Afen'e yakınlığı göze alındığında Kta'nın ne kadar önemli bir kimse olduğu ortaya çıkmaktaydı. Cadde tarafından bakıldığında kübik şekilde taştan inşa edilmiş büyük bir evdi ve A şeklinde büyük bir kapısı vardı.

İki katlı olan evin arka tarafı, Afen kayalıklarına dayanmaktaydı. Ona refakat eden muhafızlar kapının yanındaki büyük bir zili çaldılar. Bir süre sonra kapı siyah tunik giyinmiş, beyaz saçlı bir Nemetli tarafından açıldı, yapılan kısa konuşmada sık sık Kta ve Djan-Methi isimleri geçmekteydi. Konuşma, yaşlı adamın eliyle ağzını kapayıp önünde eğilerek Kurt'u evine davet ettiğini işaret etmesiyle son buldu. Her iki muhafız da aynı şekilde hürmetle eğilerek geri çekildiler. Yaşlı adam kanatlı kapıyı kapadıktan sonra büyük bir kalasla emniyete aldı.

— Hef, diye kendini tanıttıktan sonra onu takip etmesi için işaret etti. Bronzdan yapılmış avizelerin aydınlattığı odalardan geçtikten sonra, üçgen bir girişli olan alaca karanlık «Y» şeklinde büyük bir salona geldiler. Salonun sol ve sağ tarafında üst katlara çıkan merdivenler vardı. Salonun nihayetindeki kapı kapalıydı. Hef bu kapıya birkaç defa hafifçe vurdu. Kapıyı Kta açtı ve hayretle Kurt'a baktı. Hef ona uzun uzun bazı şeyler söyledi ve sözleri Kta üzerindeki büyük etkisi belli oluyordu. Sonra Kta kapıyı sonuna kadar açıp, Kurt'un içeri girmesi için rica etti. Kurt tereddütlü adımlarla içeri girdi.

Aynı zamanda evin yabancı mimarisi ve geometrisi karşısında şaşkındı. Kta orada bulunan sandalyelerden birine oturması için rica etti. Kurt'un alışkın olduğu sandalyelerden alçak olmasına rağmen rahattı. Halılar geometrik desenlerle, mobilyalar ise tamamen oyma şekillerle işli idi. Kta, Kurt'un karşısına oturup geriye doğru yaslandı. Kendi özel odasında ayaklarında terlikler, üzerinde ise sadece bir önlük vardı. Kuvvetli adaleli bir vücudu vardı ve altın kahverengiye çalan teniyle sonradan canlanmış bir tanrı heykeline benziyordu. Etrafına, Kurt'un gemideyken fark etmediği

zenginlik ve kudret ışığı saçıyordu. Birden bu adama karşı büyük bir saygı duyduğunu hissetti, bu his, zengin bir Nemet kaptanı ve bir kazazede olarak gemide aralarında meydana gelen dostluktan da öte bir anlam ifade ediyordu. ‘Misafir’ kelimesi onu sıkıyor, bu durumuna yakıştıramıyordu.

— Kurt ifhan, Methi seni benim korumam altına verdi, dedi Kta.

— Ona gidip, benim için konuşmandan dolayı sana çok teşekkür ederim, dedi Kurt.

— Buna mecburdum, bu bir şeref meselesidir. Elaslar kapılarını senin için açtılar. Fakat şunu anlamalısın ki, yapacağın her hata için seni ben cezalandıracağım. Şayet kaçmaya kalkarsan, benim hürriyetimi tehlikeye atmış olursun. Bunu sana durumu anlaman için söylüyorum ve seçimi sana bırakıyorum...

— Sen beni doğru dürüst tanımadan, benim için üzerine büyük bir sorumluluk aldın, dedi Kurt.

— Ben büyük bir yemin verdim, dedi Kta ve devam etti: Önce bu yeminin bir hata olduğunu bilemedim, senin emniyetin için bu yemini vermeye mecbur oldum. Elasların şerefi adına, Methi’den seni bize bağışlamasını rica ettim. Bu çok önemliydi.

— Onun halkı ile benimki bin yıldan beri, uzay savaşı sürdürüyorlar. Tahmin edebileceğinden daha büyük bir tehlike karşısındasın, seni güç durumda bırakmayı arzu etmem.

— Sen ondört gün süreyle benim misafirimsin, dedi Kta.

— Senin dürüstlüğüne teşekkür ederim, ancak Elasların ocağına kabul edilen kimse hiçbir zaman yabancı biri değildir. En samimi duygularımla, evimize hoş geldin. Adetlerimize hürmetin olduğu sürece Elaslar sana açıktır.

— Ben senin misafirinim, benden istenen her şeyi yapmaya hazırım, dedi Kurt.

Kta parmaklarının uçlarını birleştirerek, saygıyla başını eğdi. Sonra ayağa kalkıp kapının yanındaki gong’a vurdu.

— Aileyi Rmay’a davet edeceğim, Rmay evin kalbidir... Lütfen (parmaklarının ucunu dudaklarına değdirdi ve hafifçe eğildi). Selâmlamak için böyle yapılır. İnsanların selâmlamak için birbirlerine dokunduklarını biliyorum, böylece dostluklarını ifade etmek istiyorlar. Bizde böyle bir selâmlaşma, özellikle bir bayana karşı olursa hakaret kabul edilir, bunu kan temizler. Yabancılar önünde bakışlarını indir. Bir adama karşı hiçbir zaman elini uzatma, şayet sen bu birkaç kurala uyarsan, hiçbir yerde tepki görmezsin.

Kurt başıyla kabul ettiğini işaret etti, ancak karanlık taraflarını öğrendiği görünüşte yumuşak başlı, kültürlü Nemet’liler karşısında âni bir korkuya kapıldı. Özellikle onlar tarafından vahşi olarak kabul edilmesi tehlikesi bu korkusunu daha da arttırıyordu. Kta’yı takip ederek, tavanı sütunlarla duran üç köşeli çok büyük bir salona geldiler. Salonun ortasında, üçayaklı büyük bir mangaldan çıkan alevler, siyah mermerden yapılmış, duvarların ve sütunların üzerinde parıltılar meydana getiriyordu. Üç duvarın iki yanında son derece zarif oymalarla süslenmiş sandalyeler vardı. Salonun sol tarafında, ayaklarını yumuşak bir koyun postu üzerine koymuş bir kadın, sağ tarafta ise yaşlı bir adam oturuyordu, ikisinin arasında, bir kız da beyaz bir koyun postuna oturmuştu. Ateşin yanında da Hef ve genç bir kadın ayakta onlara bakıyorlardı. Kta yaşlı kadının önünde diz çökerek, çok ciddi bir şekilde bir şeyler söyledi. Kurt, Kta’nın hangi konuda konuştuğunu bilmesi dolayısıyla içinde bir eziklik hissederek, ayakta onlara bakıyordu.

Yaşlı adam ayağa kalkıp onu inceleyen soğuk bir bakışla baktı. Kta yerinden fırlayıp:

— Kurt-İfhan, seni saygıdeğer babam, Nym T’ u Lhai ve annem lady Ptas t’Lei e met sh’Nym’le tanıştırayım, dedi.

Kurt saygıyla eğildi, onlar da samimi bir yüz ifadesiyle ona mukabele ettiler. Onların yanında yerde oturmakta olan genç kız da ayağa kalkarak önünde saygı ile eğildi.

— Kız kardeşim Aimu, diye takdim etti, Kta.

— Ve sana, hizmetleriyle Elaslara onur veren Hef ile kızı Mim'i takdim ederim.

Bu ikisi Kurt'a doğru yaklaşıp derin bir referans yaptılar. Kurt hizmetçilerin önünde eğilip, eğilmeyeceğim bilmemesine rağmen aynı şekilde karşılık verdi.

— Hef Elasların bir dostudur, dedi Kta, onun ailesi üçyüz yıldan beri Kta'ların hizmetindedir. Mim-Lechan sana yardımcı olacaktır. Mim ona âni, gizli bir bakışla baktı. Mim ufak tefek, fakat tam anlamıyla çekici bir kızdı. İri koyu renkli gözleriyle Kurt'a bakışında nefret ve düşmanlık vardı. Kurt ona şaşkın bakışlarla bakarken, Nemetlerin saygı kurallarını hatırlayarak derhal gözlerini yere çevirdi.

— Saygıdeğer lordum, Kta'nın misafirine hizmet etmekten onur duyarım, dedi Mim. Saygıdeğer babam ve ben size yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız.

Kurt'un Mim'den öğrendiğine göre misafir; odaları, evin üst katında ev sahiplerinin odalarının üstünde bulunuyordu. Mim'in bunu anlatmasında, gürültü etmemesi gerektiği ikazı sezinleniyordu. Onun için ayrılmış olan daire son derece lüks döşenmişti. Tamamen fayansla kaplı banyoda su ısıtmak için bir odun sobası ile tamamen dövme bronzdan imal edilmiş banyo küveti ve banyo kapları vardı. Mat renkli camlarla kaplı geniş bir pencere altında son derece temiz çarşaflarla kaplı yumuşak koyun postuyla örtülü bir yatak duruyordu. Kurt hasret dolu gözlerle bu yumuşak yatağa baktı. Bacakları yorgunluktan titriyor, gözleri yanıyordu.

Vücudunda ağrımayan hiçbir adalesi yoktu, fakat Mim çarşaflarla, havlularla oraya buraya gidip, geliyordu. Bir de yatağa yeni çarşaf yaymak istemesi ve ardından da toz almaya başlaması onun son mukavemetini yok etti. Kurt oturduğu sandalye üzerinde derin bir uykuya daldığında, Kta içeri girdi. Kontrol eden bakışlarla etrafı süzdükten sonra ona refakat etmiş bulunan Hef'e bir şeyler söyledi. Yüzünde üzgün bir ifade peydah olan yaşlı hizmetkâr, duvardaki üçgen raftan küçük bronz bir lamba aldı. Kta, Kurt'a onların dini inançları hakkında bazı bilgiler veriyordu.

— Hiçbir suretle rmay’ın ateş mangalına dokunmayacaksın, mevcudiyetin dahi rahatsızlık veriyor, bunun için senden özel olarak dinimiz kurallarına saygı göstermeni rica ediyorum.

Mim’in düşmanca tavırlarına kızgın olan Kurt:

— Nedeni yabancı olmam mı, yoksa insan olmam mı? diye sordu.

— Sen bu planette başlangıcı olmayan bir kimsesin. Elas’ların atalarını gücendirmemek için, rmay’ın mangalını odadan kaldırmalarını rica ettim. Bu konuda babamla uzun uzun konuştuk. Bu odanın içinde Elas’ların gözleri kapanmıştır. Bunun en iyisi olduğuna inanıyorum lütfen bunun için bana darılma, dedi.

Bunları söyleyen Kta’nın açıkça belli olan üzüntüsünü hafifletmek gayesiyle, Kurt saygı ile başını eğdi.

— Siz atalarınızı saymaz mısınız? diye Kta sordu.

— Bu sorunu anlamadım, dedi Kurt.

Bunu söylemekle Kta’nın değişen yüz ifadesinde sanki onları saymadıklarını kabul etmiş, olmanın korkusunu duydu.

— Buna rağmen deneyeceğim, dedi Kta. Belki de Elasların ataları senin şimdi uzaklarda kalan evinden gelen duaları duyacaklardır. Annen baban hâlâ yaşıyorlar mı?

— Benim hayatta kimsem yok, dedi Kurt. Bunun üzerine Kta acımayı ifade eden birkaç söz mırıldandı.

— O zaman lütfen senin tam ismini, evinin yerini, annenin ve babanın isimlerini söyle.

Kurt bu sıkıntıdan kurtulmak için, Kta’nın istediği isimleri tek tek söyledi. Nemetli bu tanınmamış isimleri, iyice aklında tutabilmek, doğru söyleyebilmek için uzun uzun tekrarladı. Anne ve babasının soyadlarının aynı olması Kta’ya çok garip geldi. Kurt ona sabırsızca hatta biraz da kızarak bunun dünyada bir evlilik geleneği olduğunu izah etti. Ölesiye bir

bitkinlik içinde bu aptalca sorulara cevap vermek ızdırabını kat kat arttırıyordu.

— Ben atalarıma anlatacağım, korkmana gerek yok, Elas öylesine bir evdir ki, yabancılar ve onların geleneklerine karşı her zaman sabır gösterir.

Kurt tekrar eğildi, böylece bu uzayan sıkıcı konuşmanın neticeleneceği ümidindeydi. Ona bu evde sabır gösterilmesi Kta'nın arzusuna bağlı olduğu açıktı. Bu Kta'nın şerefi sayılıyordu, Kta ile Mim onu terk ettiklerinde çok üşümüş durumdaydı, kendini soğuk yatağa bırakıp örtüleri başının üzerine çekti. O bu planette kendinden nefret eden tek hemcinsi Djan ile yapayalnızdı. Nemetliler için nefret ettikleri bir kimse bile değildi, sadece onlar için rahatsızlık veren biriydi.

Akşam geç vakit Hef içeri girip, yiyecek getirdi. Kurt son derece güçlükle ayağa kalkıp, giyindi. Nemetlilerin gözünde küçük düşmek istemiyordu. Kısa bir süre sonra birlikte yemek yemek için Kta da geldi.

— Âdetimize göre normal olarak yemeklerimizi rhmay ateşi yanında ailemizle birlikte yememiz gerekir, ancak istemeden de olsa onlara saygısızlık etmenden korktum. Önce senin bizim yemek adabımızı öğrenmen gerekir, dedi Kta.

Kurt'un sabrı taşmıştı.

— Benim kendi yemek adabım var, diye bağırdı ve evini kirletip, kutsallığına halel getirdiğim için özür dilerim. Beni derhal Afen'e, Djan'a geri gönder. Bunun için geç kalınmış değil.

Kurt hazırlanmış yemek masasına ve Kta'ya arkasını dönüp, pencerenin yanma gidip dışarıyı seyretmeye başladı.

Onu Elaslara göndermek gaddarlığını, Djan'ın planlamış olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Belki de O' kendisini gururu kırılmış olarak geri bekliyordu.

— Seni üzmek istemedim, dedi Kta.

Kurt geriye döndü ve Nemetlinin tamamen üzgün koyu yabancı gözlerine baktı. Kta'nın yüzü üzüntüyle gölgelenmişti.

— Kurt-ifhan, inan bana, seni asla utandırmak istemedim. Yalnızca senin, annemin ve babamın yanında küçük düşmemen için yardımcı olmak istiyorum. Böylece senin onların önünde mahcup düşmeni engellemek istiyorum, dedi Kta.

Kurt başını eğdi ve istemeye istemeye geri geldi. Her şeye rağmen, Djan'ın arzu ettiği gibi onun önünde aşağılanmak, onun esiri olmamak kararındaydı. Belki de Djan onu Elas'ların evine göndermekle kötü bir ders vermek, çok ağır bir darbe vurmak istemişti. Kaderine razı oldu. Bir çocuk gibi yerde oturup, yabancı çatal, bıçak ve kaşıklarla yemek yemeye alışmak daha kötü olamazdı. Kta'nın onu neden aile masasına kabul etmediğini şimdi anlıyordu. Alışılmamış kaşık çatalla yemek yemek neredeyse imkânsızdı. Çok aç olmasına rağmen kurallara uygun olarak yemek için büyük gayret sarf ediyordu. Sol elle içiliyor, sağ elle yeniyordu. Ağzı hizasına kadar getirilen kabın, asla dudaklara değdirilmemesi gerekiyordu. Tek uçlu çatala aldığı yiyecek sık sık kayıyor, tekrar saplayıp ağzına götürmesi uzun zaman alıyordu. Bıçak yalnız sol elle kullanılıyordu.

Kta, Kurt'un bu durumuna karşı çok anlayış gösteriyor, ona nasıl yapması gerektiğini sabırla anlatıyordu. Bu durumu Kurt da yavaş yavaş komik bulmaya başlamıştı. Kta da insanların yemek yeme kurallarını soruyordu. Başka alışkanlıkların ve kuralların normal olduğunu kabul ediyor, ancak Elas'ların evinde bunun mümkün olmadığını da belirtiyordu.

— Şayet sen kendini insanların arasında bulmuş olsaydın ne yapardın, diye sordu Kurt.

Böyle bir şeyi düşünmek bile Kta'nın yüzünde büyük bir korku ifadesi meydana getirdi.

— Biliyorum, ben yalnız Tamurlin'leri tanıyorum, dedi.

Kurt bütün cesaretini toplayarak, sordu:

— Djan-Methi de diğer insanlarla birlikte mi geldi?

Yüzünde dehşet ifadesi beliren Kta:

— Evet, çoğu geri gitti. Geri kalanları da Methi öldürttü, diye mırıldandı ve hemen konuyu değiştirdi.

Kurt'un sualine bu kadar rahat cevap verdiği için pişman olmuş bir durumdaydı. Bundan sonra havadan sudan konulardan konuşurlarken, akşam olmuştu. Ev tamamen sessizleşmişti. Ötekileri rahatsız etmemek için konuşmalarını sessizce sürdürdüler. Lambalar sıcak, durgun bir ışık saçıyor, yanan yağdan tatlı bir parfüm kokusu etrafa yayılıyordu. Çay ve telize içiyorlardı, gecenin ilerlemesi ve alkolün tesiri realitenin gücünü kaybetmesine neden oldu.

Kurt, Aile hakkında birçok şeyi öğrenmişti. Djan ve Elas'lardan başka Nefan'da tanıdığı kimse yoktu. Kta geçici olarak bazı hakikatleri Kurt'tan saklamak istediyse de, bunun artık o kadar tehlikeli olmadığını kabullenmişti. Elas'lar üzerinde sohbet etmeye başladılar. Nym - Elas'ların lord'u olarak otoriteyi tam olarak taşıyordu. Kta'nın ise otuz yaşını geçmiş olmasına ve büyük bir savaş gemisinin kumandanı bulunmasına rağmen yok denecek kadar az bir otoriteye sahipti."Nym yaşadığı sürece bu böyle kalacaktı. Ailenin en yaşlı adamı, evin lorduydu. Şayet Kta evlenecek olsa, karısını babasının evine getirmek mecburiyetindeydi. Bu kız aileden bir parça olacak, Kta'nın babası ve annesinin, sözlerini sanki o evde doğup büyümüş gibi dinleyecekti. Kta'nın ikinci kaptanı Bel t'Osanef ile nişanlı olan Aimu'nun kısa bir zaman sonra evden ayrılacağını öğrendi. Kta, Bel ve Aimu çocukluklarından beri arkadaşmış, Kta'nın şahsi hiçbir malı yoktu. Bütün aile varlığı babasına aitti. Çocuklarının evlenmelerine, mirasından kime ne verileceğine yalnız o karar verirdi. Tüm varlık babadan en büyük oğula geçer, o tüm aileye kendinden küçük erkek, kız kardeşleri, kuzenlere bakmakla yükümlüydü. Nym gibi bir lord'un daireleri kapının hemen girişinde sağ taraftaydı. Bu geleneğin savaş zamanlarından kalmış olduğunu, ani baskınlardan evi koruması için böyle yapıldığını, anlattı Kta. Bu sebepten evin yetişkin erkek çocukları da burada oturmaktaydılar. Kurt'un şu anda oturduğu oda, Kta'nın çocukluk odasıydı. Evin leydisi Kta'nın annesi Pta'nın odaları rmay'ın başlangıç duvarının arkasında yer alıyordu. 0nun görevi, evin dini işlerini düzenlemek, Phusmeba kutsal ateşi korumak, lord'un bulunmadığı zaman onun yerine karar vermek ve evi idare etmekti.

Nemet'lerde saygı ve itaat en başta gelen unsurdu. Bir oğul annesinin yanına gittiğinde diz çöküp selam vermek zorundaydı. Bu durum çocuklar

için geçerli değildir. Aksine oğul baba karşısında çocukken diz çöküp selam verir, büyüdükten sonra babasıyla aynı düzeyde sayılır ve selamlaşmaları karşılıklı baş eğmesiyle yapılıyordu. Kız çocukları için durum değişikti. Evlenip evi terk edene kadar sevgili bir misafir gibi muamele görür. Kız çocuğu ebeveynleri ve erkek kardeşlerine karşı yabancılara olduğu gibi saygılı ve çekimser davranmak zorundaydı. Hef ve Mim aile fertlerine karşı itaatli olma zorunluluklarına rağmen, aile fertleriyle aynı kabul ediliyorlardı.

— Benim durumum ne olacak Ne yapmam lâzım? diye sordu Kurt.

Kta yüzünü buruşturdu.

— Sen benim misafirimsin, böylece benimle aynı derecedesin. Ama bir erkek zaman zaman kendisinden beklenenden daha fazla saygı göstermeyi bilmelidir. Bu onun şerefinden bir şey kaybettirmez, bilâkis onun değerini arttırır. Sana tavsiyem daima kibar olmandır. En önemlisi Elas'ları utandırma. Herkes seni dikkatle takip edecektir ve seni Nemet elbiseli bir Tamurlin olarak kabul edeceklerdir. Bunun böyle olmadığını onlara ispat etmelisin.

— Kta, ben Nemetliler için eşdeğer bir yaratık olarak kabul ediliyor muyum, diye sordu Kurt.

Kta'nın yüzü buruştu, dudakları sıkıştı. Sanki Kurt'un bu soruyu hiçbir zaman tevcih etmesini istemiyormuş gibi bir hal aldı.

— Pek öyle değil, diye kestirip attı Kurt ve Kta'nın nasıl bozulduğunu gördüğü için hiç de ona kızmış değildi.

— Ben daha kararımı vermedim, dedi Kta ve devam etti, bizlerden bazıları hayır diyeceklerdir, bu bir dini sorundur. Fakat ben senden hoşlandım Kurt, insan olman dahi bunu değiştiremez.

— Sen bana karşı çok iyi davrandın, dedi Kurt.

Bir müddet sustular. Bütün ev derin uykudaydı, etraf bir ölüm sessizliğine bürünmüştü. Kta ona derin bir acıma ve pişmanlık ifade eden bir bakışla baktı. Halinden çok huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

— Sen bizden korkuyorsun, dedi Kta.

— Djan beni senin muhafazana teslim etti, çünkü sen bunu ondan rica etmiştin, yoksa sana karşı özel bir itimat mı besliyor? İnsan lisanını konuşan daha fazla Nemetli var mı? Sen akıcı olarak Hanan'lı lisanını konuşabiliyorsun, Mim de aynı şekilde konuşuyor. Senin bir insanı evine almaya rıza göstermen Nemet'liler için olağanüstü değil mi?..

— Umani'ler Nefan'a geldiklerinde onlara tercümanlığı ben yapmıştım. Daha önce bu lisanı Mim'den öğrenmiştim. Mim de Tamurlin'lere esir olduğu sırada öğrenmiş, bizlerin senin lisanını konuşmamızdan ne gibi bir kötülük geleceğini düşünüyorsun? Seninle Methi arasındaki ihtilafın sebebi nedir?

— Biz değişik uluslardan geliyoruz, bu uluslar yüzyıllardır savaşıyorlar. Kta, hatırım için sen bana karışma, benim yüzümden evinin huzuru, emniyeti tehlikeye girerse lütfen bana açıkça söyle o zaman derhal geri dönerim. Bu kararımda çok ciddiyim.

— Bu tamamen imkânsız, Elas'lar misafirlerini asla kapı dışarı bırakmazlar, dedi Kta.

— Elas'lar hiçbir zaman bir insanı misafir olarak evlerine almadılar, dedi Kurt.

— Bu doğru, ancak atalarımız çok görmüş, geçirmiş kimselerdi. Her türlü güçlükle başa çıkabilecek karakterdeydiler. Elas'lar her zaman bu karakteri korumuştur. Bunun için ne Nefan ne de Methi herhangi bir sürprizle bize karşı çıkamazlar.

Nemet'lilerin hayatı sessiz ve sakin devam ediyordu. Kurt dört gün süreyle, mat ışıklı odalarda, alçak sesle konuşarak nihayetsiz baş eğmelerle eşyalara, şahıslara dokunmamak için sürekli bir dikkat içinde sinirleri gergin, durumda tahammül etti. En nihayetinde dayanamayıp yukarı çıktı. Kendini odasına kapadı, yabancı dünyadan görünüşü kapayan pencere perdelerini açıp, çaresizliğin verdiği acıyla gözleri yaşlı gece geç vakitlere kadar dışarısını seyretti. Sonra sessizce aşağıya inip, kimsenin bulunmadığı rmay'ın yanına oturdu. Bu evin huzurunu kendinde bulmak için gayret etti.

Mim içeriye girdiğinde onu görüp sessizce seyretti. Göğsü üzerine bağladığı elleri asabi bir şekilde titriyordu. Neticede salonun öbür ucuna gidip, oradan aldığı postu, Kurt'un çıplak tabanda oturduğu yere getirip, yanına koydu. Doğrulurken kısaca Kurt'a baktı. Bakışlarında sorular, endişeler hatta biraz da korku okunuyordu. Kurt bu barış hediyesi postu alıp üzerine oturdu. Mim saygıyla eğilip salonu terk etti. Dışarı çıkarken de asla sönmemesi gereken rmay'ın ateşi dışında bütün ışıkları teker teker söndürdü. Kısa bir süre sonra Kta içeri girdi. Etrafı kontrol edip, hiçbir düzensizlik olmadığına karar verdikten sonra çıkıp gitti. Ancak odanın kapısını bütün gece açık tuttu.

Ertesi sabah rmay'ı terk etmeden önce Kta'nın oda kapısı önünde durdu. Ondan tutumu için özür dilemek istiyordu. Kta uyanıp derhal ayağa kalktı. Kurt ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Başını eğip sessizce odasına çıktı. Aile ile yapacağı kahvaltı seremonisine hazırlanmaya başladı. Kta yumuşak başlı, her zaman güler yüzlü pek ender kızan, altı ayak boyunda bir ayı kadar kuvvetli biriydi, Buna rağmen Kurt onun hiçbir zaman vakarını bozarak herhangi bir kimseye karşı kullanılmış, olmasına ihtimal vermiyordu. Kurt'un bir türlü anlayamadığı şey de, ilk geldiklerinde Nefan'lıların gözleri önünde ona vurmuş olmasına rağmen, denize düştüğünde kendisini kurtarıp ona, hiçbir şey olmamış gibi davranmasıydı. Kta'yı dengesiz hareket etmeye herhangi bir şeyin sebep olması mümkün değildi. Olaylar üzerinde uzun bir süre muhakeme edip, meditasyon yaptıktan sonra ruhi dengesini tekrar kazanıyordu. Kta küçük bir harp'e benzeyen aos isimli müzik aletini çok güzel çalıyordu, annesi layd Pta'nın da refakatinde yumuşak ve rahatlık veren sesiyle gecenin sessizliğinde şarkılar söylüyordu. Bazen hızlı, neşeli şarkılar söylüyor, rmay'ın yanında bulunanların gülmelerine neden oluyor, bazen de uzun hüzünlü baladları söyleyip zaman zaman ara vererek telizesini yudumluyordu. Daha sonra Kta'nın odasında oturup çay içerlerken:

— Biraz önce söylediğin şarkı, neydi? diye sordu Kurt.

Kurt'un Elasların evinde geçirdiği son gecelerde uyumaya gitmeden önce beraber oturup, hasbıhalde bulunmayı adet edinmişlerdi. Nerdeyse iki hafta geçmişti. Bu bakımdan mümkün olduğu kadar Nemet'liler hakkındaki şeyleri öğrenmek istiyordu. Kimbilir belki de ileride buna imkân

bulamayacaktı. Rmay’ın yanında, sessiz gecelerde son derece güzel vakit geçirmişlerdi. Layd Pta’nın yüzündeki merhametli ifade, Nym’in sessiz vakurlu hali, Aimu ve Mim’in saygılı tavırları, ihtiyar Hef’in rüyalı gözleri bütün bunları artık normal karşılıyordu.

— Balad’ın sözlerinin senin için bir anlamı yok, dedi Kta, bunları insan lisanına tercüme etmem imkânsız.

— Hiç olmazsa bir tecrübe et.

Nemetli omuzlarını kaldırdı, sıkıntı içinde kalmıştı. Gülümsedi, aos’unu eline alıp, parmaklarını teller üzerinde gezdirdi ve Kurt’a bakmadan:

— Bu bizim geçmişimizdir, dedi. Başlangıç sudaydı. Yeni ruhlar sudan geldi, bunların en büyüğü Ygir yer için İb gök içindi. Ygir ve İb bin yıl yaratıcılık, karışıklık ve savaşlar yaptılar. Bundan sonra Qas ışığın, Mur karanlığın ruhu olarak onların kardeşleri Fan güneş tanrısı, Thael yer tanrısı olarak ayrılmalarını önerdi. Böylece düzen kurulmuş oluyordu. Fakat Thael, Fan’ın kız kardeşi Ti’yi sevdi ve onu kaçırdı. Buna kızan Thael’de Fan’ı öldürdü. Ve Thael’in kaburgalarından bu planet meydana geldi. Ti’nin de Thael’den bir oğlu oldu. On defa bin yıl geldi, geçti. Rem yaşlandı ve Ti oğlunun büyüdüğünü gördü. O büyük bir günah işledi, bu günahından Yr peydah oldu. Yr yer yılanı, Yr bütün hayvanların anası. Tanrılar kurulu, Aem ve Ti’nin ölümüne karar verdi ve onlar ölürken çocukları oldu, erkekler ve kadınlar... Bu efsaneyi hiçbir zaman insan görüşüyle mütalaa etmemiştim, dedi Kta, Bu çok zormuş.

Kurt devam etmesi için ona işaret etti, Kta da tekrar tellere dokunmaya başladı:

— İlk ölümlüler Nem ve Panet’ti, bir kadın ve bir erkek ikiz. Onlar da büyük günah işlemişlerdi. Bu bakımdan Tanrılar Kurulu onlardan ölümsüzlüğü alıp, ömürlerini kısalttı. Özellikle Fan onlardan nefret ediyordu. O’ Yr’i, yer yılanını evlendirerek yırtıcı hayvanları ve diğer canavarları insanları avlamaları için doğurttu. Sonra Qas, Fan'ın kız kardeşi, öfkesini yaydı. Ateşi çaldı, yeryüzüne yıldırımlar yağdırdı. Halk ateşi alıp, Yr’in hayvanlarını öldürüp, şehirleri ele geçirdiler. Onbin yıl geldi, geçti.

İnsanlar çoğaldı, krallar onur duydu, Yr'in oğulları, yer yılanı, inim'in oğulları, rüzgârın ruhları, halk bu tanrı-krallara saygı duydu, dua ettiler ve şehirlerini kurdular ve önceki Tanrılarını unuttular. Daha sonra kehanet gelir, dedi Kta ve devam etti: Fan, ölümlü bir kadın olan İzol'le evlendi, bu evlilikten yarı Tanrı bir oğulları oldu. Qavur Fan'ın dünyayı ateşe veren silahlarını taşıyordu. O tanrı kralları öldürdü, fakat halka dokunmaması için annesi İzol'un yalvarışlarına uyup, onları sağ bıraktı. Buna rağmen Fan gökten indirdiği vebalı kılıcıyla bütün halkı öldürdü. İzol'u da öldürmek için geldiğinde, İzol onu ocak ateşine çağırdı ve onun yanına oturdu. Böylece Tanrıların koruması altına girdi. Ağlamaları Fan'ı duygulandırdı, sonra ikisinin, ikinci bir oğulları oldu, İzem. Daha sonra deniz tanrıçası Nae ile evlendi ve onlar gemicilerin ataları oldu. Nae'nin çocuklarını kötülüklerden korumak için Fan Yhia'yı onlara verdi. Tüm kanunlar Yhia'dan gelir ve onlar uzayda bizim yerimizi bilir. Yüksek olan ne varsa bu Tanrının kanunudur, fakat bu öylesine yüksektir ki, şarkı söylenemez. Bu bullad'ın ismi Ind'dir. O bizim için kutsaldır. Bunu bana babam öğretti, Elas'lara aitti. Binlerce yıldır nesilden nesile geçmiştir.

— Sen bir defasında, daha karar veremediğini söylemiştin, ben sizlerle aynı değerde bir yaratık mıyım, yoksa değil miyim şimdi kararını verdin mi?

Kta aos'unu bir tarafa bıraktı ve düşünceyle kaşlarını çattı:

— Belki, dedi Kta, vebadan kurtulan Nem'in çocukları olduğu söylenir. Fakat sen Nemet'li değilsin, belki de siz diğer dünyalara Yr'in bıraktığı yavrularından meydana geldiniz. İnsanların söylediklerine göre, bizim planetimizin de birçok kardeşi varmış, ama ben buna inanmıyorum.

— Ben bir şey söylemedim.

— Senin bakışlarından, bunu kabul etmediğin anlaşılıyor.

— Seni kırmak istemiyorum, dedi Kurt, şayet seni bir insan olarak gördüğümü söylersem?..

Nemetli'nin gözlerinde bir dehşet ifadesi vardı. Kötü bir şaka yapmışçasına Kurt'a baktı. Yavaş yavaş yüzünde derin bir düşüncenin ifadesi belirdi. Ve bunu red ettiğini gösteren bir işaret yaptı.

— Lütfen, dedi Kta, bunu bir daha söyleme bana.

Kurt anladığını başını eğerek belirtti. Sözleri Nemetliyi ciddi olarak sarsmıştı.

— Ben senin için Elas'ların koruyucusu ile konuştum, dedi Kta, Sen bu evde rahatsız edici bir unsursun, fakat ben senin atalarımızca kabul edildiğine inanıyorum.

Kurt ertesi gün özenle giyindi. Bu planete indiği zamanki kıyafetini giymek isterdi. Fakat Mim, Elas'ların şefini rencide edeceğini söyleyerek onları atmıştı. Buna karşılık muhtemelen Kta'ya ait olduğunu zannettiği birçok Nemet'li kıyafeti vardı. Bu sabah en sağlam, en kalın olanı seçti, gece çok soğuktu, günün de nasıl geçeceği bilinemezdi. Afen'in salonları da çok soğuktu, özellikle oraya girdikten sonra ne zaman bir daha geri dönebileceğini bilmediğinden tedbirli olmalıydı. Her ihtimale karşı Kta'nın dolabında kâğıtların arasında bulduğu ejderha saplı küçük kamayı yanına aldı. Bunun kaybolduğunu belki de hiç kimse anlayamayacaktı. Kamayı kılıfından çıkartıp, keskin çeliğine tekrar baktı. Onu gerekirse Djan için veya kendisi için kullanacaktı.

Sonra bu silahın Elas'ların evinden alındığının derhal anlaşılacağını düşünerek onu Kta'nın bulması için tuvalet masasının üzerine koydu. Kurt pelerinini omuzlarından bronz bağlayıcı ile birleştirdi, ilaveten bronzdan yapılmış bir kemer taktı. Elas'lara karşı kendini çok borçlu hissetmesi dolayısıyla, onun kullanması için verdikleri altın ve gümüş kemerleri takmak istemedi. Kapı hafifçe vuruldu.

— Giriniz, dedi Kta. Elinde bir yığın örtü ve çarşafla Mim. içeriye girdi. Eğilerek Kurt'u selamladıktan sonra elindekileri bir yere bırakıp, çalışmaya başladı. Uzun süreden beri genç kızın gözlerinde kin yoktu. Kurt da artık onun kininin nedenini öğrenmişti. O Tamurlinlilerin esiri olmuştu, ancak bütün insanların Tamurlinlerin vahşi ananelerinden dolayı suçlamaması gerektiğini anladığından, artık ona karşı düşmanca davranmaktan vazgeçmişti. O zamandan beri Kurt da ona karşı elinden geldiği kadar kibar ve samimi davranmıştı.

— Hiç olmazsa artık bu evde daha fazla çamaşır yıkaman gerekmeyecek, dedi Kurt.

Onun bu tip bir şakayı anlamadığı görülüyordu. Kurt'u birkaç saniye süzdükten sonra, bakışlarını indirip çalışmasına devam etti. Tuvalet masasının tozunu almaya kalkınca birden irkildi çekinerek bıçağı aldı ve Kurt'a doğru döndü. Gözlerinde açık bir korku vardı.

— Lord Kta bunu sana vermedi, dedi Mim.

— Hayır, ama sen ona geri verebilirsin.

— Şayet sen bu silahı beraberinde Afen'e götürmüş olsaydın, Kurt-ifhan, hepimizin ölümüne neden olurdun.

— Ben onu geri verdim, tamamen silahsızım Mim, doğru söylüyorum.

Genç kız kamayı etekliğinin altından beline sakladı ve dışarıdan belli olmaması için üst kısmını kıvırdı. Dar baseni, uzun boynu, küçük yapısı, güzel yüzünü süsleyen saçlarının kakülleriyle çok dişi bir görünümü vardı. Buna rağmen Kurt ona karşı sürekli bir gerilim içinde bulunuyor, nerdeyse ondan çekiniyordu, ilk defa olarak onun bakışlarında kendisi için endişe ettiği ifadesini, hatta ince bir anlayışlılık görüyordu.

— Kta senin Elas'a geri dönmeni arzu ediyor, dedi Mim.

— Buna müsaade edileceğinden şüpheliyim.

— Peki neden öyleyse Methi seni buraya gönderdi?

— Bunu bilmiyorum. Böylece Kta'ya bir iyilik etmek istedi.

— Belki de burada çok rahat edip, Afen'e geri dönmekten korkmamı istedi.

— Kta sana bir şey yapmalarına asla müsaade etmez.

— En iyisi Kta bu işe karışmasın, Mim ona söyle yoksa Methi'yi kendisine düşman yapabilir.

Mim'in gözleri yaşlarla doldu. Kurt hayatı boyunca kendisi için gözyaşı dökebilecek kimseye rastlamamıştı. Bir anda Elas'tan ayrılmanın

kendisi için ne kadar dayanılmaz olduğunu anladı. Genç kızın küçük altın renkli ellerini avuçlarının içine aldı. O anda bunu yapmaması gerektiğini düşündü. Genç kız onun bu dokunuşuyla titredi. Fakat başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Ve ellerini de ondan çekmedi.

— Kurt-ifhan bana söylediklerini, lord Kta'ya ileteceğim. Elas'lar senin için konuşacaklardır. Elas'ların sesi, çok büyük bir ailenin sesidir ve Methi de Elas'ları dinleyecektir. Methi bunu daha önce de denedi, Elas'ların kudreti büyüktür. Lütfen şimdi kahvaltıya git, seni alıkoyduğum için özür dilerim.

— Mim, dedi Kurt.

Onun kendisine bakmasını istemişti. Onun bakışlarını tekrar hatırlayabilmek, onu hafızasına iyice yerleştirebilmek için tekrar görmek istemişti. Mim ona döndüğünde söyleyecek bir şey bulamadı.

— Teşekkür ederim, diye mırıldandı ve acele olarak dışarıya çıktı.

Dördüncü Bölüm

Afen’e üç Nemetli muhafız nezaretinde giderlerken yol boyunca kaçma şansının ne olacağını düşündü. Nefan’ın caddeleri çok dar ve kıvrımlıydı, şayet gece olmadan kendine karşı çıkacakları atlatabilirse, belki de ormana giden bir yol bulabilirdi. Fakat Nym onu muhafızlara kendisi teslim etmiş, ona karşı iyi muamele etmelerini tembih etmişti. Bu sebeple ona mümkün olduğunca kibar davranıyorlardı. Elas’ların eli şimdi de onu koruyordu ve onlara karşı olan minnettarlığı uğruna Afen’e gitmeye mecburdu. Diğer taraftan içinden, içgüdüsel olarak kaçmak, öldürmek, gerekirse ölmeyi arzu ediyordu. Bu sırada Afen’in serin holüne girmişlerdi, böylece kaçmak imkânsızdı. Merdivenlerden çıkarak Methi’nin oturduğu üçüncü kata ulaştılar.

Djan onları son derece modern döşenmiş holde karşıladı. Üzerinde Nemet hanımlarının giydiği sade bir elbise vardı. Altın iplerle örgülü saçlarını bir taç gibi başının üstünde toplamıştı. Muhafızları gönderip, Kurt’a döndü. Onun daha önce de söylediği gibi, uzun bir süreden sonra yeniden bir insan yüzü görmek, garibine gitmekteydi. Kurt onun yalnız olmasının ne demek olduğunu yavaş yavaş insanlık hakikatlerinden Nemet’lilerinkine doğru kaydığını anlamaya başlamıştı. Kurt, insan yüzünde daha önce fark edemediği bazı şeyleri keşfediyordu. Ne kadar garipti, yüzün düzgünlüğü, gözlerin parlaklığı ve metal parlaklığındaki saçlar. Binlerce yıllık düşmanlıklarını, savaşlarına rağmen o an için alıştığı hayatın bir parçası olması dolayısıyla Djan’ı görmek ona memnunluk vermişti.

— Hoş geldin, diye onu selamlayıp, oturması için işaret etti. Yerine oturduktan sonra:

— Elas sizi geri almak istiyor, dedi.

— Bu beni çok etkiledi. Ve ben, dedi Kurt, Elas’lara geri dönmeyi arzu ediyorum.

— Bunun için ben onlara herhangi bir söz vermedim, dedi Djan. Fakat sizin orada kalmanızla herhangi bir güçlük meydana gelmedi... Birden yerinden kalktı, duvardaki dolaba gitti ve açtı:

— Bir şey içmek ister misin bay Mogan?

— Memnuniyetle.

İki kadeh doldurarak, birini Kurt'a verdi. Bu içki telize idi. Tekrar yerine oturdu, geriye yaslanıp, içkisini yudumlamaya başladı.

— Başlangıçta bazı noktaları açıklamak isterim, dedi Djan. Birincisi, burası benim şehrimdir ve böyle kalmasını da sağlayacağım. İkincisi, burası bir Nemet şehridir ve öyle kalacaktır. Bizim üstün insanlarımız son şanslarını kullandılar, ama bu bitti artık. Bu tamamen bizlerin kabahatidir. Sizin planetiniz Pylos, benim planetim Aeolus ikisi de yanık, çıplak birer küme oldular. Bu insanı çıldırtır. Ben son aylarda hep ölümümü bekledim, çünkü bana verilmiş olan emirlere karşı gelmiştim. Nemet'lileri düşünüyordum. Şayet gemi beni yok etmek için geri gelmiş olsaydı, onlara ne olurdu. Benim ölümüm insanların ve onların gemileri için fazla bir önemi yoktu. Aeolus'un yok olmasına çok üzgünüm, fakat sizin son saldırınız tam zamanında yapıldı. Bu Nemet'liler için de büyük bir avantaj oldu. Ama bu demek değil ki, bunun için size minnettarım, diye acele ilave etti.

— Bu savaşı burada ikimizin sürdürmesi deliliktir. İkimiz de bu savaştan bir şey kazanamayız, dedi Kurt.

— Her savaş bir deliliktir, dedi Djan. Bizimkini analiz edelim... İkibin yıl süreyle savaş yaptık. Muhtemelen senin ve benim tarafımdan, bu savaşa kimin önce başladığına dair yalan söylenecektir. Fakat konunun esası bu değildir. Esas konu savaşın kendi kurbanlarıdır. Fakat biz kendi sınırlarımıza ulaştık, hatta bunu aştık. Biz önce gemilerimizle küçük güneş sistemlerini yıktık, şimdi de dünyalarımızı yok ettik. Arkamızda boş bir uzay bıraktık. Biz Hananlılar sizler kadar kalabalık değildik, sizler gibi çoğalmaya da müsait değildik. Bundan dolayı ölen askerlerimizin yerini dolduramıyorduk. Tam çoğalma imkânlarını bulduğumuz sırada, bizim biyolojik araştırma laboratuarlarımızı yok ettiniz. Sayın arkadaşım,

Aeolus’u yok etmekle çok büyük hata yaptınız. Bilakis bizim savaş azmimize yeni bir güç kattınız.

— Niçin?

— Aeolus’u yok ederken kaybettiğimiz laboratuar bizlerin geleceğiydi, geleceği olmayan insan için kaybedilecek bir şey kalmamıştır. Çılgınlar gibi size saldırdılar, neticede tüm insan ırkı yok olup, gitti. Bana devletime hizmet etmem için en yüksek zekâ derecesi verildi. Daha sonra beni kendi amaçları için kullandıklarını görüp, onlara karşı geldim.

— Gitmeme müsaade eder misiniz? diye sordu Kurt.

— Acele etmeyin. Size Afen’de bir daire tahsis etmeyi düşünüyorum. Bir üst katta çıkışı yalnız buradan geçen bir daire var. Böyle izole edilmiş olursanız, kimseye zarar veremezsiniz. İçimden bir ses bunun en doğru yol olduğunu söylüyor.

Djan onu kendine düşman yapmakla hiçbir şey kazanamayacağını artık anlamıştı.

— Lütfen Elas’a geri dönmeme izin veriniz, diye konuştu Kurt.

— Bunu birkaç gün düşüneceğim, önce diğer alternatifi tanımanızı arzu ediyorum.

— O zamana kadar ne olacak?

— Siz Nemet lisanı öğreneceksiniz. Bunu niçin gerekli hazırlıkları yaptım.

— Hayır, bunun için mekanik yardıma ihtiyacım yok, dedi Kurt.

— Benim bir mesleğim de, doktorluktur. Öğretici makineyi tamamen bozmadan, onun fonksiyonunu zarar verecek bir şekilde yönlendirmek mümkün değildir.

— Hayır, buradaki tek insanın beyninin zedelenmesi acı bir kayıptır. Aleti size vereceğim öğretme hızını kendiniz ayarlayınız.

— Niçin bunun üzerinde ısrar ediyorsunuz?

— Çünkü sizin itirazlarınız gereksiz problemler ortaya çıkardı, bunu ortadan kaldırmaya kararlıyım. Seçeceğiniz herhangi bir yerde yaşama şansını size vereceğim. Sana tanınan bu âdil şansı başarıyla değerlendirmeni temenni ederim. Ben artık Hananlıların emrinde değilim ve kendi seçmediğim yola beni kimse itemez, buna bağlı olarak şayet böyle bir şeye teşebbüs etmeye kalkarsanız, sizi zarar verici olarak kabul edersem, bunun getireceği felâketten kendinizi kurtaramazsınız. Bunun için sizinle yaptığım ilk görüşmemizde bana verdiğiniz, sözünüzü kabul etmiştim. Ancak şunu da asla aklından çıkarma ki, gerektiği takdirde seni her zaman için geri çağırtıp, öldürebilirdim.

— Sizin bu kadar hoşgörülü olabileceğinizi tahmin etmiyordum, dedi Kurt.

— Şayet ne düşündüğünüzü bilseydim, benim için daha kolay olacaktı.

— Ben yalnız kendimi düşünüyorum. En azından benim arzulanma yardımcı olan her şeyi. Şayet bir gün sizin benim arzularıma aykırı hareket ettiğini öğrenirsem, sonunuz geldi demektir. Ancak aksine iyi hareket ettiğini fark edersem, hiçbir sorununuz kalmaz. Ümit ediyorum ki durumu tüm açıklığı ile anlatabildim, bay Morgan.

*   * *

Kurt, Elas'ların koruyucu kucağı rmay'a geldiğinde Kta'yı orada bulamadı. Yalnız Hef ile Mim vardı. Mim onun önünden merdivenlerden çıkıp, odayı havalandırmak için pencereleri açtı.

— Biz öylesine mutluyuz ki, dedi Mim.

Bunu söylerken gözlerinin içi gülüyordu. Daha fazla konuşmasına fırsat bulamadan, Kta içeri girdi. İki erkek arasında kalan Mim onları saygı ile selamlayarak dışarı çıktı.

— Bu evde son günlerde çok gözyaşı döküldü, dedi Kta ve merdivenlerden aşağı acele inen Mim'in arkasından baktı ve gülerek Kurt'a

döndü.

— Ama artık bu bitti. Lütfen otur Kurt, seni iyi gördüm, yeniden doğmuş bir adama benziyorsun. Kta elleriyle saçlarını düzeltirken, sandalyeye kendini bıraktı. Kolları ve bacakları titriyordu, yüzü bembeyaz olmuştu.

— Artık Nemet lisanı konuş, dedi Kurt, bu daha kolay.

Kta hayretle baktı:

— Nasıl oldu da sen birdenbire bizim lisanımızı konuşmaya başladın? Ses tonunda bir güvensizlik hissediliyordu.

— Bana güvenmelisin, dedi Kurt. Methi’nin makinesi sayesinde oldu bu.

— Yüzün solgun, dedi Kta, titriyorsun yoksa yaralı mısın?

— Yalnızca yorgunum, sana teşekkür ederim, beni tekrar kabul ettiğin için dedi Kurt.

Kta başını yana eğdi:

— Benim saygıdeğer babam bile senin için konuştu ve böyle bir şey Elas’ların uzun tarihinde ilk defa oluyor, artık sen bizdensin senin tekrar aramızda olmandan dolayı sevinçli ve mutluyuz.

— Sana teşekkür ederim.

Kurt selam vermek için ayağa kalkıp, eğilmek istediğinde başı döndü, yere düşmemek için masaya tutunmak mecburiyetinde kaldı. Bütün gücünü kullanarak yatağına ulaştı. Kta onun dışarıda kalan bacağını yatağa yerleştirene kadar o uykuya dalmıştı bile. Birisi kuvvetle ökçelerine asılıyordu. Kendini denize düşmüş, birisi tarafından aşağı doğru çekiliyor, fakat dermansızlığından ona karşı gelemiyor zannına kaptırdı. Sonra birdenbire ökçelerinin serbest kaldığını, soğuk bir havanın ayaklarına çarptığını hissetti. Gözlerini açtığında Mim’in onun ayakkabılarını çıkartmakla meşgul olduğunu gördü. Giyinmiş vaziyette yatakta yatıyor ve çok üşüyordu. Kollarını ve bacaklarını sanki buz kaplamıştı.

Mim ona baktı, uyanık olduğunu görünce şikâyetçi bir sesle:

— Anlaşılan Kta sizinle kâfi derecede ilgilenmemiş, sizi nasıl böylece bırakır? Ölü gibi uyuyordunuz...

— Nemetli lisanıyla konuş, diye ondan ricada bulundu. Ben sizin dilinizi öğrendim.

Mim şaşkınlıkla ona baktı. Sonra bu insanlara has garipliği kabullendiğini başıyla işaret etti. Ellerini önlüğüne silip, yorganı onun üzerine çekti.

— Seni uyandırdığım için özür dilerim, fakat gece çok soğuk ve benim lordum Kta pencereleri açık bırakmış, dedi Mim.

Kurt derin bir nefes aldı ve yorganını düzeltmeye çalışan Mim'in elini tuttu.

— Şimdi daha rahat uyuyabilirsin, dedi.

Kurt tekrar Mim'in elini tuttu.

— Şimdi saat kaç? diye sordu.

— Geç oldu, dedi Mim, elini ondan kurtarmaya çalıştı, fakat o bırakmadı. Acıyla Kurt'a baktı.

— Lütfen... Bırakın gideyim, lord Kurt.

— Benim için üzülmeyesin diye, sana haber göndermesi için Djan'a rica etmiştim, dedi Kurt.

— Haber geldi. Ancak bunu nasıl yorumlayacağımızı bilemedik. Sadece senin emniyette olduğun bildirilmişti. Yalnız bu. Mim elini ondan kurtarmak için tekrar denedi.

— Lütfen...

Dudakları titriyordu ve gözlerinde derin bir korku ifadesi vardı. Kurt onun elini bırakır bırakmaz kapıya doğru sıçrayıp dışarı çıktı. Şayet Kurt'un kuvveti olsaydı, yataktan fırlayıp ona yetişecekti. Mim'i kırmak istememişti. Özellikle eve geldiği ilk günde ona böyle davranmamalıydı.

Uyuyamıyor, Nemetlilerin muhafazakâr adetlerine ve kendi kendine için için kızıyordu. Tahammül edilmez bir baş ağrısı vardı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Gözlerini kapayıp uyumaya çalıştı; bu gecenin sabahı da vardı. Mim de uyumaya gidecekti, şayet şimdi onunla konuşmaya kalkarsa bütün evi ayağa kaldıracaktı.

Sabah her zaman olduğu gibi çayla başladı. Fakat Mim o sabah her zaman olduğu gibi neşeli olarak odasına gelip çarşaflarını değiştirmedi. Hep beraber ırmağın başında çay içerlerken ona çayını verdi.

Bu arada onunla göz göze gelmemek için azami dikkat gösterdiği belli oluyordu. Kurt «Mim» diye konuşacak olunca genç kızın elleri titredi ve birkaç damla çayı onun eline döktü. Kta'nın çayını koymak için acele ona yöneldi. Aceleden onun eline de sıcak çayı damlattı, canı yanmasına rağmen bir şey söylemedi. Alışa gelmiş formaliteler devam ediyordu. Kurt, Nym, Pta ve Aimu'yu eğilerek selamladı ve Elas'ların büyük lordu Nym'e kendisi için Djan'la konuştuğu için teşekkür etti.

— Sen çok güzel Nemetli lisanı konuşuyorsun, diye onu takdirle övdü.

— Size teşekkür ederim lord'um, dedi Kurt ve tekrar saygıyla eğilerek: Ben sizin lisanınızı bir makine yardımıyla öğrendim. Henüz yavaş konuşabiliyorum, fakat bana söylenen her şeyi çok iyi anlıyorum. Birkaç gün içinde daha iyi konuşacağıma inanıyorum.

Saygıdeğer Nym gülümseyerek ona baktı. Kurt'un anladığına göre, konuşması lord'un biraz da hoşuna gitmişti. Ellerini göğsünde birleştirip, eğilerek onu selamladı.

— İkinci defa olarak Elas'a hoş geldin, oğlumun arkadaşı, sen bu eve neşe getirdin. Bugün senin için üzülen, korku duyan yüzlerde gülümseme görüyorum.

Çay töreni başladı. Layd Ptas ortada oturuyordu ve Kurt sonraları Elas'ları düşündüğü zaman hep onu iyi kalpli, sevgi dolu bir kadın, evinin kalbi olarak hatırlıyordu. Nym'in karısı sevginin ve hayatın kaynağıydı. Bir adam ocağını karısına emanet eder, sonra da hayatın devam etmesi için de gelininin bu görevi üstleneceği ümidinde olurdu. Kurt neden babaların oğulları için gelin seçtiklerini şimdi anlıyordu. Kta babasıyla aynı hakları

paylaşıyordu. Çaydan sonra Layd Ptas ayağa kalktı, ocak ateşine doğru saygıyla eğilip selamladıktan sonra, avuçlarını ateşe doğru uzattı. Diğerleri huşu içinde beklerken, Ptas yumuşak sesiyle Elas'ların kurucusu atalarını çağırdı:

— Ey Elas'ların ataları, bu kıyılarda ve denizin öteki tarafındakiler sesimizi duyun. Kurt Morgan bize geri geldi. Misafirimizle ailemiz ve Elas'ların koruyucusu arasındaki dostluğu koruyun.

Kurt onun sözlerinden çok duygulandı ve sözlerini tamamladıktan sonra önünde saygıyla eğildi:

— Lady Ptas, sizlere en derin saygılarımı sunarım. Aslında Kurt ona karşı, kendi öz oğlunun duygularıyla saygı duyduğunu, söylemek istemişti, fakat bunun bir Nemet lady'si üzerinde nasıl bir intiba bırakacağını bilmiyordu. Lady Ptas ona kendi çocuklarına karşı yaptığı gibi, bir anne yakınlığı ile gülümsedi ve o andan itibaren de Kurt'un kalbini kazanmış oldu. Kahvaltıdan sonra holde yalnız otururlarken:

— Kurt, dedi Kta, babam sana istediğin sürece bizde kalabileceğini ısrarla söylememi istedi.

— Ona ve sana kalpten teşekkür ederim.

— Bana önceleri söylediğin gibi, artık hiçbir vicdan borcun yok. Yeminin seni bağlamamalı, pek az kimse Elas'ların ocağını paylaştı, dedi Kta, siz buna misafirperverlik diyorsunuz. Senin ve benim evim ebediyen beraber beraber olacaktır.

Kurt günlerini Kta ile birlikte geçiriyordu. Aralarında konuşuyorlar, dinleniyorlar ve evin önünde bulunan küçük bahçede güneşleniyorlardı. Yalnız bir şey Kurt'u üzüyordu. Mim onunla karşılaşmaktan kaçınıyordu. Artık kendisi bulunduğu sürece, onun odasına gitmiyor, günün belli belirsiz zamanlarında odasına gitmesine rağmen ona rastlayamıyordu. Çok kısa süreyle de odasını terk edip, geri döndüğünde odasının toplanmış, temizlenmiş, yatağının yapılmış olduğunu görüyordu. Herhangi bir yerde ona rastlamak için uzun uzun beklemesine rağmen bunda da başarılı olamıyordu. Bir sabah Kurt bütün cesaretini toplayarak, Hef'e Mim'in nerede olduğunu sordu.

— Pazara gitti, dedi Hef.

— Günlerden beri onu göremedim, dedi Kurt.

Hef omuzlarını kaldırdı:

— Bu doğru lord Kurt. Yaşlı adam, sanki Kurt sorularıyla sabah huzurunu bozmuş gibi, ona garip bir şekilde baktı. Kurt saklambaç oyununa bir son vermeye kesin olarak karar verdi. Öğleye doğru sokak kapısının açıldığını duyar duymaz, yerinden fırlayıp kapıya koştu. Fakat Mim’i ancak bir saniye görebildi. Kapıdan girer girmez rmay’ın arkasındaki kadınlar dairesine girip gözden kayboldu. Nym’in dışında oraya asla başka bir erkek giremezdi. Acı ile dolu bahçeye gidip, güneşte oturdu ve aldığı bir çubukla nemli toprak üzerinde anlamsız şekiller çizmeye başladı. Onu çok kırmış olmalıydı. Mim’in kimseye bir şey söylemediğinden emindi. Yoksa Kta bu konuyu ona çoktan açardı. Kararsızlık içinde kalmıştı, ondan özür dilediğini bildirmeleri için ne Kta’ya ne de Hef’e rica edebilirdi. Başka bir kimseye söylemesi ise hiç olmazdı. O akşam, akşam yemeğinde her zaman olduğu gibi Mim hizmet ediyor, Kurt’un ısrarlı bakışlarına rağmen gözlerini ondan kaçırıyordu. Onunla konuşmaya cesaret edemiyordu. Kta onun yanında oturuyordu. Gece geç vakitlere kadar holde oturup, herkesin uyumasını bekledi. Hizmetçinin son görevi, ertesi sabah için kahvaltı sofrasını geceden hazırlayıp, holün lambalarını söndürmekti. Mim onu, yolunu kestiğinde fark etti. Kurt bir an için Mim’in bağıracağını zannetti, ellerini ağzına kapattı. Korkmuş, kaçmaya hazır durumda, olduğu yerde kala kaldı.

— Mim, lütfen... seninle konuşmalıyım.

— Seninle konuşmak istemiyorum, lütfen bırak beni gideyim.

— Lütfen, Mim..

— Bana dokunma. Beni bırak, yoksa bütün evi uyandırmak mı istiyorsun?

— Benim için hiç fark etmez. Seninle konuşmadan, seni asla bırakmam.

Mim ona korkuyla baktı. Kta buna müsaade etmezdi.

— Bahçeye açılan pencere yok, kimse bizi ne duyar, ne de görebilir. Lütfen oraya gel... Yemin ediyorum, sadece seninle konuşmak istiyorum.

Mim birkaç saniye süreyle düşündü ve güzel yüzündeki korku ifadesi yanında derin bir acıma belli oluyordu. Nihayet razı olup, Kurt'un önünde bahçeye çıktı. Bu planet'in ay ışığı uzun gölgeler bırakıyordu. Mim, mümkün olan en aydınlık yerde durdu ve kendini gecenin soğuğundan korumak için kollarını göğsünde birleştirdi.

— Mim dedi Kurt, o akşam seni korkutmak istememiştim, hiçbir kötülük düşünmemiştim.

— Hiçbir zaman senin odana yalnız gelmemeliydim. Bu benim hatamdı. Lütfen lord Kurt, bana öyle bakmayın, bırakın gideyim.

— Ben bir Nemet'li olmadığım için, her zaman benim odama gelebilecektin. Öyle mi, Mim?

— Hayır.

Dişleri öylesine birbirine vuruyordu ki, konuşmakta güçlük çekiyordu ve bunun nedeni yalnız gecenin serinliği değildi. Kurt pelerininin askısını çözüp, ona uzattı. Fakat o bunu kabul etmeyip, korkuyla geri çekildi.

— Neden seninle konuşmamalıyım? diye sordu Kurt.

— Bir erkek Nemet'li bir kadınla nasıl konuşmalıdır? Bu olmamalı, dokunmamalıyım, düşünmemeliyim. Bunu nasıl yapabilirim?

— Lütfen...

— Peki seninle nasıl konuşmalıyım?

— Lord Kurt, senin yanında hafif meşrep bir kadın intibaı bıraktığımı zannediyorum. Ben bu evin bir hizmetkârıyım. Bu evin şerefini düşüremem. Lütfen şimdi beni bırak da içeriye gireyim.

— O'na mı aitsin? Kta'ya, diye âni bir çıkışla sordu.

— Hayır... İstememesine rağmen, pelerinini Mim'in omuzlarına örttü. O da sıcak kumaşa iyice sarındı. Kurt ona dokunabilecek mesafede

olmasına rağmen, bunu yapmadı. Mim'in ondan uzaklaşmasına rağmen, bunu ona fırsat verdiği anlamında kabul etmedi. Biliyordu ki ona ne yaparsa yapsın, evdekileri uyandıracak herhangi bir şey yapmayacaktı. Böyle bir şeyin kendisi ile lord'u Kta arasında büyük olaylar meydana getireceğini, bunun Nemet'li karakteri gereği olduğunu biliyordu. Fakat böyle bir durumda Mim ondan nefret edecekti.

Kalbi kırılmış olarak, Mim'in önünde gitmek için geri döndü.

— Lord Kurt, diye üzgün bir sesle arkasından fısıldadı. Kurt durup ona döndü.

— Lord Kurt sen beni anlamıyorsun.

— Anlıyorum, ben bir insanım, dedi Kurt.

— Seni aşağıladım. Lütfen beni affet.

— Senin bir Nemetli olman veya olmaman... Sözü boğazında düğümlendi ve ellerini kaldırarak, ona yalvarır gibi baktı.

Lord Kurt, kendine başka bir kadın ara. Benim lord'um Kta size bu konuda yardımcı olacaktır. Senin Methie ve Elas'larla çok iyi ilişkilerin var. Her zaman için seninle evlenecek bir kadın bulabilirsin. Şayet Nym sana layık bir evle konuşacak olursa...

— Ya benim evlenmek istediğim kadın sen olursan.

Kurt ona doğru yürüyüp, ellerini ona doğru uzatana kadar orada sessizce kalakaldı. Sonra onun ellerini şiddetle geri itti.

— Lütfen. Sana yeterli derecede haksızlık ettim.

O Mim'in sözlerini sanki hiç duymamış gibiydi. Onu uzaklaştırmak için uzanan ellerine rağmen, elleriyle Mim'in yüzünü sevgiyle tuttu. Bu durumda Mim'in dehşet duyacağını ve ondan kurtulmak isteyeceğini zannetmişti. Fakat o sessizce durup, kaldı. Kurt ona doğru eğilip, dudaklarını onunkine dokundurdu. Fakat bu insanlara has adetin, onun tarafından nasıl karşılanacağını bilemiyor, aksi tepkisinden çekiniyordu. Ondan uzaklaştığında gözyaşlarının ay ışığında parıldadığını gördü.

— Lord Kurt, dedi Mim. Derin derin soluyor, kararsızlık içinde kıvranıyordu.

— Lord Kurt, diye fısıltılı bir sesle konuştu. Seni beğeniyorum. Benden ne istersen yaparım, fakat bu babama ve Kta’ya karşı çok büyük bir şerefsizlik getirecektir, bunu istemem.

— Ama ben babanla bu konuyu konuşursam, bu doğru olur mu, dedi Kurt. Bunu söylerken sanki nefesi duracakmış gibiydi.

— Evlenme teklifi mi yapacaksın?

— En iyisi bu değil mi? Onun, için için titrediğini hissetti. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

— Mim, söyle bana evet mi, hayır mı? Bana cevap vermeye mecbur değilsin. Sadece bana, beni bırak de, seni bir daha asla rahatsız etmiyeyim.

— Lord Kurt, sen beni daha tanımıyorsun.

— Ve sen benim, seni asla tanımamı istemezsin.

— Sen beni anlamıyorsun. Ben Hef’in kızı değilim. Şayet sen beni ondan istersen, bunu sana söylemeye mecbur kalacak ve o zaman sen beni asla istemeyeceksin.

— Kimin kızı olursan ol beni ilgilendirmiyor.

— Lord Kurt, Elas’lar bunu biliyorlar. Ve sen beni dinlemeye mecbursun. Sen Tamurlinlileri duymuşsundur. Onüç yaşındayken onlar tarafından esir edildim. Üç yıl süreyle onların esiri olarak yaşadım. Hef beni kızı olarak tanıttı. Tüm Nefan benim buralı olduğumu zannediyor. Ama bu doğru değil, Lord Kurt. Ben aslında bir indrayım, İndresul’un ındra’sı onlar bunu bilselerdi, beni öldürürlerdi. Elas’lar bu sırrı korudular. Ama sen bu ağır yükü kabul etmemelisin, insanlar seni bu şehirde, Tamurlinli olarak tanımamalı. Bu sana çok büyük zarar verebilir. Şayet benim senin yanında olduğumu görürlerse buna inanacaklardır.

— Bunun beni ilgilendireceğine inanıyor musun? dedi Kurt, ben bir insanım, bunu herkes bilebilir.

— Beni tam olarak anlamıyorsun, lord Kurt. Ben Tamurlin köyündeki bir adama aitim. Sen beni Hef’ten isteyecek olursan, Kta bunu sana söylemeye mecbur kalacaktır. Ben artık temiz ve saygıdeğer değilim. Hiçbir erkek, Elas'lardan Mim’le evlenmek istemez. Kendinin ve Kta’nın şerefinin lekelenmesine müsaade etmez. Bunu sana Kta da söyleyecektir. Seninle evlenmemi kabul edecekler midir? Sen daha şerefli kadınlara layıksın. Mesela, Sufaki’ler, Indra'larda olduğu gibi insanlardan korkuları yoktur. Sen bu büyük evin bir kızını alabilirsin. Ben bir hizmetçiyim ve daha önce de hiçbir şey değildim.

— Beni ilgilendiren tek şey, benimle evlenip, evlenmeyeceğindir?

— Hayır... derken ince yüzünde ümit ve şaşkınlık ifadesi vardı.

— Şayet bir gece bunun üzerinde, düşünürsem, fikrini değiştireceksin, ben yarın Hef’le konuşacağım, eve git, Mim. Bana pelerinimi geri ver. Seni bununla görmeleri iyi olmaz.

— Lord Kurt, iyi düşün sonradan pişman olacağın bir şeyi yapma.

— Bunun için yarın bütün günü ayıracağım, dedi Kurt, senin de aynı şeyi yapmanı rica ediyorum. Şayet yarın akşam bana gelip, beni islemediğini açıkça söylersen, o zaman Hef’le görüşeceğim.

Bütün gece ve ertesi gün öğleye kadar bunu düşündü. Ama kafası karmakarışık, düşünceleri düzensizdi. Mim'i istiyordu. Onun kendisini, kendisinin de onu her türlü zorluğa karşı gelecek kadar sevdiğini bilemiyordu. Onu istiyordu. Mim ona şartlarını söylemişti. Onu istemeden onunla birlikte aynı çatı altında yaşamayacaktı. Kendini makul olmaya zorladı, fakat onu sabah kahvaltısında gördükten sonra bunun mümkün olmadığını anladı.

— Kararını verdin mi? diye soran ifadeyi onun bakışlarında görüyordu. Yoksa buna, güzel yaz gecesinin sende uyandırdığı duygular mı, neden oldu? diyordu sanki. Ve o anda Mim’i kaybetmekle yerine dolduramayacağı bir kayıba uğrayacağını anladı. Hiçbir şey yokmuş gibi susamazdı artık. Neticede, aynı günün akşamı Elas’ların hizmetkârı Hef’in kapısını çaldı. Kısa bir süre sonra kapı açıldı.

— Hef, dedi çekingen bir tavırla, seninle Mim hakkında görüşebilir miyiz?

— My Lord, diye saygıyla eğildi.

— Mim’le evlenmek istiyorum, dedi Kurt. Bunun için ne yapmalıyım?

Yaşlı Nemet ona şaşırarak baktı, sonra önünde birkaç defa eğildi:

— Ama o bir hizmetçi bu nasıl olur, diye kekeledi.

— Lord’um bana gücenmeyin, fakat bunu önce Mim’e sormalıyız.

— Mim kabul etti, dedi Kurt. Sonra birden bunu söylemeye hakkı olmadığını, Mim’i utandıracağı, Hef’i aşağılayacağı aklına geldi.

Fakat Hef ona anlayışla, hatta dostça bir şekilde baktı.

— Ben Mim’e sormak zorundayım, bu âdetimizdir. Ve sonra da Kta’ya, Nym ve Lady Ptas’la bu konuyu görüşmeden konuştu.

— Beni onurlandırdın, dedi Kurt.

Alışıla gelmiş kibarlık sözlerini tekrarlayarak, kendini toparlamak için odasına gitti. Bu işi neticelendirdiği için rahatlamıştı. Hef’in kabul edeceğini biliyordu. Mim de onu istiyordu, bu da onun için yeterliydi. Yatağa girmek üzereyken Kta kapısını vurdu. Nemetli’nin halinden, onun neden geldiğini anlamıştı, Kurt. Derhal geri gitmesini söyleyebilmeyi çok isterdi, ama buna hakkı yoktu. Onun evinde misafirdi.

— Sen Hef’le konuşmuşsun, diye konuştu Kta.

Kurt kapının önünden çekilip, içeri aldı, kendisine bir sandalye gösterdi. Normal olarak ona bir çay ikram etmeliydi, ancak bunun içinde Mim’i çağırması gerekmekteydi ki, şu anda buna imkân yoktu.

— Kurt; lütfen otur, seninle konuşmalıyım, beni dinlemeni rica ediyorum, diye konuştu sonra ilave etti: Belki de en iyisi budur, ne söylemek istiyorsan bana açıkça söyle.

Kurt sandalyesine oturdu.

— Evet mi, hayır mı? diye sordu heyecanla.

— Mim için üzülüyorum, dedi Kta. Senin düşündüğün gibi basit bir iş değil bu. Ne kadar heyecanlı olursan ol, beni dinlemelisin. İstersen, aşağıya gidip çay sofrasında oturalım, istersen daha müsait bir zamanda konuşalım. Fakat bu konuda seninle mutlaka konuşmaya mecburum.

— Senin bana açıklamak istediğin şeyleri aşağı yukarı Mim bana söyledi, dedi Kurt. Beni bunlar rahatsız etmiyor. Tamurlinlileri ve onun hangi ırktan geldiğini biliyorum.

Kta derin bir nefes aldı:

— Bu durum işimizi daha da kolaylaştırır. Demek onun Indras olduğunu biliyorsun? diye konuştu.

— Bunu biliyorum ve bu beni hiç ilgilendirmiyor. Nemet politikası da beni ilgilendirmez.

— Sen kendini bilmediğin şeylerin arkasına saklamak istiyorsun. Fakat bu her zaman için tehlikelidir, Kurt. Biz Nemetler için bir kimsenin İndra ırkından mı, Sufakilerden mi geldiği konusu çok önemlidir ve sen Nemet'lilerle yaşıyorsun.

— Benim şimdiye kadar tespit ettiğim tek farklılık, benim bir insan olarak Nemet'liler arasında yaşamamdır. Sizin aile şerefinize leke sürmem mi, yoksa Mim ile birlikte mutlu olmam mı senin için önemli?

— Mim'in mutlu olmasını hepimiz kalpten istiyoruz, dedi Kta, biz biliyoruz ki sen ona hiçbir acı çektirmeyeceksin, ama insanların tutumu...

— Anladığıma göre benimle, Tamurlinliler arasında fark göremiyorsun.

— Lütfen, lütfen, diye söylendi Kta. Ciddi olamazsın sen... Onlar senin gibi olamazlar. Ve ben seni asla onlara benzetmek istemem. Tamurlinliler pis ve ahlâksız yaratıklardır. Üstlerinde, tüylü deriden giysileri ve savaşırken çıkarttıkları sesleriyle hayvanlara benzerler. Onların hiçbir şeye saygıları yoktur, kadınlarıyla beraberliklerinde hiçbir ahlâk kuralı tanımazlar, onlarla nerede, ne zaman isterlerse hiç utanmadan birleşirler.

Büyük bir kabile reisi yirmi ve daha fazla kadına sahip olurken, daha zayıf olan birinin hiçbir kadını yoktur. Kadınlarım savaşta kazanırlar. Bahsettiğim kadınlar yalnız Tamurlin kadınlarıdır. Mim gibi esirlere ise isteyen her Tamurlinli erkek sahip olabilir. Ve biz onu bulduğumuzda...

Kurt heyecanla sözünü kesti:

— Bunu duymak istemiyorum.

— Kurt beni dinle, diye konuştu Kta. Alabildiğine ciddi idi. Seni mümkün olduğunca üzmemeye çalışacağım, Tamurlinlilerin sürekli saldırılarına bir son vermek için, onlara karşı yapmış olduğumuz saldırıda ele geçirebildiğimiz kim varsa, hepsini öldürdük. Köylerini yakmak istediğimiz sırada, bir çocuk ağlaması duyduk. Mim'i bir kulübenin köşesinde, yere kapanmış olarak bulduk. Üzerinde ince bir deri parçasından başka giysisi yoktu. Ve ötekiler gibi pislik içindeydi. O an için onun bir Nemetli çocuğu olduğunu dahi tanıyamadım. Tamamen zayıflamış, vücudu kırbaç yaralarıyla doluydu. Onu ayağa kaldırmak isteyince bana elindeki bıçakla, tekmeleriyle ve dişleriyle saldırdı. Onu kulübeden çıkartabilmek için başına vurup, bayıltmak mecburiyetinde kaldım. Onu gemiye getirdiğimizde, gemi karadan uzaklaşana kadar denize atlamaya çalıştı. Kürekçi sıralarının altına gizlendi. Tüm uğraşılarımız onu oradan çıkarmamıza yetmedi. Neticede onu bir kayışla bağlamak mecburiyetinde kaldık. Ona yemek verdiğimizde, bunu elimizden kapıp kaçıyor, bir köşeye saklanıp yiyordu. Bir iki kelime dışında hiçbir şey konuşmuyordu.

— Buna bir türlü inanamıyorum, dedi Kurt, ne zaman oldu bu?

— Dört yıl önce, dört yıldan beri o Elas'larda, onu eve getirip anneme, kız kardeşime ve o zaman hayatta olan, Hef'in karısı Liu'ya teslim ettim. Eve gelişinden birkaç gün sonra Aimu onu kutsal ocak ateşi önünde ellerini havaya kaldırmış olarak bulunca, şaşkına dönmüş. Bunu Sufakiler asla yapmazlar. O zaman daha genç ve tecrübesiz olan Aimu, Mim'in bir Indra olduğunu haykırmış. Bunun üzerine Mim çılgınca evden dışarıya fırlayıp gitmiş. Tüm Nefan'da heyecan yaratıp, bizim şerefimize halel getirmeden, onu yolda yakalayıp, güçlükle geri getirdim. Neticede bizlerle yalnız olduğu bir gün, İndresul aksanıyla konuşmaya başladı. Daha önce konuşmak istememesinin nedeni buydu. Biz Elas'lar ve İndra'larla dağlardaki büyük

aileler aslen, İndresul’luyuz. Binlerce yıl önce atalarımız denizin bu sahillerine gelip yerleşmişler. Şimdi biz İndresul halkıyla düşman olmamıza rağmen, dinlerimiz aynıdır. Mim o zaman daha çocuktu, Elas’lar onun bu sırrını sakladılar, tüm Nefan’lılar onun Sufaki’lerden geldiğini zannettiler ve Tamurlinlilerin elinden kurtarılarak Hef’in evlatlığı olduğunu kabullendiler. Onun Sufakiler gibi konuşmaması, halk tarafından, konuşmayı bizde öğrendiği inancıyla garip karşılanmadı. Sufakilere benzememesi de kıyı köylerindeki halk için olağan kabul edilmekteydi. Halkın dikkatini tekrar onun üzerine çekmemek için hiç kimse Mim’le evlenmeyi kabul etmez. Benim açık sözlülüğüm için bana darılma, ama bunlar hakikatlerdir. Bunu Mim de biliyor. Böyle bir evlilik halk arasında büyük dedikodulara sebebiyet verecektir. Bunu ne sen, ne de Mim istemezsiniz elbette...

Kurt'un içinden bir ses, Kta’nın söylediklerinin mantıklı ve doğru olduğunu söylüyordu. Ama ona yalan söylemek istemiyordu.

— Ben onunla ilgilenirim, dedi.

Kta ezik olarak yere baktı. Sonra başını kaldırıp, bakışlarını Kurt’a çevirdi:

— O bir Nemet’lidir. Beni iyi anlayabiliyor musun? O hayatta çok ızdırap çekti. İnsanların alışkanlıkları... Beni affet, seninle açık konuştuğum için. Biliyorum insanlar karılarına karşı nasıl bir tavır takınırlar. Her halükârda Djan-Methi’nin böyle durumda son derece serbest olması... Bu bizim karakterimizle tamamen çelişkilidir. Senden rica ediyorum, Mim’i düşün. Biz lüzumsuz olduğunu düşündüğümüz zaman kadınlarımızı kaldırıp atamayız. Bizde evlilik bozulmaz.

Kurt başını salladı üzgünce:

— Anlıyorum, dedi.

Kta bakışlarını onun gözlerinden kaçırırken:

— Kurt sizlerin çocuğu olamaz, diye mırıldandı. Şimdiye kadar da olmadı. Pek çok Tamurlinli, Nemetli kadın kaçırıp, onunla beraber oldu...

Kta’nın sözleri onu derinden yaralamıştı:

— Ya çocuğumuz olursa?., diye kekeledi. Onları çok seveceğim, olmazsa Mim'le yalnız mutlu olacağım...

— Fakat diğerleri sizi sevecekler mi, Kurt? Onlar hayatı size zehir edeceklerdir, dedi Kta.

Kta'nın söylediği bazı şeyler onu neşelendirmiş, diğerleri şaşırtmıştı. Fakat Kta'nın dünyasına ait son anlattıklarındaki kendisini ilgilendiren tanım ona sonsuz bir acı vermişti. Birkaç saniye süreyle, Nemetlilerin kibarlık adeti olan bakışlarını yere çevirmeyi unuttu. Böylece kendi üzüntüsünü kendisi yenecekti. Kurt Nemetlinin gözlerine doğrudan bakınca, o da bakışlarını yere çevirdi.

— Böyle çocukların anormal olacağına mı inanıyorsun, diye sertçe sordu.

— Şayet bu çocuk senin arkadaşına benziyorsa... Lütfen beni bağışla, sen ve Mim için korkuyorum, dedi Kta heyecanla.

— Hepsi bu mu?

— Anlayamadım... dedi Kta.

— Onu sen mi istiyorsun?

— Dostum, dedi Kta. Ben Mim'i senin düşündüğün anlamda sevmiyorum, ama o bana çok yakın ve ben de babam gibi onun sorumluluğunu taşıyorum. Benim bir görevim de, bir gün onu kadınım yapmaktır. Ve onun benden olacak çocuğu, Hef ismini devam ettirecektir. Şayet Hef onu sana verirse, bir kurban vermiş olacaktır. Gerçi Mim onun evlâtlığıdır, Hef'in başka çocuğu da yoktur. Ama biz ona, onun çocuklarının da Elas'ta yaşamaya devam edeceklerine dair söz verdik. Böylece öldükten sonra çocukları onun ismini devam ettirecek. Onun ruhu da sonsuza dek huzura kavuşacaktı. Mim'in oğulları olmasına sen engel olacaksın. Sen Hef'ten kendinin ve atalarının sonsuz hayatlarını istiyorsun. Onun ailesinin Elas'lara çok büyük hizmetleri dokundu. Dostum; söyle bana ne yapayım, bu problemi nasıl çözeyim?

Kurt çaresizlikle başını salladı. O da bilemiyordu. Belki de bunun bir çözümü vardı, ya da ona hayır demek için bu acıyı ona reva görüyorlardı.

— Bilemiyorum, dedi Kurt bir müddet düşündükten sonra, Mim’le evlenmeden Elas’ta kalmam mümkün olmayacak. Ben artık onsuz yapamam Kta. Bunun yarın, öbür gün veya hiçbir zaman değişebileceğine inanmıyorum.

Kta titrek bir sesle devam etti:

— Eski bir geleneğimize göre, şayet bir hizmetçimizin kocası ölürse ve hizmetçinin evi yok olmaya mahkûmsa, o zaman evin lord’unun görevi bu evi devam ettirmektir. Bunun için de hizmetçinin çocuk yapmasını sağlamaktır. Hatta kocası yaşıyor ve çocuk yapamıyorsa bu durumda da onlara çocuk yapmak lord’un görevidir. Buna iquun denir.

Kurt o anda yüzünün beyaz mı, kıpkırmızı mı olduğunu kestiremedi. Uzun bir süre Kta’nın ona acımalı bakışları altında hareketsiz kaldığını hissetti. Sonunda bakışlarını yere çevirebilecek kuvveti kendinde buldu. Kta gülümsemeye çalıştı:

— Belki de ben arkadaşımın çocuğunu sevebilirim, diye tekrarladı, Mim’i ne kadar sevdiğini, ona ne kadar bağlandığını anlıyorum. Ben Hef’le konuşup, ona senin adına söz vereceğim. Hef’i kazanabilirsen bundan sonrası daha kolay olacaktır. Annem ve babam da bunu onaylayacaklardır. Geleneğimiz konusunda konuşacağım.

— Onunla bu konuyu ben konuşurum, dedi Kurt.

— Hayır, dedi Kta. Şayet bunu sen ona söylersen, onun için daha zor olur. İnan bana en doğrusu budur. Böyle bir şeyi gelecekteki kocasından öğrenmesi, bir kadın için çok acı olur. Bu konuları ciddi bir durum ortaya çıkana kadar birkaç yıl bekletebiliriz. Dostumuz Hef de o kadar yaşlı değil. Şayet o hastalanırsa veya uzun yıllar çocuğunuz olmazsa, o zaman ‘iquun’ uygulanabilir. Böyle bir durumda senin, Hef’in ve Mim’in şerefini korumaya hazır olacağımı bilmeni isterim. Sen benim dostumsun ve biliyorum ki Mim’in de dostusun. Şayet Mim bunu kabul ederse ben de razıyım. Şimdi Hef’le konuşmaya gidiyorum, dedi Kta.

* * *

Nişan merasimi çok sessiz cereyan etti. Kurt’un Kta ile konuşmalarının üçüncü gününde yapıldı. Hef, lord Nym'den kızını Elas’ların misafirine vermesi için müsaade istedi. Kta da Mim üzerindeki hakkından vazgeçtiğini açıkladı. Nişan merasimi adetlere göre iki şahit huzurunda yapıldı. Onlar aile dostları, Bel’in babası Han t’Osanefumur ve yaşlı Ulmar t’İlevul İmetan’dı. Nişana aileleri ile gelmişlerdi.

— Mim-Leehan, diye genç kıza döndü Nym, bu evlilik senin arzun mudur?

— Evet, lord Nym.

— Burada bulunan aile fertlerinin huzurunda sana soruyorum, Kurt t’Morgan; bu evliliği kendi arzunla kabul ediyor, bu kadını kendine eş kabul ettiğine dair yemin ediyor musun?

— Evet.

— Şimdi de, iquun konusunun halli gereklidir, dedi Nym sakin bir sesle. Bu konu Mim, Kurt, sen oğlum Kta ve Hef’in isminin devam etmesidir. Iquun’un tatbik edilmesi için, üç yıl bir süre verilecektir, ilgililerce bu kabul ediliyor mu?

Her biri bunu kabul ettiklerini başlarını eğerek işaret ettiler. Masanın üzerinde bulunan pergument kâğıdını, Nym t'Osanef ve t’Ilev yüzükleriyle damgaladılar. Sonra lady Ptas ıslak parmağını vakslanmış kâğıtlara bastırdı, sonra kâğıtlardan birini alıp, kutsal ateşe bıraktı. Ellerini ateşe doğru uzatarak, çok eski bir dua mırıldandı. Bu o kadar eskiydi ki, Kurt içinden ancak birkaç kelime anlayabildi. Anladığı kadarıyla Elas’ların atalarından bu evliliği kutlamasını diliyordu.

— Nişan kesinleşmiştir, dedi Nym. Ve Kurt liam t’ Morgan u Edward, nişanlın Mim t’ Elas e Hef’e bak...

Mim’e baktı, ona dokunmamak için büyük bir gayret sarf etmesi gerekti, biliyordu ki böyle bir şey Nemet adetlerine uygun değildi. Mim’in gözleri mutlulukla parlıyordu. Sonra birbirlerinden uzaklaştırıldılar. Biri salonun bir tarafına, öbürü öteki tarafına götürüldüler. Erkek misafirler Bel

ve Kta onu bir tarafa çekerken, kadınlar Ptas, Aimu da Mim’i öteki tarafa çektiler. Bu da Nemetlilerin nişan merasimlerindendi. Neşeli gülüşmeler arasında kapının zil sesi duyuldu. Hef kapıya bakmaya gitti. Böylesine önemli bir zamanda dahi görevini yapmak sorumluluğuna sahipti. Gülüşmeler bir anda son buldu. Nemetliler gülmeyi çok seviyorlardı, özellikle kendi aile fertleri ve dostları arasında neşeleri bir kat daha artıyordu. Ama şimdi kapıda yabancılar vardı. Sesler duydular, Hef her zamanki kibar ve sakin sesiyle birilerine dert anlatmaya çalışıyordu. Bu sırada holde ayak sesleri duyuldu. Rmay’ın etrafına sessizlik çökmüştü. Mim korkuyla Ptas’ın kollarına sarıldı, Nym arkasında Kurt, Kta ve diğer erkek misafirlerle hole gelenleri karşılamaya gittiler. Onlar çizgili elbiseleriyle Methi’nin adamlarıydı. Çekik gözleriyle Nefan halkından bazılarına Bel’e ve babası Han t’Osanef’e çok benziyorlardı. Methi’nin adamları kutsal ateşin yandığı Rmay salonuna girdiler. Nym onların yolunu kesti. Nefan senatosu üyesi bulunması dolayısıyla, adamlardan hiçbirisi daha ileri gitmeye cesaret edemedi.

— Burası Elas’tır, dedi Nym, nerede olduğunuzu iyi düşünün. Ben sizi buraya davet ettiğimi zannetmiyorum, ayrıca hizmetkârımızın sizi içeriye buyur ettiğini de duymadım.

— Biz Methi’nin emriyle geliyoruz, diye konuştu dört adamdan biri. Biz insanı Afen’e götürmek istiyoruz. Nişan yapılmasına izin verilmiyor!

— O zaman geç kaldınız, dedi Nym. Nişanı yasaklamak Methi’nin hakkıdır, ancak bunda geç kalındı. Nişan kesinleşmiştir.

Adamlar Nym’e korkuyla baktılar. Onların başı olduğu anlaşılan biri:

— Onu Afen’e götürmek mecburiyetindeyiz, dedi.

— Şayet o gitmeyi arzu ederse, Elas’lar ona müsaade edeceklerdir.

— O bizimle gelmek mecburiyetindedir.

Han t’Osanef, Nym’in yanına geldi ve dört adama kızgın gözlerle bakarak, onların başı olana:

— t’Senife bu akşam sen ve diğerleri babanızla beraber Osanef evine geleceksiniz. Konuşmamız gereken şeyler var!

— Biz görevimizi yapıyoruz, diye karşılık verdi. t’Senife adındaki adam, sonra ilave etti: Fakat biz, babalarımıza t’Osanef’in Elas’ların evinde söylediklerini bildireceğiz.

— Şimdi Afen’e geri dönün, dedi t’Osanef, siz Elas’ları gücendirdiniz.

— Ben de gideceğim, dedi Kurt ve ileri çıktı. Bunun kendisi ve nişanlanmasından daha önemli bir sebebi olduğunu hissetmişti. Kta onun kolunu tuttu.

— Elas’ların misafiri şayet kendi arzu ediyorsa bu evi terk eder, yabancıların bu eve girmesine, şahsen Methi dahi emredemez, kapıda bekleyiniz. Ve sen dostumuz Kurt, istemiyorsan gitme. Bu yasalara karşıdır.

— Biz dışarıda bekleyeceğiz, dedi t’Senife. Dışarı çıkarken saygı ile eğildiler.

— Benim dostum, dedi Han t’Osanef Nym’e, bu gençler adına utanıyorum.

— Bunlar genç adamlar, dedi Nym titrek bir sesle. Elaslar da onların babalarıyla konuşacaklardır. Gitme Kurt t’Morgan. Onlara gitmen için kimse seni zorlayamaz.

— En sonunda benim için başka bir seçim kalmayacak, dedi Kurt. En iyisi Afen’e gidip, imkân bulursam Djan Methi ile kendim görüşeyim.

Fakat bunun mümkün olacağına inanmıyordu. Mim’e baktığında onun korku dolu gözlerini gördü. Sessizce Ptas’ın yanında duruyordu. Ona dokunamıyordu, böyle bir durumda bile ötekiler bunu kabullenemezlerdi.

— Mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışacağım, dedi.

Kta ona kapıya kadar refakat etti. Kurt dışarıda bekleyen adamların yanına gitmeden önce Kta’ya döndü:

— Mim’i sana emanet ediyorum. Senin veya babanın arkamdan Afen’e gelmenizi istemiyorum. Benim yüzümden başınızın derde girmesini arzu etmem. Hepiniz için korkuyorum, dedi.

— Gitmeye mecbur değilsin, diye tekrarladı Kta.

— Nasıl olsa bir gün gitmek zorundayım, diye cevap verdi Kurt. Mecburiyet karşısında, boyun eğmenin akıllılık olacağını, sen bana öğretmiştin. Ona dikkat et!

Kta'yı çok iyi tanımış ve ona inanmıştı. Ona elini uzatmak istemişti, son anda aklına gelip, geri çekti. Ona elini uzatan Kta oldu.

— Sen artık bizim hem dostumuz, hem de akrabamızsın. Unutma bunu...

Beşinci Bölüm

— Buna gerek yok, diye bağıran, Kurt kendisini Afen'in kapısından içeri itmeye çalışan muhafızların ellerinden kurtuldu. Ne kadar hızlı giderse gitsin, yine de itip, kakıyorlardı. Yoldan geçen Nemet'lilerin dikkatini üzerlerine çekiyorlardı. Bu Elas'ların şerefine leke sürebilirdi. Bu Nym'in onlara karşı hareketinin rövanşıydı, bunun için Afen'e gelene kadar ne yaparlarsa karşı gelmedi.

Büyük avluya açılan demir kapıdan sonra Afen'in ana kapısı bulunuyordu. Dört adam onu bu kapıya doğru hep beraber itiyorlardı. Onların oyununu anlamıştı, kendisini karşı koymaya zorluyorlardı. Onlara fırsat vermemek için dayanıyordu. Ancak bu defa da sebepsiz yere ona vurmaktan geri kalmıyorlardı. Dayanamayarak avlunun içinde koşmaya başladı. Ancak korunacağı bir yer yoktu. Afen'in üzerinde bulunduğu bazalt kayalıklar avlunun güney tarafım kapatmıştı.

Onu takip edenler özellikle buraya gelmesini istemişlerdi. Bunu biliyordu, ama hiç aldırmıyordu. Şayet savaşması gerekiyorsa bundan kaçmayacaktı ve kendine yapılanın iki katını onlara vermek için çarpışacaktı. t'Senife Nym'e hakaret etmişti, bu kendini beğenmiş çekik gözlü oğlanı öldürecekti. Fakat bu Elas'ları tehlikeye düşürecekti. Bu durumda hiçbir şey yapamazdı. Onlara karşı çarpışırsa, diğerlerinin hayatını tehlikeye atmış olacaktı.

O anda sırtını yasladığı duvarda bir kapı gördü. Oraya koştu ve demirden yapılmış ağır kilidini kaldırarak içeri girdi. Kapının arkasında mermer plakalarla kaplı renkli kübik bir mabet vardı 'A' şeklinde bir kapısı olan, bu binaya doğru koşmaya başladığında, takipçileri daha da hızlandılar. Kutsal Tapınağa girdiği takdirde onu ellerinden kaçırmış olacaklarını biliyorlardı.

Kapıya ulaşmak için mermer merdivenlerden çıkarken dizlerinin dermanı kesildiğinden düşme tehlikesi atlattı. Tapınağın içindeki kutsal

ocak ateşi yanıyor, etrafa yüksek bir ısı yayılıyordu. Büyük ateşin alevleri geniş salonun duvarlarında altın ışıklı parıltılar meydana getiriyordu. Hiç düşünmeden, korkunun verdiği itici güçle salona kendini attı. Artık emniyetteydi. Takipçileri kapının girişinde kalakaldılar. t'Senife kendisine seslendi:

— Dışarı gel! dedi, seni Methi'ye götürmek için emir aldık. Şayet kendi arzunla aşağıya gelmezsen, başına büyük dert açarsın.

Kurt başka çaresi olmadığını biliyordu. Birden aklına, böylesine kutsal bir tapınakta bir insanın bulunmasının onlar tarafından asla affedilemeyecek bir günah olacağı, geldi. Yavaşça dışarı çıktı. Hunharca bir şekilde kollarından yakalayıp, mermer avluda sürükleyerek Afen'e açılan kapıya doğru götürdüler. Sonra duvara dayayıp ondan intikam aldılar. Öylesine becerikli, öylesine isabetli şekilde vuruyorlardı ki sonradan dövüldüğüne dair belirli bir iz kalmayacaktı. Kurt'un kendisine yaptıklarını, şerefini korumak düşüncesiyle Kta'ya ve ailesine anlatmayacağını biliyorlardı. Bu bakımdan izleri belli olmamalıydı. Onu Afen'in yan kapısından içeri girmeye zorladılar. Yukarı çıktıkları merdiven Kurt için yabancıydı. Fakat yukarı çıktıklarında, Afen'in merkez holünü tanıdı.

Çizgili elbiseli bir başka adam onları karşıladı. Genç ve yakışıklıydı. Biraz da Bel'i andırıyordu, ama çekik gözlerinde nefret ifadesi vardı. Diğer Nemet'lerin ona karşı özel bir saygısı olduğu belli oluyordu. Ona Shan t'Tefur diye hitap ediyorlardı. Adamlar ona Kurt'un nişanlandığını ve kendilerinin geç kaldıklarını anlattılar.

— Bunu Methi derhal öğrenmelidir, dedi t'Tefur ve bu sırada, gözleriyle holün öbür tarafındaki kapıyı işaret ettir

— Ben geri dönene kadar onu bu odaya kapatın.

Kurt'u dar, ince pencereli bir odaya kapadılar. Odada ondan gözlerini ayırmayan dört adama herhangi bir fırsat verip de üzerine saldırmalarım engelleyeceği ümidiyle onlara arkasını döndü nihayet t'Tefur geri gelip, Methi'nin onunla konuşmak istediğini, söyledi.

Methi onunla yalnız konuşmak istediğini söyleyince t'Tefur itiraz etmeye yeltendi, ama Methi'nin öldürücü bakışları karşısında saygıyla

eğilerek odayı sessizce terk etti. Methi aynı sert bakışlarını Kurt’a çevirdi:

— Kutsal mabede girmen çok büyük bir hataydı, daha da ileri gitmiş olsaydın, seni ben bile kurtaramazdım.

— Onu ben de düşünmüştüm, dedi Kurt.

— Kim sana Nefan’da bir Nemetli kızla nişanlanmana izin verdi.

— Buna izninin olmadığını, bana kimse söylemedi. Elas’ların da bundan haberi yoktu, yoksa buna izin vermezlerdi, onlar size sadakatle bağlıdırlar. Buna rağmen hiç de iyi muamele görmüyorlar.

— Elas’ların bu saygısızlığı sizin bana yüklediğiniz problemlerin en küçüğüdür. Odanın sonunda camekânlı büyük bir teras vardı. Buradan bakıldığında tüm Nefan ayaklar altında uzanıyordu. Methi terasa çıkıp, uzun uzun Nefan'ı ve denizi seyretti. Kurt onun Elas’ları düşündüğünden emindi. Etraf iyice kararmıştı. Neticede geriye dönüp, ona baktı.

— Elas'lara rahatsızlık verdiğim için üzgünüm, yarın onlara senin emniyette olduğun haberini göndereceğim, diye konuştu, sonra, siz daha yemek yemediniz değil mi? diye sordu.

Kurt’un zerre kadar iştahı yoktu. Midesi boş ve ağrı içindeydi, havanın yumuşamış olması dahi onun korkusunu yok etmeye yetmemişti.

— Siz nişanlımı korkudan ölecek duruma getirdiniz, benim cadde ortasında herkesin içinde sürüklenmeme neden oldunuz, ben sizden...

— En iyisi bu konuşmamızı daha müsait bir zamana bırakalım. Zaten ben şimdi yemek yiyeceğim. Beni yemekte seyretmeyi istemezsiniz, Shan sizi daha iyi düşünebileceğiniz emin bir odaya götürebilir. Fakat siz Afen’i ancak ben izin verirsem terk edebilirsiniz.

Sonra Pai ismiyle çağırdığı hizmetçi kıza, bazı emirler verdi, o da büyük bir saygıyla eğilerek bunları yerine getirmek üzere uzaklaştı. Genç kız gittikten sonra Djan:

— O Afen’in hizmetçisidir. Buna miras kaldı denebilir. Kendisi çok sadık ve güvenilir biridir. Ailesi yüzyıllardan beri Methi’lere hizmet ederler.

İnsanların Nefan'ı istilasından önce de insanlar varken de onlar hizmetlerini sürdürmüşlerdir, ikimizden başka Nefan'da kötü olmayan kimse yoktur. Bu bakımdan kararsızlığı bırakınız, dostum. Biliyorum bugün yine kendimi tutamadım. Ama bu çok enderdir. Bunun için üzgünüm...

— Öyleyse bana söyleyeceğinizi söyleyin ve bırakın Elas'lara geri döneyim...

— Acele etmeyin, dedi Djan rahat bir tavırla, Terasa gelip, yanıma oturunuz, ayakta sizinle münakaşa etmekten yoruldum.

Kurt terasa çıktı. Etrafa karanlık çökmüştü, Djan denizi seyrediyordu. Buradan Nefan'ın görünüşü, çok güzeldi. Şehrin ışıkları Afen'in kayalıklarına kadar denizde yansıyordu. O sırada bir gemi limanı terk ediyordu.

— Ben kurnaz biri olsaydım sizi denizin bir yerine attırırdım. Aksine karar vermek talihsizliğim oldu. Kendi kendime düşünüyorum, benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?

— Sizin düşündüklerinizin aynını ben de düşünürdüm, dedi Kurt.

— Aynı şeyleri yapabilir miydiniz?

— Öyle zannediyorum, dedi Kurt. Size bunun için kabahat bulmuyorum.

Djan biraz alaycı, biraz da neşeli bir şekilde gülümsedi:

— Öyleyse bizden önce Nefan'da yaşamış olan tüm insanlara nazaran belki de en parlak gelecek bizleri bekliyor. O insanlar Afen'in bu bölümünü inşa ettirmişler. Bu bakımdan ne Rmay, ne de kutsal ateşi burda göremezsin. Böylece burası olağanüstü bir yerdir. Kalpsiz bir kale, ruhsuz bir bina, Kta size buradaki insanlara ne olduğunu anlattı mı?

— Nemetlilerin onları buradan sürdüğünü biliyorum.

— İnsanlar yaklaşık yirmi yıl süreyle Nefan'a sahip oldular. Fakat Nemetlilerle samimileştiler. Üs kumandanının metresi büyük bir İndra ailesi olan, Irian'lardandı. İnsanlar Nemetlilere karşı çok zalim davranmışlar,

büyük ailelerin manevi değerlerini hiçe sayarak onları aşağılamışlardır. Bir gün kumandanın metresi, kardeşlerini gizlice Afen’e alarak, tüm Nefan’ı insanlara karşı isyana teşvik etmiş, insanlar o sırada büyük bir bayramı kutluyorlardı. Çoğunluğu sarhoştu, bu sebeple silahlarını ve makinalarını kaybedip, güneye kaçtılar.

Birkaç nesilden sonra da vahşileştiler, hayvanlar gibi hareket etmeye başladılar. Yalnız Pai’nin atası On t’Erefe görevi olduğuna inandığı gibi insanları Afen’de korumaya çalıştı. Son Methi ile birlikte dışarıdaki holde öldü. Kaçamayan diğer insanlar da büyük avluda katledildiler. Ben Afen olayından önce yazılmış raporu inceledim. Tedarik gemisi geri dönmemişti. Muhtemelen düşman gemileri tarafından yok edilmişti. Yıllar geçtikçe insanlar Nemetlileri kendilerine düşman ettiler, insanlar yirmi yıl süreyle Nemetlileri geminin tekrar geleceğini söyleyerek korkuttular, ancak zamanla bu da etkisini kaybetmişti. Böylece insanların Nefan üzerindeki hâkimiyeti son bulmuştu. Neticede biz geldiğimiz zaman Nemetliler eski tehdidin doğrulandığını ve bizim onları yok edeceğimize inandılar. Refakatçilerimiz de bunu yapmak Nefan’ı tahrip ederek, üssün emniyetini garantiye almak istemişlerdi. Fakat ben buna izin vermedim. Nemetliler kendilerini onlardan kurtardığım için beni Methi olarak ilan ettiler. Bazıları benim onlara tanrılar tarafından gönderildiğime inanıyorlardı. Indralar için tesadüfler yoktur, her şeyin bir mantığı vardır. Onların dünyası çok sadedir. Bu bakımdan onlara çok hayranım. Bu halkta benim onlar için çalışmama neden olacak çok şey vardır. Bu konuda sizin de benimle aynı fikirde olduğunuz kanaatindeyim. Anlaşılan siz de Elas’larla iyi anlaşıyorsunuz.

— Onlar benim dostumdur, dedi Kurt.

Djan kendini geriye yaslayıp denizi seyretti. Denize açılan gemi dalgakıranı geçmek üzereydi.

— Bu öyle bir dünya ki, hiçbir şey acele değil, hiçbir şeyde tereddüt yoktur. Böyle iki geminin savaşmak için birbirlerine doğru hareketini tahayyül edebiliyor musun, birbirlerini gördükten sonra çok uzun bir zaman geçer, bu da sakin bir düşünce için yeterlidir. Bizim gemilerimizin süratini onlar tahayyül bile edemezler. Nemetliler çizdikleri yoldan asla ayrılmazlar.

— Siz herhalde gemilerden bahsetmiyorsunuz, dedi Kurt.

— Denizin öteki kıyısında ne olduğunu biliyor musunuz?

Djan'ın bu sorusu karşısında kalbi duracak gibi oldu. Mim'i düşünmüştü. Yoksa Djan onun doğumundaki sırrı biliyor muydu?

— İndresul, diye cevap verdi, Kurt. Nefan'la düşmanlığı olan bir şehirdi.

— Sizin dostlarınız Elas'lar İndradır. Bunu biliyor muydunuz?

— Evet, bunu duydum.

— Nefanlı büyük ailelerin çoğu da buradan gelmiştir. Indralar Sufakilerin iç kalelerini fethedip, onları esir aldıktan sonra burada bir koloni kurup, Nefan'ı inşa ettiler. İndresul, Nefan'lı indraları bu şehrin kendilerine ait olduğu gerekçesiyle asla affetmiyor ve bunun hesabım Nefanlılardan sormak istiyorlar. Kurt Morgan, gördüğünüz gibi çok dikkatli olmak zorundayım, sizin indra dostlarınız Elaslar ve Nemetlilere verdiğiniz rahatsızlık, bugün için izin verebileceğimin en azıdır. Bu şehir için huzur istiyorum, bunu sağlamak için gereken her şeyi yapacağımdan şüphen olmasın.

— Ben bu şehre hiçbir zarar vermedim, yalnız Elas'ların huzurunu bozdum.

— Talihsizlik de bu ya Elaslar'ın yapacağı her şey Nefan'ı ilgilendirir. Bu da zenginlik ve kudretin verdiği tez avantajıdır. Orada gördüğün gemi İndresul'a gidiyor. İndresul Methisi aramızdaki problemlerin çözümü için ona yaptığım tüm görüşme tekliflerimi geri çevirdi. Onların Sufakilerden ve insanlardan ne kadar çekindiklerini düşününüz. Şimdi bize en azından bir elçi gönderecekler. Mor t'Uset u lorm, İndresul üzerinde çok büyük etkisi olan bir adamdır. Şayet bu gemi geri dönebilirse, onu da beraberinde getirecektir. Bugün pazar yerinde konuşma konusu olan sizin nişanınızın onun kulağına gitmiş olmamasını temenni ederim.

— Ben bunun etrafa yayılmasını arzu etmemiştim, dedi Kurt.

Djan ona soğuk bir bakışla baktı. Bu esnada Pai ve yanındaki genç kız ellerindeki tepsilerde çay, telize ve hafif yemeklerle içeri girdiler. Bunları pencere verandasındaki küçük masaya bıraktılar. Servis yapmak

istediklerinde, Djan onlara engel olup, odayı terk etmelerini işaret etti. Onlar da saygı ile eğilip, geri çekildiler.

— Yemek yiyemeyecek durumda olsanız bile hiç olmazsa çay ve telizede bana refakat etmek istemez misiniz? diye Kurt’a sordu.

Kurt birden iştahının yerine geldiğini, hatta iyice acıktığını hissetti. Tam bir porsiyon yemeği yedi. Yemekten sonra kapları Djan kendisi dışarı taşıdı. Sonra geri gelip, yerine oturdu.

— Çok geç oldu, Elas’a dönmek istiyorum, dedi Kurt.

— Şu Nemetli kız, ismi neydi? dedi Djan.

Kurt birden yediklerinin taş gibi midesine oturduğunu hissetti.

— Nedir onun ismi? diye tekrar sordu.

— Mim, dedi Kurt ve telize dolu bardağını bir anda içip, bitirdi.

— Genç kıza karşı bir söz mü verdiniz, bunun için mi bu ani nişan yapıldı?

— Onu seviyorum, diye cevap verdi.

Djan soğuk bakışlarla onu inceliyordu.

— Nemetliler olağanüstü güzel yaratıklar, onların özel bir çekiciliği olduğunu kabul ediyorum. Özellikle sizin cinsinizden erkekler üzerinde büyük etkileri vardır. Onlarda erkek daima haklıdır.

— Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim.

— Beni rahatsız etmiyorsunuz, dedi. Omuzlarını kaldırarak: Ben şahsen bu çocuğa karşı değilim, onun benim için problem olacağını zannetmiyorum. Bu konuda sizin zekânıza güveniyorum. Onunla evleniniz. Gördüğüm kadarıyla onlara, onların âdetlerine uyup, onlar gibi düşünüp hareket etmeye çabuk adapte oldunuz. Yalnız bu sebepten dolayı sizi denizdeki balıklara yem olarak vermekten veya Tamurlinlilere terk etmekten vazgeçtim. İnsan olarak ikimiz varız. Birleşmemizi arzu ediyorum. Gerçi Mim bir hizmetçidir fakat yine de size saygı duyulmasını

sağlayacaktır. Ancak sizin de bu arada çok dikkatli olmanız gereklidir. Belki de bu seçiminiz hiç de kötü değildi. Böylece beni rahatsız etmeyeceksiniz. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi, Kurt?..

Bardağı tutan elleri titremeye başlayan Kurt, onu elleri arasından düşürüp parçalamamak için masanın üzerine bıraktı.

— Siz hayatınızla oynuyorsunuz, Djan! benimle oynamanıza müsaade etmem!

— Sizinle oynamıyorum. Yalnız beni anlamanızı istiyorum. Bu arada birbirimizi çok iyi anladığımıza inanıyorum.

Altıncı Bölüm

Şafakla beraber gelen gri ışıkların Nefan şehrinin üzerini kaplayan sisi dağıtmaya uğraşısı yanında, Afen kayalıklarının üst kısımları ışıklara boğulmuştu. Afen'in dış kapısından şehire giden parke döşenmiş yol ıslaktı. Tek tük yaya kalın paltolarına sımsıkı sarılmış ağır adımlarla yürüyorlardı. Kurt, Elas'ların evine ulaştıktan sonra, evdekileri uyandırmamak için kapıyı hafifçe vurdu. Tahmin edemeyeceğinden daha kısa bir süre sonra, hafif ayak sesleri duydu. Kapı sürgüsü çekildi ve birden açıldı. Mim karşısında, üzerinde geceliğiyle duruyordu. Derin bir nefes alıp, rahatlamış olarak Kurt'u büyük bir hasretle kucakladı.

— Her şey iyi gitti, dedi Kurt sessizce. Her şey iyi gitti, Mim.

Açık kapının önünde öylece kalakalmışlardı. Neden sonra Kurt onu içeri ittirip, kapının ağır sürgüsünü yerine taktı.

— Evdekiler uyanık mı? diye sessizce sordu Kurt.

— Onlar gece yarısına kadar seni beklediler, sonra uyumaya gittiler. Ben seni kutsal ocağın ateşi yanında bekledim. Geri dönmen için dualar ettim. Sen iyi misin, lord Kurt?

— Evet, ama çok yorgunum.

Uzun bir süre insanların lisanını konuştuktan sonra, tekrar Nemet'li lisanı konuşmak Kurt'a zor geliyordu. Mim'in kolundan tutup Rmay'ın sıcak ateşi yanına götürdü. Ateşin ışığında parlayan iri gözleriyle onu süzüyor, elleriyle onunkileri sıkıyordu.

— Sen titriyorsun, soğuktan mı? diye sordu Mim.

— Soğuktan ve yorgunluktan.

— Djan senden ne istemiş?

— Bana bazı sorular sordu. Mim. Lütfen bana izin ver de yukarı çıkıp uyuyayım. Bütün gece uyumadım.

Mim ağlamaklı bir sesle:

— Lord Kurt, Rmay'ın önünde yalan söylenmez. Beni affet ama sen yalan söylüyorsun, diye konuştu.

— Beni rahat bırak Mim, lütfen. Benim için önemli olan şey onun soruları değil, şayet böyleyse gözlerime bak ve bana söyle:

Mim'in koyu gözleri üzüntüyle kaplandı. Kurt:

— Beni affet, diyebildi ancak.

Mim bakışlarını ona dikmişti:

— Nişanı bozmak ister misin, Lord Kurt?

— Sen bunu istiyor musun?

— Bu senin arzunsa...

Kurt elleriyle Mim'in alnına dökülen kâküllerini kaldırdı ve parmaklarıyla yanaklarına dökülen gözyaşlarını sildi.

— Onu sevmiyorum, dedikten sonra ilave etti: Fakat onun ne hissettiğini biliyorum, Mim. Bazen bana da öyle bir duygu geliyor. Bazen Elas'lar bana yabancı geliyor ve ben de insanları özlüyorum, ama bu çok kısa sürüyor. Djan da aynı ruh hali içinde.

— O sana çocuklar verebilir ve sen tüm Nefan'ın efendisi olursun.

Kurt, Mim'i kendine çekip kollarıyla ona sıkıca sarıldı. Onun hafif aluel çiçek kokusu, teninin tazeliği, Djan'ın alkol kokulu parfümlerini hatırlattı. Djan, çekici olabilirdi, yapma parfümlerle onu etkileyebilirdi ama bunu, onun gururunu her an için kırmak üzere bir silah olarak kullanacaktı.

— Mim, sana söz veriyorum istemediğin sürede, asla bir daha ona gitmem.

— Senin için her şeyi yaparım, istersen karın değil, metresin olurum.

— Hayır Mim, beni senden yalnız bir şey ayırır, seni korumak için ancak ayrılırım.

Mim ayak parmakları üzerine yükselip, Kurt'un yanaklarını iki avucuna alıp, onu nezaketle öptü. Ve bir adım geri çekildi. Elleri hâlâ yukardaydı, sanki Kurt'un ne yapacağını bekliyor gibiydi. Korkmuştu.

— Benim sevgili kocam, dedi. Mim'in bu sözleri, Kurt'un kulağına çok garip gelmişti. Bunu hiçbir saygıdeğer Nemetli lady evlenmeden önce söyleyemezdi. Belki de Mim bunu söylemekle onu kendine bağlama mücadelesi vermek istediğini belirtmişti.

— Mim, lütfen kimse uyanıp da seni görmeden, odana git. Ben Kta ile görüşmek mecburiyetindeyim.

— Neler olduğunu ona anlatacak mısın?

— Evet.

— Lütfen Kurt, bu evde münakaşa çıkartma.

— Git şimdi, Mim.

Mim ona üzgün gözleriyle baktı ve odasına gitti.

Kurt hemen Kta'nın odasına gitti, kapıyı vurmadan yavaşça girdi ve onun yatağına doğru ilerleyip «Kta» dedi. Nemetli derhal uyandı ve Kurt'a uykulu gözlerle baktı. Yataktan doğrulup, üzerine hırkasını giydi.

— Tüm Tanrılar adına, Kurt dostum, ne oldu yüzün ölü gibi bembeyaz?

— Durumu biraz önce Mim'e de anlattım, derken Kurt, ayaklarının titrediğini, geçirdiği gecenin tepkilerini şimdi hissetmeye başladığını anlıyordu.

— Kta yardımına ihtiyacım var.

Kta ona oturması için işaret etti.

— Otur dostum, düşüncelerini toparla, problemini anlayabilirsem sana yardımcı olacağım, içmemiz için biraz içki getireyim mi?

Kurt sandalyeye oturup, başını öne eğdi. Ensesinde birleştirdiği ellerinde kuvvet toplamaya, Elas'lara has sükûnet ve rahatlığı elde etmeye çalışıyordu. Rmay ateşinin mat ışığı, kutsal ocaktan yayılan özel koku ile gecenin sessizliği onun ruhundaki fırtınaları azaltmış ama daha içindeki korku geçmemişti.

— Şimdi daha iyiyim, dedi Kurt, içecek için zahmet etme.

— Buraya şimdi mi geldin? diye sordu Kta.

Kurt başıyla doğruladı. Kta derin bir nefes aldı.

— Şahsınıza özel bir durum mu var? diye anlayışla sordu Kta.

— Anlaşılan tüm Elas'lar benim Afen'e çağrılma nedenimi benden iyi anlamışlar. Bu o kadar aleni miydi. Tüm Nefan sanki her şeyi öğrenmiş, bu şehirde hiç şahsi sır diye bir şey yok mu?

— En azından bunu Mim biliyordu. Kurt, bunu anlamak hiç de zor değildi. Methi'nin adamları geri gelip de, senin emniyette olduğunu söylediklerinde her şey anlaşılmıştı. Özellikle nişanın üzerine buraya gitmiş olman bunu açık olarak ortaya koyuyordu. Biz hepimiz senin hayatının Methi'ye bağlı olduğunu biliyorduk. Bunda utanılacak bir şey yok, dostum. Nefan'a ilk adımını attığın andan itibaren bunun böyle olacağı belliydi. Esas senin Mim'le nişanlanman herkesi şaşırttı.

Kurt sessiz bir sesle lanet okudu, Kta'nın gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

— Methi'yi seviyor musun? diye ona doğrudan sordu Kta.

— Hayır, diye kesin cevap verdi, Kurt.

— Kendi arzunla ona gittin Kurt, bunu hatırla biz Elas'lar senin için mücadeleye hazırdık.

— Elas'ların bu işle hiçbir ilgisi yok.

— Bizi bu tarzda korumak istemene müsaade edemeyiz, yoksa şerefimiz, zedelenir. Fakat biz hâlâ senin ne istediğini bilmiyoruz. Müdahale etmemizi istemiyor musun, Kurt?

— Hayır, dedi Kurt sert bir şekilde.

— Hakikaten bunu istemiyor musun, yoksa bizi korumaya mecbur olduğuna mı inanıyorsun? Bana doğruyu söylemek zorundasın, Kurt. Bize evet veya hayır de, sana inanıp istediğini yapacağız.

— Ben Methi'yi sevmiyorum, dedi Kurt. Elas'ların ikimizin arasına girmelerini de istemiyorum.

— Bu bana bir şey söylemiyor, dedi Kta.

— Korkarım ki, bu benim Afen'e yaptığım en son ziyaretim değildi.

Kurt bunu söylerken, Kta'nın koyu gözlerine bakmakta güçlük çekiyordu.

— Size karşı borcum, büyük, Kta. Şayet benim tutumum Elas'ların ve Mim'in şerefini zedeleyecek olursa bunu bana açıkça söyle. Elas'lara ve özellikle Mim'e acı vermek hayatımda yapabileceğim en son şeydir. Lütfen bana söyle ne yapmalıyım?

— Hayatın devamı canlılar için en önemli güçtür, dedi Kta. Sen Methi'den nefret ettiğini söylüyorsun, belki o da senden nefret ediyordur, fakat hayatı devam ettirme içgüdüsü, ırkınızın devamını sağlamak gayreti her türlü duygu ve düşüncenin üzerindedir. Mim bu konuda benimle görüştü.

Bu konuyu düşündükçe midesine sancılar giriyordu. O an için kendi hayatının devamı bile hiç önemli değildi.

— Mim'in sana saygısı çok büyük, dedi Kta. Şayet ona karşı duygularında bir değişiklik olduysa bile, halen ona bağlısın. Bu gelişmeyi daha önceden sezinlemiş olan Mim, bunu bana anlattı. Lütfen Mim'le nişanınızı bozma. Bu yüzden onun şerefi zedelenecektir. Dostum, bizim halkımız her zaman için ani evliliklerden kaçınmıştır. Buna rağmen duygularımızın esiri olduk. Senin ve Mim'in mutluluğunu arzu ettiğimizden bunu kabul ettik. Ümit ederim ki, bu yaptığımız şey, şimdi üzüntüye acıya neden olmasın. Senin için geriye dönüş yoktur.

— Bunu ben de asla istemiyorum, dedi Kurt.

— Öyleyse hiçbir problem yok!

— Ben bu şehirde yaşayacağım, dedi Kurt. Halk bunu nasıl karşılayacaktır, Mim nasıl karşılayacak?

Kta omuzlarını kaldırdı:

— Bu Methi'nin problemidir. Bir erkeğin birkaç kadına karşı sorumluluğu olabilir. Ama Nefan'ın Methisi asla buna dahil edilemez. Bir Methi doğru bulduğu her konuda kendisi karar verir. Bu konuda da problemin çözümü ona aittir. Djan Methi halkına karşı çok dürüst ve adildir. Halkın ekmeğini ve huzurunu o sağlar, onunla zaman zaman birlikte olman, sana saygı duyulmasını sağlayacaktır. Beni sıkan, beni korkutan tek şey, senin duygularının tekrar insanlığa, insanlara yönelerek, Mim'i garip bir yaratık olarak görmeye başlamandır.

— Asla, dedi Kurt kararlı bir sesle.

— Ümit ederim ki böyle bir şey hakikat olmaz.

— Bundan emin olabilirsin.

— Seni üzdüğüm için beni affet dostum, dedi Kta. Biliyorum, sen artık bir Nemet'li oldun, senin bu yönün için sana itimadım var. Fakat benim açık sözlülüğümü affet, senin diğer yönünü anlayabilecek miyim, bilmiyorum.

— Mim'i ve Elas'ları korumak için her şeyi yapacağıma inanmalısın.

— Öyleyse artık yalnız Nemet'liler gibi düşün, insanlar gibi değil, dedi Kta. Ailen olmadan hiçbir şey yapma. Aileden bir şey saklama. Aile kutsaldır. Sen bize, biz sana bağlı olduğumuz sürece Methi bile bir şey yapamaz.

— Sen Djan'ı iyi tanımıyorsun.

— Kanun var Kurt. Ona silahla karşı çıkmadığın, onu kızdıracak, aşağılayacak bir harekette bulunmadığın takdirde, kanun karşısında elleri bağlıdır. O seni dünyanın öbür ucuna gönderebilir, onun çok çeşitli imkânları var, dedi Kurt.

— Elas'larla çekişmeye girmesi, onun vereceği düşünülebilecek en bilinçsiz bir karar olur. Methi gelmeden, daha bu planet'e hiçbir insan ayağı basmadan önce Elas'lar buradaydı. Biz şehrimizi ve halkımızı tanırız ve bizim sözümüz denizin ayırdığı her iki kıyı halkları temsilcilerince dinlenir. Şayet Elas'lar Upay meclisinde konuşursa, tüm büyük aileler buna uyarlar, Methi onların kendisine karşı olmalarına asla müsaade edemez. Onun durumu göründüğü gibi emin değil, dostum. Bunu o da biliyor.

Yedinci Bölüm

İndresul’dan gelen gemi limanda demir atmıştı. Kırmızı yelkenli gemiye üzerinde milletlerarası amblem bulunan bayrak çekilmişti. iskeleye geldiklerinde, Kta, Kurt’a bu geleneği anlatıyordu. Kırmızı yelken, gemiyi her türlü saldırıdan koruyordu. Bu amblemi taşıyan bir gemiye saldırmak, Tanrılara hakaret sayılıyordu. Aksine salahiyeti olmadan böyle bir amblemi taşımaya kalkan bir gemi de aynı günahı işlemiş kabul ediliyordu. Limanda biriken kalabalık sessiz ve neşesizdi. O sırada İndresul elçisi karaya çıktı. Karakterleri gereği halk tarafından, kinlerini gösterici herhangi bir gösteri yapılmadı. Ama elçi ile beraberindekilerin geçmeleri için çok yavaş hareketle yol açıp, onun Nefan’a gelmesinden memnun olmadıklarım açıkça ifade ettiler.

Mor t’uset ul Orm, beyaz saçlı çok ciddi bir adamdı. Nefan halkının düşmanca bakışlarına, sessiz hareketlerine aldırmadan Afen’e doğru yürüdü.

— Mor t’uset’ten mi yoksa Nefan halkından mı? diye sordu Kurt.

— Her ikisinden de, şayet bir ev ikiye ayrılmışsa bu çok üzücü bir durumdur. Uset’lerin koruyucuları birbirlerini karşılar. İnan bana Tamur’linlilerle savaşmak hiç de kolay değil, iki ayrı ırkın birbirleriyle çarpışması kötü bir şey ama, düşün bir defa insanın kendi ailesine karşı savaşması ne acı. Tanrıları ve ataları aynı. Bir zamanlar aynı kutsal ocaklarının ateşi yanıyordu. Tanrılar adına yalvarıyorum gökler bizleri böyle kötü bir durumla karşı karşıya bırakmasın.

— Djan’ın bu şehri savaşa süreceğini tahmin, etmiyorum. Böyle bir şeyin ne demek olacağını o çok iyi biliyor.

— İki taraf da savaş istemiyor, dedi Kta. Özellikle Ne- fan’daki indra ırkından gelenler buna karşıdır.

Şehrin giriş kapısına vardıklarından konuşmayı kestiler. Kapının öteki tarafından gelen bir adam onlara düşmanca baktı. Bu adam iri yapılı, kuvvetli görünüşlüydü. Üzerinde Kurt'un, Djan'ın muhafızlarında gördüğü çizgili bir üniforma vardı. Ortadan örgülü saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Kurt onu hemen tanıdı. Bu shan t'Tefur'du. Adamın çekik gözlerinde, nefret ifadesi vardı. Birkaç saniye süreyle Kurt kalbinin hızlı hızlı çarptığını ve kaslarının gerildiğini hissetti. t'Tefur şehir kapısının önünde durmuştu. Sanki onların içeri girmesini engellemek ister gibi bir hali vardı. Kta, Kurt'un kolundan tutup onu kapıdan çekip, caddeye doğru yöneltti.

— Bu Afen'de gördüğüm adam, dedi Kurt.

— Yürümeye devam et, derken Kta kolunu hâlâ bırakmamıştı. Ana caddeye, evlerine yakın bir yere geldiklerinde Kta onun kolunu bıraktı.

— Methi'nin yanma götürüldüğümde, bu adam salona gelmişti. Onun ismi shan t'Tefur'dur.

— Biliyorum, dedi Kta.

— Anlaşılan insanlardan nefret ediyor.

— Hayır, dedi Kta, bu şahsi bir nefret değil. O ikimizden de hoşlanmıyor. O bir sufakidir.

— Çizgili elbisesi ve örgülü saçından tanıdım onu. Bu Methi'nin muhafızlarının üniformaları mıdır?

— Hayır, sufaki'lerin, dedi Kta.

— Osanef... Osanef'ler de sufaki, ama Bel de babası da bu elbiseleri giymiyorlar.

— Hayır. Gerçi Osanef'ler de sufaki'dir, ama bu gerçek üzerinde fazla durmazlar. Örgülü saçlar eskiden sufaki savaşçılarının sembolüydü. Buraların istilasından sonra bu kimse saçlarına bu şekli vermiyor. Daha önceleri yasaklanmıştı bu. Fakat son zamanlarda asi ruhlar bu âdeti yeniden canlandırdılar. Çizgili elbiselerindeki renkler çeşitli aileleri temsil ediyor. Sufaki aristokrasisinden üç aile kaldı. t'Tefur da bu ailelerden birinin

mensubudur. Shan çok tehlikeli bir adamdır. Elas'ların acımasız bir düşmanıdır. Senin de düşmanındır. Ama bu yalnız bizim yüzümüzden değil.

— Bir insan olduğum için mi? Ben daima, sufaki'lerin insanlara kin duymadıklarını zannederdim ve... Birden beyninde bir ışık yandı. Yanaklarının kızardığını hissetti.

— Evet, dedi Kta, o aylarca Methi'nin sevgilisiydi.

— Peki gelenekleriniz buna ne diyor? Ben ve o ne yapmaya mecburuz?

— Sufaki'lerin geleneklerine göre, onun seni düelloya zorlaması gerekir. Fakat sen onunla her ne pahasına olursa olsun çarpışmamalısın.

— Kta, ben sizlerin hayatında bazı şeyler karşısında aciz kalıyorum, ama o benimle çarpışmak istiyorsa, bunu anlıyorum. Bu yalnız bir çarpışma mı, yoksa ölüm, kalım savaşı mı olacak? Djan yüzünden onu öldürmek istemem, ama diğer taraftan...

— Beni iyi dinle Kurt, onunla çarpışmaktan kesinlikle kaçınmalısın. Senin cesaretinden, becerinden hiç şüphem yok, ama Elas'lar adına senden rica ediyorum, böyle bir çatışmaya girme, onun seni buna zorlamasına izin verme. Shan t'Tefur çok tehlikeli bir adamdır.

— Kendimi öldürteyim mi peki?

— Onun sufaki'ler arasında çok büyük nüfuzu var, Methi'nin kendisine daha da büyük bir nüfuz vermesini istiyor. Sen onu küçük düşürdün ve lider durumunu tehlikeye soktun. Sen Elas'ta yaşıyorsun ve biz indra'lardan geliyoruz. Şimdiye kadar Methi daha çok sufaki'leri tutuyordu. Sufaki'lerden özellikle, t'Tefur'un adamları Methi'nin yanında bulunuyorlar, bu da onlara kudret veriyor. O kadar ki büyük aileler bundan çok rahatsız oluyorlar. Birdenbire senin ortaya çıkman, t'Tefur'u çok rahatsız etti.

Bir süre sessizce yürüdüler. Kurt gittikçe elem veren, utancını artıran hatıralarının baskısı altında kalmıştı. Kta' ya döndü:

— Sen beni boğulmaktan kurtardın. Her şeyimi bana sen verdin. Djan'a gidip benim için konuştun, ricada bulundun. Bunu o zaman

yapmamış olsaydın, şimdi seninle caddede serbestçe dolaşan hür bir insan olamayacaktım. Bu bakımdan şimdi sana soracağım şeyi yanlış yorumlama, sen bana benim Nefan’a gelişimden itibaren herhangi bir şekilde Methi’yle ilgili olduğunu düşündüklerini söylemiştin. Buraya ben bunun için mi getirildim? Shan t’Tefur'a karşı bir silah olarak kullanmak için, Elas’lar mı getirdi beni?

Kta’nın bu soruya cevap vermemesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

— Demek bu hakikatti, dedi Kurt.

— Kurt, kısa bir süre sonra benim evimde evleneceksin.

— Soruma cevap vermedin.

— Bilemiyorum, insanlar bunları duyup nasıl yorumlarlar, dedi Kta. Senin bana sunduğun motifler her Nemet’liye yabancıdır. Nemet’liler için tabii olan şeyleri de sen anlayamıyorsun. Tanrılar adına Kurt...

— Bana cevap ver.

— Seni ilk gördüğümde, Methi ile aynı ırktan olduğunuzu düşünmüştüm. Seni iyi muhafaza edersem, iyi bir yaratık olarak o zamanki durumundan çok daha iyi bir duruma geleceğini anlamıştım. O zaman senden Elas’ların evi için faydalanacağımı düşünmüştüm. Bugün için bundan utanıyorum. Ama o zaman için Nemet’lilerin insanlara karşı ahlâk kurallarına uymaları zarureti olmadığından, sana karşı da aynı düşünceler içindeydim. Bunun seni üzeceğini, acı vereceğini biliyorum ama hakikat budur, elimden bir şey gelmez. Şimdi durumu tamamen değişik görüyorum ve o zamanki tutumum için üzgünüm.

— Demek Elas’lar beni kullanmak için yanlarına almışlardı.

— Hayır, diye bağırdı Kta. Kapımızı sana asla açmazdık şayet...

Kurt’un ona dehşetle açılan gözleriyle bakışları karşısında Kta sözlerine devam edemedi.

— Devam et, yoksa seni iyi anlayamadım mı?

— Elas’lar kutsaldır. Sana hakikati söylemeye mecburum; biz asla ocağımızı, bize faydalı olsun diye bir insana açmazdık. Misafirperverlik bizde kutsaldır. Sana söz vermiştim, Elas’ların sözü kutsaldır. Dostum biz seni, sen istediğin için aramıza aldık. Diğer aileler bir insanı Rmay’ımıza aldığımız için gücendiler. Ama biz onlara bir insanın sufaki’ler yanında bulunmaktansa, indra’ların yanında yaşamasının daha doğru olacağını söyledik. Sufaki’lerin nüfuzu gittikçe artmakta, Methi dahi bu tehlikeyi bilmektedir. Senin hayatının sufaki’lerin evinde tehlikede olduğuna onu ikna etmem hiç zor olmadı. Bunun için seni bize gönderdi. Şayet sen Afen’de yaşamak zorunluluğunda kalsaydın, Methi’nin seni sürekli olarak Shan t’Te- f ur’dan koruması gerekecekti.

— Anlıyorum, dedi Kurt. Çünkü bir cevap vermesi gerekiyordu. Aslında Kta’nın açıklamaları ona çok acı gelmişti.

— Elas’lar seni seviyor, sana saygı duyuyor, dedi Kta.

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Kta, Kurt’un kolunu tuttu. Böyle bir yaklaşım, Nemet’lilerce adet değildi. Ama çaresizlikten başka yapacak şey bulamadı Kta.

— Shan t’Tefur’dan kendini koru, diye ricada bulundu Kta.

— Şayet Elas evinin dostu olarak onu öldürürsen veya sen Tefur’ların mirası olan onu öldürürsen, öldürmelerin sonu gelmez. O seni karşı koymaya zorlayacaktır. Kurnaz ol ve buna müsaade etme.

— Bunu anlıyorum. Sana daha önce de söylemiştim...

Sonra eve doğru yürümeye başladılar. Nefan senatosu Upay, Afen’de toplandı. Güneşin batışına kadar devam eden toplantı, karanlığın basmasıyla dağıldı. Nym güneşin batışından kısa bir süre sonra eve geldiğinde, Layd Ptas ve Hef tarafından kapıda karşılandı. Rmay’a geldiğinde, onun ne kadar bitkin ve yorgun olduğu görülüyordu. Aimu derhal yerinden kalkarak ona yıkanması için su getirmeye gitti. Layd Ptas da çay hazırlığına başladı.

Yemek sırasında yalnız günlük olaylardan bahsedildi. Nym’i üzen esas konular, akşam yemeğinden sonra çay zamanına kalmıştı. Nym o zamana

kadar Mim’e ve Aimu’ya düğün hazırlıkları için neler yaptıklarını sordu. Her iki genç kız da günü dikiş dikerek, nakış işleyerek düğün hakkında sohbet ederek, tüm evi düğün heyecanına boğarak geçirmişlerdi. Aimu bakışlarını yere indirdi ve kendi çeyizinin de hazır olduğunu, şimdi, Mim’in çeyizini beraberce hazırladıklarını söyledi. Onun düşündüğüne göre, Mim ve insan olan nişanlısı Nemet’lilerde adet olduğu gibi uzun süre düğünü beklemeyeceklerdi.

— Bugün dostumuz yaşlı t’Osanef’e rastladım, dedi Nym. Aimu senin düğününü de daha erken bir zamana almamız gerekebilecek.

— Saygıdeğer babam, peki ne zaman olacak?

— Belki de bu ay içerisinde olur.

— Neden bu kadar acele, diye korku ile sordu Layd Ptas.

— Ah bu annelerin endişeleri yok mu, dedi Nym gülerek.

— Aimu benim çocuğum ve sen Mim... Haydi siz bize bir çaydanlık çay getirin. Sonra elişlerinizle meşgul olun. Biz kendi aramızda bazı konuları görüşeceğiz...

Kızlar çayı getirip, servis yaptıktan sonra odalarına çekildiler. Nym çayından bir yudum aldıktan sonra karısına baktı:

— Senin bir sorun vardı, Ptas, dedi.

— Düğün tarihini önceye alma fikri senin mi, yoksa t’Osanef’in miydi?..

Kısa bir sessizlikten sonra, Nym:

— Şayet bu evliliği istiyorsak, mümkün olan en kısa zamanda düğünü yapmak zorundayız, dedi. Sufaki’lerle, indra’lar arasındaki bu evlilik, aileler arasındaki düşmanlığın ortadan kalkmasına yardımcı olacaktır.

Layd Ptas sessizce ağlamaya başladı ve gözyaşlarını şalının ucuyla silerken:

— Bu haksızlıktır, bütün yükün o gençlerin üzerine yüklenmesi doğru olmaz, dedi.

— Peki ne yapacaklar? Nişanı mı bozacaklar?.. Bu imkânsız bir şey. Savaş tehlikesi karşısındayız, Bel de muhakkak bir oğul sahibi olmak ister, böylece Osanef ismi devam edecektir. Sen oğlum Kta, kısa zamanda bu konuyu halletmelisin. Şimdi ben altmış yaşın üzerindeyim. Ve ölümsüz değilim. Daha birkaç yıl önce bana bir torun vermeliydin.

— Evet, saygıdeğer babam, dedi Kta yavaşça.

— Şayet aileler arasında beğendiğin bir genç kız varsa söyle bana. Onlarla konuşayım... Kta titredi ve yere baktı.

— Razim'in ya da Irain'in kızları nasıl, diye üsteledi adam.

— Tai t'lsulan, dedi Kta.

— Çok güzel bir kız, dedi Ptas. Çok iyi terbiye görmüş...

Kta omuzlarını kaldırdı.

— Daha çok genç ama en azından onu tanıyorum ve onun da beni kabul edeceğini zannediyorum.

— O kaç yaşında? diye sordu, Nym. Onyedisinde değil mi? Kta başıyla tasdik etti.

— Isulan çok iyi, aynı zamanda dinine bağlı bir ailedir. Birkaç gün düşün, şayet kabul edersen, ben Ban t'Isulan ile bu konuyu görüşürüm. Bu problemi bu kadar ani ortaya koyduğum için senden özür dilerim, ama sen benim tek oğlumsun ve ne olacağımız belli olmayan bir zamanda yaşıyoruz. Ptas lütfen kadehlerimize telize doldurur musun?

İlk yudumlar adet olduğu üzere, konuşmadan içildi. Sonra Nym alçak sesle:

— Evde olmak ne güzel şey, her günümüzün bu akşamki gibi sakin geçmesini dilerim, dedi.

— Biz de dileriz, dediler Ptas ve Kta.

— Senato toplantısında bugün neler konuşuldu, ne kararlar alındı? diye sordu, Ptas.

Alnını kırıştıran Nym, bir süre cevap vermeden yere baktı.

— t'Uset bize sulh getirmek için gelmemiş, dedikten sonra devam etti: Daha kötüsü Ylith, Methi'nin yeni taleplerini iletmek için gelmiş. Djan-Methi senato toplantısına gelmedi, tahmin ettiğime göre... Nym'in bakışları Kurt'a döndü ve onu inceleyerek baktı. Kurt kızardığını hissetti. Kalkıp gitmek istedi, ama Nym kalması için başıyla işaret etti. Kurt yerine oturup, Nym ile göz göze gelmemek için başını yere eğdi.

— Bizim sözlerimiz seni üzebilir, ama lütfen bunları yanlış anlama.

— Ben insanların sevimsiz görünmek için, her şeyi yaptıklarını öğrendim, dedi Kurt.

— Oğlumun dostu, diye gülümseyerek söze başlayan Nym, senin iyi tutumun, yumuşak başlılığın bu eve bir kat daha huzur verdi. t'Uset'in sözlerini tekrarlayarak, senin üzülmeni istemiyorum. İleri sürdüğümüz hiçbir mantıklı açıklama onun tarafından kabul edilmedi. Indra'ların ana şehri insanlardan nefret ediyor, Djan-Methi ile pazarlığı kesinlikle kabul etmiyorlar. Hepsi bu kadarla kalmıyor, t'Tefur'un, t'Uset'e karşı gelinmesi konusundaki teklifi de sert tartışmalara yol açtı.

— Göğün ışıkları adına, diye mırıldandı Ptas dehşet içinde. Yoksa bunu t'Uset'in yanında mı söyledi?

— O kapının yanında duruyordu.

— Bugün genç t'Tefur'a rastladık, dedi Kta. Hiçbir şey konuşulmadı. Ama o Kurt'a karşı çok düşmanca bir tavır içindeydi.

— Doğru mu? diye tasa içinde sordu Nym ve Kurt'a baktı. Kendini onun eline düşmekten koru, sakın onun kışkırtmalarına kanma, dostumuz Kurt.

— Bugün Kta da beni ikaz etti, dedi Kurt.

— Bugün t’Tefur evi ile Elas’ların evi arasında, senato önünde lanet okundu, bu andan itibaren çok dikkatli olmalıyız. t’Tefur dualarımızda İndresul adını kullanmamızın hainlik olduğunu söyledi.

— Bu çeşit adamlar yüzünden, İndresul’dalci Elas’ların kutsal ocaklarının lanetlenmesine sabretmek zorundayız, dedi Ptas.

— Anne bütün sufaki’ler böyle düşünmüyor. Bel hiçbir surette bu adamların yanında değil, dedi Kta.

— t’Tefur’un taraftarları gün geçtikçe artıyor, senato önünde böyle konuşabilmesi de onun ne kadar güçlendiğini gösteriyor, dedi Ptas.

Kurt şaşkın durumda bir ona bir diğerine bakıyordu. Nym durumu açıklama görevini üzerine aldı:

— Biz indra’yız, dedi. Bin sene önce İndresul Methi’si Nai burada Nefan kalesini, sufaki korsanlarına karşı korumak için inşa ettirdi. Indra’lar sufaki devletinin başkenti, Chteftikan’ı yerle bir edip, kolonistleri buraya yerleştirdiler. Bin yıla yakın bir süre sufaki’ler emrimiz altında yaşadılar, ancak insanların gelmesiyle İndresul’le irtibatımız kesilince, daha önce esir muamelesi yaptığımız sufaki’ler yavaş yavaş bizlerle aynı haklara sahip oldular. Fakat t’Tefur bununla yetinmiyor ve daha fazlasını istiyor.

— Sufaki’lerin çok tanrılı bir dinleri var, dedi Ptas, şeytanlara ve sihire inanıyorlar. Ama hepsi değil. Bel’in ailesi çok bilgili ve açık fikirlidir. Hiçbir indralı asla onların orakel fans dedikleri mabetlerine giremezler. Geceleri mabet duvarlarına dahi yaklaşmak çok tehlikelidir. Biz onlara hiçbir kötülük yapmayız, hiçbir şeylerine karışmayız. Buna rağmen bizlere karşı kin duyarlar.

— Peki neden İndresul ile birleşmiyorsunuz, diye sordu Kurt.

— Bu imkânsız da onun için, dedi Nym. Aradan çok uzun yıllar geçti. Biz sufakilerle artık kaynaştık, onlarla beraber insanlara karşı savaştık. Nefan’lı bir milletiz artık. Gerekirse İndresul’a karşı savaşırız. Ama bunu sufakiler bir türlü inanamıyor.

— Hayır, dedi Kurt, heyecanla, hayır kendinizi savaşa sürüklemeyiniz.

— Bu çok iyi bir tavsiye, dedi Nym. Belki de biz olayların gidişatını istesek de engelleyemeyeceğiz. Şayet bir kimse çözülmesi mümkün olmayan bir problemle karşı karşıya bulunuyorsa, şayet onun varlığı artık Tanrının varlığına bağlanamıyorsa, yalnız kalmış demektir ki, bu da onun yüce ruhları rahatsız edici bir unsur olduğunu gösterir. Bu durumda düzenin yerine gelmesi için ölümü seçmelidir. Şayet bunu kuvvet kullanmadan yapabilirse en iyi yolu seçmiş olur. Tanrının gözünde halklar da bu mantıkla kulluk ederler. Bazen de toplu halde ölümü seçerler...

— Lütfen, saygıdeğer babam, dedi Kta, böyle konuşmayınız...

— Gelecek şimdi kalplerimizdedir. Bizim kendi karakterimiz, kendi kaderimizi tayin edecektir. Sen daha çok gençsin, Kta bugüne kadar sana sağladığımdan daha iyi bir hayata lâyıksın.

Rmay’da uzun bir sessizlik hüküm sürdü. Birden Kurt yerlere kadar eğilerek adet gereği söz istediğini işaret etti. Nym ona konuşması için izin verdi.

— Sizin savaşa karşı olan bir Methi’niz var. İnsan insana onunla konuşmam için bana izin verin...

Bir süre sessizlik oldu,,, Kta itiraz etmek üzere ağzını açmak üzereyken Nym kabul ettiğini işaret etti.

— Ona git, dedi.

Kurt ayağa kalkıp pelerinini giydi. Eğilip, selam verdikten sonra kapıya doğru yürüdü. Holde, arkasında duyduğu ayak seslerini, kapıyı açma görevine gelen Hef’inkiler zannetti. Geriye döndüğünde Kta’yı karşısında gördü. Kta:

— Dikkatli ol, diye onu ikaz etti. Kurt sana refakat edeceğim, dedi.

— Hayır, dedi Kurt. Orada beni beklemen gerekecek, o zaman da seni fark edeceklerdir. Gereğinden fazla dikkati çekmememiz iyi olur...

Kapı arkasından kapandıktan sonra, sokağın karanlığında içinde bir kararsızlık duygusu belirdi birden. Sanki her geceden daha sessiz bir geceydi. Karşı caddedeki bir evin önünde çizgili elbisesiyle bir sufaki

duruyordu. Kurt görünmemeye dikkat ederek hızla caddeyi geçip, Afen'e giden yolu tuttu.

Djan denize bakan pencereye dayanmış etrafı seyrediyordu. Bu akşam ince vücudunu saran parlak sentetik bir kumaştan yapılmış zarif bir elbise giyinmişti. Böylesine bir elbiseyi, çekiciliği nedeniyle Nemetliler'in giymelerine imkân yoktu.

— İndra'ların elçisi yarın dönüyor, dedi Djan.

— Lanet olsun, biraz daha bekleyemedi mi?

— Karşısında bir insan görüp de daha fazla kızmaması için senato toplantısına bile katılmadım. Sen ise tüm holleri serbestçe dolaşıyorsun. O bir alt katta oturuyor. Şayet o veya adamlarından biri dairelerinden çıkıp buraya gelse...

— Bu ziyaretim özel değil, dedi Kurt.

Djan derin bir nefes aldı ve ona oturması için işaret etti.

— Elas'ları ve senatoda geçenleri öğrendim. Neden seni bana gönderdiler? diye sordu.

— Beni onlar göndermedi. Fakat benim ricam, şayet durumu kontrol altına almak için her türlü imkânları en kısa zamanda kullanman.

Kadın, yeşil gözleriyle onu bir süre süzdü:

— Korkuyorsun, anlaşılan Elas'lar sana her şeyi anlatmışlar,

— Şayet gelişmeler bu şekilde devam ederse, İndresul'a bir gün sadece kırıntıları süpürmek kâfi gelecek. Şimdiye kadar bir kuvvet dengesi vardı, fakat sen bunu bozdun ve...

— Nym, böyle mi düşünüyor?

— Hayır, beni dinlemelisin.

— Evet, bir kuvvet dengesi vardı, diye konuştu Djan. Fakat bu indra'ların lehine, sufaki'lerin aleyhindeydi. Benim yaptığım sadece bir kuvvet dengesi sağlamak oldu. Tabii bu indra'ların hoşuna gitmiyor.

— Eşitlik, bu dengeyi shan t'Tefur'la mı yapıyorsun?

Djan başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı ve birden gülmeye başladı. Gülüşünde çok çekici bir ifade vardı.

— Anlıyorum, dedi. Sana bunu daha önce anlatmam gerektiğini düşünüyorsun. Bu da senin hassas gururunu kırmış olmalı.

— Şu anda benim gururum söz konusu değil, dedi Kurt. Başka şeyler ilave etmek istedi. Ama o anda istemediği halde bu sözleriyle onun dediklerini kabul eder duruma düştüğünü anladı. Onu beğeniyordu ve onun da kendine karşı bu tip bir duygu beslediğini zannediyordu.

— Shan, sadece benim dostumdur. Onun ailesi bir zamanlar bu toprakların büyük bir kısmını hâkimiyetleri altında bulunduruyorlardı. O beni hedefine ulaşmakta alet olarak kullanabileceğini zannediyor ve bunun için elinden geleni yapıyor. Ama yavaş yavaş beni kullanmasının imkânsız olduğunu anlamaya başladı. Senin meydana çıkman da onu çıldırttı, ama er geç kendisini buna alıştırmak zorundadır. Sizler daima kendi menfaatlerinizi ön planda tutarsınız. Ne sana, ne de ona güvenemem. Sizlerin söylediği her sözü ölçüyor, neyin sizi daha çok ilgilendirdiğini bulmaya çalışıyorum.

— Tabii sen kendin hatasız birisin.

— Bu devletin bir Methi'si olması gereği yok. Ona ait olan görevleri üstlenmesi için bir Methi, yalnız savaşta ve kriz durumlarında aranır. Ben yalnız bir nedenden dolayı Nefan'ın Methi'siyim. Ben ne indra'yım ne de sufaki'yim. Sufaki'ler beni tutuyorlar, çünkü ben olmadığım takdirde yerimi bir indra alacaktır. Senato onlar tarafından idare edilir. Senatoda söz sahibi olmak için asil bir aileden olmak gereklidir. Sufaki'ler sadece üç aileyle temsil edilirken, diğerleri indra ailelerinden gelir, senato kanunları yapar. Hiçbir zaman sufaki'lerin senatoda sözleri geçmemiştir. Çıkartılan kanunları veto etme haklarına da azınlık olmaları dolayısıyla sahip değillerdir. Bu durumda sufaki'lerin Methi'lerinden başka neleri var? Onların geçimleri de Elas'ların Irainyilev gemi şirketlerine bağlıdır. Bugün birkaç ruhsal patlama oldu. Bu üzücüdür. Bu da ailelere durumun ne kadar ciddi olduğunu bir daha gösterdi. Böylesi iyi oldu.

— Hayır bu iyi olamaz, dedi Kurt. Bunun için ne zaman ne de yer uygun değildi. İndresul elçisi olaylara şahit oldu. Olanların tümü sana iletildi mi?.. Djan, durumu bile bile görmemezlikten gelmek istemem, bu şehri büyük bir felâkete sürükleyecek. Aileleri dinlemelisin, onların başkanlarını çağırtıp, t'Tefur'u nasıl dinliyorsan, onları da dinlemelisin.

— Anlaşılan bu seni çok rahatsız ediyor.

Kurt ayağa kalktı. Djan kendisine öğüt verilmesinden hoşlanmıyordu. Gitmek istediğinde Djan'a söylediği sözleri onun unutacağı aklına gelip, durakladı. Gururunu bir yana bıraktı:

— Djan ben sana karşı değilim, hatta aramızda geçen bazı şeylere rağmen, senden hoşlanıyorum. Tarafların iyiliği için beni dinleyeceğini ümit etmiştim.

— Söylediklerin üzerinde düşüneceğim, elimden geleni yapacağım.

Kurt geriye dönüp, odadan çıkmak üzereyken, Djan sordu:

— Sizlerden çok az şey duyuyorum. Mutlu musun Kurt?

Kurt onun bu sorusu karşısında şaşırdı.

— Evet, çok mutluyum, diye cevap verdi.

Djan gülümsedi.

— Sana karşı bir çeşit kıskançlık duyuyorum.

— Senin için de yol açıktır, dedi Kurt.

— Hayır. Nemet kanunlarına göre mümkün değil. Senin küçük Mim'inle beni kıyasladığında bunu daha iyi anlarsın. Ben bir Mehti'yim. İstediğimi yaparım. Yoksa bu dünya beni zincire vurur ki, ben buna tahammül edemem.

— Seni anlıyorum, dedi Kurt. Sana mutluluklar dilerim Djan.

Djan'ın yüzünde acı bir ifade belirdi. Pencereye dönüp bir süre Nefan'ın ışıklarını seyretti. Kurt'un orada bulunduğunu sanki unutmuş gibiydi.

— Ben çok kimseden hoşlanmam, dedi Djan. Sana karşı bir yakınlık duyuyorum. Bu yakınlığı ne t’Tefur’a ne de onun gibi beni kullanmak isteyen diğerlerine karşı duyamadım. Git şimdi, haydi dön Elas’ına... Dikkatli ol seni kimse görmesin, git...

Sekizinci Bölüm

Evlenme töreni sessiz bir olaydı ve en yakın aile topluluğunda yapılmaktaydı. Misafirler ve şahitler, törelerde belirtilen sayıdaydı. Osanef'lerden Han t'Osanef u mur, karısı bayan La t'Nefak ve Bel gelmişlerdi. Ilev evinde Ilev ulmart'ılev ul imetan, karısı ve oğlu hazır bulunanlar arasındaydı. Bu aileler Mim'i tanıyor, onu seviyorlardı.

Bu düğünün Nemet dinine uygun kabul edilmemesine rağmen Mim'in ve kocasının hatırı için anlayışlı davranıp, bunu belli etmemeye gayret ediyorlardı.

Tören rmay'da yapıldı. Kurt, yaşlı Hef'in önünde diz çöktü ve bu evlilikten doğacak erkek çocuğun Hef ismini devam ettireceğine dair yemin etti.

Sonra Nym ayağa kalkıp, avuç içlerini kutsal ateşe çevirdi. Ve Elas'ların koruyucu atalarını çağırdı. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı. Fan'ın gökten çekilmesinden sonra evlenme töreni yapmak Nemet dinine aykırıydı.

— Mim, dedi Nym ve onun elini tuttu, Mim-Le-chan h'Elas e Hef sen bu evin sevilen kızı, ilk doğacak oğluna üvey babanın ismini vermeyi kabul ediyor musun?

— Evet, Lord Elas.

— Bu evliliğin tüm şartlarını kabul ediyor musun?

— Evet, Lord Elas.

— Ve sen, Kurt Liam t'Morgan u Patrick Edward, geriye dönüşü olmayan bir yeminle bu kadını, Mim h'Elas e Hef'i hukuken ilk kadının, şerefinin koruyucusu olarak tanıyıp, onu bütün gücünle korumayı kabul ediyor musun?

— Evet, Lord Elas.

— Hef h'Elas, bu evin ve senin kutsal koruyucularımız bu bağı sonsuza değin korusun, dedi Nym.

Yaşlı adamın ileri çıkıp, Mim'in elini Kurt'un eliyle birleştirmesiyle tören sona erdi. Sonra Ptas bir meşaleyi kutsal ateşte tutuşturup, Kurt'a verdi. O da bunu Mim'e teslim etti.

— En temiz duygularımla seni kabul ettim, dedi Mim alçak sesle. Daima sana ait olacağım, hayatımın sonuna kadar, Kurt Liam t'Morgan u Patrick Edward, benim lord'um ve kocamdır.

Mim yanında Kurt'la birlikte kadınların yaşlı gözlerle, erkeklerin neşeyle yaptıkları tebrikleri kabul ettiler. Sonra kendisi önde, Mim elindeki meşaleyle onu takip ederek, beraberce devamlı oturacakları odasına çıktılar.

Mim elindeki meşaleyi duvardaki üç köşeli bronz lambaya taktı. Kurt kapıyı kapayıp, arkasını döndüğünde onu ateşin karşısında diz çökmüş dua eder durumda buldu.

— Atalarım, hakiki ismimle evlenmediğim için beni affedin. Esas adım adına, yemin ederim. Diğer adım üzerine ettiğim yeminlere aynen uyacağım. Atalarım size yalvarıyorum, Kurt t'Morgan'ı kocam olarak görüp, onu kabul ediniz, bize daima sürecek huzur ve mutluluk veriniz. Elas'ları ve bizleri ayıran denizin iki tarafında yaşayan ailelere barış verip, onları savaşlardan uzak tutunuz...

Başını kaldırıp Kurt'a baktı. O da Mim'i ellerinden tutup kaldırdı.

— Mim t'Netim, dedi Kurt. Senin gerçek ismini ilk defa duyuyorum.

Mim ona baktı:

— Netim'lerin Nefan'da evi yok ve İndresul yüzlerce nesillerden beri Elas'ların düşmanıdır. Gerçek ismini söyleyerek Kta'yı zor durumda bırakmak istemedim. Bunu söylemiş olsaydım benim Elas'ların düşmanı bir evden geldiğimi düşünecekti. Ama ben Netim evinin koruyucularına senin için çok dua ettim. Seni kabul etmelerini diledim.

Kurt onu kollarına almak istedi, ama o anda Mim'in içinde bulunduğu ruh halinde buna cesaret edemedi. Gelinliği çok güzeldi. Bu gelinlik,

günlerce çalışmanın eseriydi. Fakat Kurt bu elbiseyi nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Acaba bunu yapmak onların âdetlerinde var mıydı. Onların karmaşık geleneklerinin tümünü, Kta ona öğretmemişti.

Kta'nın onu Tamur'linlilerin kulübesinden korkmuş bir çocuk olarak bulduğunu hatırladı. Kendi cinsinden dejenere olmuş varlıklara karşı duyduğu iğrenme duygusunun Nemetli elbiselerini çıkardığında Mim'de tekrar uyanacağından korkmaya başladı.

— Mim kimsenin sana acı vermesine asla izin vermeyeceğim.

— Bunu bana neden söylüyorsun?

— Çünkü senin için korkuyorum. Mim seni seviyorum. Mim önce hafifçe gülümsedi, sonra gülmeye başladı utanarak başını yere eğdi. Onun gülüşü Kurt'un hoşuna gidiyordu. Kollarını onun ince beline sarıp, kendine çekti.

— Kurt, Kta benim iyi arkadaşımdır ve ona saygı duyarım, senin onunla benim için konuştuğunu biliyorum. Doğru mu bu?

— Evet, dedi Kurt.

— Kta benimle senin için konuştu. Benim için korkuyor. Düşüncelerini anlayamıyorum. Ama kalbine güveniyorum senin, istemeden iradenin dışında olmadıktan sonra senin bana acı vermeyeceğini biliyorum.

Mim sıcak, yumuşak ellerini Kurt'unkilerin üzerine koydu:

— Şimdi ocağımızı ısıtmak için, sıcak çay içelim, dedi. Kurt o anda çayı düşünemememişti, ama onun hatırını kırmadı. Mim, küçük ocağı yaktı, bu aynı zamanda odayı da ısıtıyordu. Yan yana oturup çaylarını yudumlamaya başladılar. Kurt ona çok şeyler söylemek istiyordu, fakat bir türlü sözlerini toparlayamıyordu. Mim de susuyordu. Kurt'a bakan bakışları donuklaşmıştı.

— Çay yeterli değil mi? diye Elas'lardan öğrendiği kibarlıkla, sordu Kurt.

Mim çekinerek sordu:

— Şimdi sizde âdet nedir?

— Sizinki nedir?

— Bilmiyorum, dedi Mim ve çaresizlikle başını yere eğdi.

Kurt birden Mim'in böyle durumla hiç karşılaşmamış olduğunu düşündü.

— Haydi çay bardaklarını kaldır ve buraya gel, Mim...

Sabahın ilk ışıklarının pencereyi aydınlatmasıyla, Kurt

uyandı. Elini Mim'in düzgün cildi üzerinde gezdirip, sevgi dolu gözlerle ona baktı. Gözleri kapalıydı, siyah kirpikleri ile altın kahverengi teni çok güzel bir uyum gösteriyordu. Sağ şakağı üzerinde küçük bir yara izi vardı. Sırtında ve bacakları üzerindeki yara izleri ise daha büyüktü. Mim'i böyle hunharca yaralamak isteyen bir kimsenin olabileceğini bir türlü kabul edemiyordu. Onun üzerine eğilip, dudaklarından hafifçe öptü. Saçlarını elleriyle okşayıp ona gülümsedi.

— Günaydın Mim.

Mim gözlerini açtı, kollarıyla onun boynuna sarıldı. Sonra gözlerinde beliren yaşlar yanaklarına doğru süzüldü.

— Sevgili Kurt, dedi Mim ve kocasının yüzünü elleri arasına aldı. Sonra birden ellerini havaya kaldırıp, yataktan fırladı.

— Oh, lordum, acele etmeliyiz, misafirler bizi bekliyordur, diye konuştu.

— Misafirler mi? diye hayretle sordu Kurt.

Mim çoktan banyoya girmişti bile, sobaya odunları yerleştirdiği duyuluyordu. Başını banyo kapısından uzattı:

— Bu âdettir, onlar güneşin doğuşundan hemen sonra gelip bizlerle beraber kahvaltı ederler. Lütfen Kurt, acele et ancak yetişiriz. Onlar rmay'a gelmişlerdir bile, bize gülmelerini istemiyorum.

«Ne yapalım âdet âdettir» diye düşünen Kurt da ayağa kalkmaya mecbur oldu. Onunla beraber banyoya giren Mim, Kurt'un sırtını yıkadı. Bu arada sırılsıklam olan sabahlığına aldırmıyordu. Hayatından memnundu. Onunla mutluydu. Bunu bakışlarıyla, ellerinin vücuduna dokunmasıyla ifade ediyordu.

Merdivenlerden inerken Mim'in heyecandan titrediğini fark eden Kurt her ihtimale karşı onu kolundan tuttu ama Mim ona mani oldu; bir Nemet lady'si gibi kocasını, iki adım arkasından takip etti.

Misafirler ve aile fertleri onları merdiven başında bekliyorlardı ve hep birlikte rmay'a geçtiler. Bu arada hem gülüyor, hem de Kurt'un Nemet'lilerden hiç ummadığı şakalar yapıyorlardı. Neredeyse kızacaktı, ama Mim'in de güldüğünü görünce, bunun da kurallardan olduğunu anlayıp, o da gülmeye başladı. Neşeli selamlaşmadan sonra Aimu sıcak, şekerli sabah çayını getirdi. Yaşlı olanlar sandalyelerde, gençlerse, Kurt ve Mim dahil, yumuşak postlar üzerine oturup, çaylarını içip, yaşlıların konuşmalarım dinlediler. Bu arada Kta aos çalıp, şarkı söyleyerek toplantıya renk veriyordu.

Mim artık evin saygıdeğer misafiri kabul ediliyor ve gelecek günlerde ev işlerinden af ediliyordu. Bununla beraber Ptas ve Aimu ile birlikte günlük işleri yapacaktı. Ama şimdi bütün dikkatler onun üzerinde bulunuyor, herkesin iltifatlarını, mutluluk dileklerini cevaplıyordu. Lord Elas'ın metresi olmaktan başka bir şansı olabileceği asla aklına gelmezken, şimdi bu şans ona gülmüştü.

Kurt, kendisine yapılan şakaları hoşgörü ve saygıyla kabullenip, bir Nemet'li neşesiyle gülüyordu.

Dokuzuncu Bölüm

O günden sonra, dış dünyaya kapalı Elas açıldı. Kta Kurt'a bahçede kılıç dersi veriyordu. Nemet'lilerce büyük önem ve değeri olan uzun dar ve hafifçe eğri olan bu kılıç hem sporda hem de savaşta kullanılıyordu. Bu sırada Bel t'Osanef u Han onları ziyarete geldi. Mim, onu bahçeye getirdi. Kurt, Bel'in bahçeye geldiğini görünce, kılıcı iki eliyle tutup, başının üzerine kaldırdı, böylece oyunun durduğunu işaret ediyordu.

Kılıcın sportif amaçla kullanılmasında çok kesin ve karmaşık Nemet kurallarını uygulamada Kurt hayli başarı gösteriyordu. Kta kılıcın keskin kısmından tutarak oyunun durduğunu ifade etti. O da Bel'i görmüştü. Her ailenin evlerinde ypai dedikleri atalardan kalma kılıçları asılı durmaktaydı. Bu kılıçların çok büyük bir anlamı vardı. Böyle bir kılıç ölmek ve öldürmek dışında hiçbir zaman kılıfından çıkmazdı. Ve bir hayata son vermeden de asla kılıfına konmazdı.

Eskiden bir sufaki ypai'ye dokunduğu için hayatını kaybetmişti. Ona dokunmak değil, bakmak bile ölümle cezalandırılırdı. Sufaki'ler kılıç kullanma sanatını bilmiyorlardı. Sufaki'lerin silahları mızrak ve oktu. Bel kılıçların kınlarına konup, kaldırılmasını bekledi ve onların yanma gelip saygıyla eğildi.

— Lord'larım, dedi Mim. Çay getirmemi isler misiniz?

— Lütfen, dedi Kta. Bel benim müstakbel bacanağım...

— Kta, geliş nedenim çok önemli, diyerek onun sözünü yanda kesti.

— Lütfen otur, dedi Kta şaşırmış durumda. Bahçede taştan oyulmuş banklar vardı. Hep beraber oturdular. Aimu evden çıkıp yanlarına geldi. Ağabeyi önünde saygıyla eğildi ve Bel'e döndü:

— Bel, bana bir selam bile vermeden Elas evine giriyorsun, ne oldu?

— Kta, lütfen kardeşine izin ver de yanımıza otursun.

— Oturabilir, dedi Kta.

Aimu onların karşısına oturdu. Konuşmadan çayı beklediler. Bir süre sonra Mim elinde tepsiyle çayı getirdi. Aimu ayağa kalkıp servis yapmaya yardım etti. Çaylarından birer yudum aldıktan sonra konuşmaya başladılar. Adet böyleydi.

— Dostum Bel, dedi Kta ve devam etti:

— Kötü bir şey mi oldu, buraya ne sebeple geldin?

— Ruhlar evlerimizi beraberlik içerisinde sulh içinde yaşatsın, dedi Bel. En çok sana güvendiğim için buradayım. Yakında Nefan'da kan akacağından korkuyorum.

— t'Tefur mu? diye haykırdı Aimu.

— Lütfen, Aimu bırak da sözümü bitireyim.

— Devam et, Bel, dedi Kta.

— Ama bu öyle bir konu ki muhakkak babalarımızla görüşmeliyiz.

— Babalarımız, yaşlı t'Tefur'la meşgul olsunlar, Shan onların çok altında ama bizler için tehlikeli olan odur. Shan'la ben arkadaştık. Bunu biliyorsun. Bir indra evine gelerek bu konuda seninle konuşmak zorunda kalmanın benim için ne kadar güç olduğunu takdir edersin. Sana itimadım sonsuzdur, Kta.

— Bel, dedi Aimu korku içinde. Elas'lar seninle beraberdir.

— Kardeşim haklı, dedi Kta. Ama belki de Kurt bu konuda bir şey duymak istemeyebilir.

Kurt gitmek için ayağa kalktı.

— Hayır, o da burada kalmalıdır, dedi Bel.

Yalnız kibarlık nedeniyle değil, biraz da duygusallık vardı sözünde. Bu konu onu da ilgilendirir.

Kurt tekrar yerine oturdu. Bel bir süre başını eğip ellerine baktı.

— Kta, diye konuştu: Şimdi bir sufaki olarak konuşmak zorundayım. Bildiğin gibi bir zamanlar biz denizde Nefan'dan Tamur'a kadar; karada Ctiteftikan'ın kalbine kadar, doğuya doğru gri denize kadar hüküm sürdürmüştük. Şimdi biliyoruz ki bir daha bu geri gelmeyecektir. Sizler bizim topraklarımızı, Tanrılarımızı, lisanımızı ve geleneklerimizi aldınız. Siz bizi sizler gibi hareket ettiğimiz zaman, sizler gibi konuştuğumuz, sizler gibi giyinip, sizler gibi hareket ettiğimiz zaman kardeş olarak kabul ediyorsunuz. Şayet aksine hareket edecek olursak bizi vahşiler olarak göreceksiniz. Bu böyle, bak bana Kta. Ben bir Osanef asilzadesiyim ve saçlarımı kısa kestirip, indra elbiseleri giyiniyorum. Ve İndresul'un kültürlü bir vatandaşı kadar güzel bir şekilde sizin lisanınızı konuşuyorum.

Bunun için sizler beni kabulleniyorsunuz. Shan daha cesurdur. O bizim çoğumuzun yapmayı düşünüp de yapamadıklarımızı yapıyor. Şayet biz, sizlerin bize sağladığınız hayatı, rahat ve kolay bulmamış olsaydık, belki de aynı şeyi yapardık. Elas'lar ona, bana vermedikleri bir ders verdiler.

— O kızgınlıkla buradan ayrıldı, ama sen burada kaldın. O günü hiç unutmadım.

— Ben onbir, o oniki yaşındaydı. O zaman İndra'lı biriyle dost olmak, özellikle büyük bir aileden gelen biriyse bizim için büyük bir gurur kaynağıydı. Ben sık sık buraya gelirdim. Bir defasında Shan'ı da buraya getirmiştim, o zaman İan t'Ilev buradaydı. İan bu ziyaretimizi komik bulduğunu açıklamaktan çekinmedi. Shan da derhal bu evi terk etti. Biz uzun süre arkadaş olduğumuzdan, beni ikna edip, kalmamı sağlamıştı. O günden beri Shan ile yollarımız ayrıldı. Onun fikrini değiştirmeyi başaramadım. Beni İndra'larm yardakçısı olarak suçladı ve hatta beni tokatladı. Artık benden nefret ediyordu...

— Bu çok kötü bir tesadüftü, dedi Kta. Ve o zaman yaptığı hata yüzünden İan'ı kovmuştum. Bu olay üzerine babam da onun babasıyla görüşmüştü. Bunu sana şimdiye kadar söylemememin nedeni, böyle bir gerekçe olmadığındandır.

— Ben bir İndra olsaydım böyle bir gerekçe olacak mıydı, Kta.

Kta tereddütle başını eğdi.

— Şayet sen bir Indra olsaydın senin baban benimkine gelip kızacak, bu sebepten dolayı da babamla benim aram açılacaktı. O zaman bu durum üzerinde çok fazla durmamıştım, çünkü bizim geleneklerimiz ile sizlerinki değişikti. Ama artık zaman değişti. Artık sen Elas'lardansın. Bizim sana adil davranmadığımızdan mı şüpheleniyorsun?

— Senin dostluğundan şüphem yok, dedi ve Aimu'ya baktı. Zaman gerçekten değişti, şimdi bir sufaki, bir İndra ile evlenebiliyor. O zaman evin kızıyla tanışabilmek için rmay'a girmemiz dahi yasaktı. Her şeye rağmen bugün de ayrıcalık yapılıyor. Biz ticaret adamı olarak çalışıyoruz, ama büyük İndra ailelerinin şirketlerince sürekli baltalanıyoruz. Ticari bilgiler evden, eve ulaşıyor ancak bizlerce bilinmiyor. Denize açıldığımız zaman daima bir İndra'lı kaptanın emrindeyiz. Tıpkı benim senin emrinde olduğum gibi. Dostum Kta, bu seni şaşırttı mı? Sizler bizi öylesine yok ettiniz ki isimlerimizi dahi bilemiyorsunuz. Bu sahildeki halk ismen sufaki olarak bilinir, çünkü bu bölge bizim idaremiz altındaydı. Adımızı İndra'ların rahat söyleyebilmeleri için değiştirdik. Aslında adım Bel t'Osanef u Han değil, Hanu Belaket Osanef'tir. Bin yıl önce atalarınız burada savaşmaya geldiklerinde bizler bu bölgenin kralıydık. O zamanlar diğerleri bizlerin yanına ancak dizler üzerinde yürüyerek yaklaşabilirlerdi. Ben adımı medeni olduğumu göstermek için değiştirdim. Kta dostum, ben kırgın değilim. Bunları size anlatmamın nedeni bizleri anlaman içindi. Biliyorum ki Elas bir İndra evidir. Ve bizi dinleyeceklerdir. Açıkça söyleyeyim ki sufaki'ler İndra'lara güvenmiyorlar. Hatta onların İndresul ile gizli bir anlaşma yaptıkları söylentisi bile var. Daha da ileri gidiyor ve İndresul ile çarpışmaktansa teslim olacaklarına dair yaptıkları yeminler, verilen sözlerin hiçbiri doğru değil deniyor.

— Artık yeter! diyen Kta'nın gözlerinde hiddet okunuyordu. Şayet sen bana karşı açık ve doğru söylüyorsan; ben de sana hakikati bütün açıklığı ile söyleyeyim. Şayet İndresul bize saldıracak olursa biz de onlarla sonuna kadar çarpışacağız. Bu her zaman için sufaki'lerin yanlış düşüncesiydi. İndresul bizi kaybolan çocukları gibi seviyor zannediyordu. Bu tamamen tersinedir. Biz her yıl onlar tarafından lanetlendik. Bin yıl öncesine kadar ocağımızın ateşini ve atalarımızı paylaşıyorduk. Ama o zamandan beri ocaklarımız ayrıldı, atalarımız değişti ve artık biz Nefan'lıyız. Senin

korktuğun gibi kendi başımıza buyruk olmaya çalışmıyoruz. Sana göklerin ışığı adına yemin ediyorum, ailelerimiz arasında size karşı bir komplo kurulmamıştır. Evet biz sizlerin topraklarınızı aldık, evet acımasız kanunlar var, bunların hepsini kabul ediyorum, fakat artık bunlar geçmişte kaldı. Bel geleneklerimizi, âdetlerimizi bırakıp, hayat şeklimizi terk edip sufaki mi olalım? Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederiz. Sizlerin de bizler gibi olmanız için zorlamıyoruz. Bizim gibi giyinip, bizim âdetlerimizi kopya etmenizi de istemedik. Hatta sizler en çok indralara uyan sufakilere saygı gösteriyorsunuz. İndra evleriyle ticari işbirliği yapan bir sufakiye diğerleri kin besliyor. Shan t'Tefur bile sizleri bir kartelde toplayıp, ticari bir kuvvet oluşturmak için gayretlerinin boşa gittiğini itiraf etti. Bunu neden yapmıyorsunuz?

— Bu fakirler için de bir şanstır. Şimdiye kadar onlara biz bakmak mecburiyetindeydik.

— Neden olmasın? dedi Bel. Siz bizim her ne pahasına olursa olsun yeni bir duruma ulaşmak istediğimizi zannediyorsunuz. Fakat siz hiç bizim sizler gibi olmayı istemediğimizi düşündünüz mü?

— Sen başka bir yol biliyor musun? Sizlerden bazıları mesela Shan, indraları öldürüp yok etmekle tüm problemlerinizin ortadan kalkacağına inanıyorlar. Bunun bir şeyi değiştireceğine sen inanmıyor musun?

— Hayır. Bu işin geriye dönüşü yok. Bizim ulusumuz yok oldu, sizlerinkiyle karıştı. Ama durum aksine de olsa senin için yabancıdır. Kimsenin sana acı vermesini istemiyorum.

— Nişanımızı bozmayacağım, dedi Aimu. Yüzü solmuştu:

— Kta lütfen ona kızma.

Kta istemeyerek başını eğdi. Sonra tekrar doğrulup, ona baktı ve:

— Benden ne istiyorsun, Bel, diye sordu.

— Senin İndra ailelerine sözün geçer, onlarla konuşursan anlayacaklardır...

— Neyi anlayacaklar? İndra olduklarını unutup Sufaki olmaları gerektiğini mi? Bu dünyanın düzeni bu olamaz. Bel kuvvet kullanma söz konusu ise, şunu iyi bil ki bu hiçbir zaman bizlerden gelmeyecektir. Bu bizim karakterimize uymaz. Sen de iyi biliyorsun. Halkınla konuşmaya, onları sulhu korumaları için ikna etmeye çalış.

— Siz bir Shan Tefur ortaya çıkarttınız ve o kendi gibi düşünen birçok taraftar topladı. Şimdi bizler İndra dostu olarak ne yapacağımızı bilemiyoruz, dedi Bel. Sesi titriyordu. Ellerini dizlerine koyup eğildi: Artık barış yok Kta. Sen İndralar'ın kuvvete karşı kuvvet kullanmalarına engel olmalısın. Yoksa yaklaşan kutsal ay Nermatai Nefan'ın kanla boğulması olacaktır. Dostlarım beni affediniz, dedikten sonra doğruldu ve elbisesini düzeltti.

— Ben yolu biliyorum, refakat etmene gerek yok Kta. Ben sana düşündüklerimi söyledim, bundan sonrası sana kalmıştır.

— Bel, dedi Aimu. Elas'lar seni t'Tefur yüzünden asla terk etmeyecektir.

— Ama Osanef'ler onun tehditlerinden korkmak zorunluluğundadır. Gelecek günlerde kendimi buralarda göstereceğimi umut etmeyiniz. Her şeye rağmen sizlerin dostlarım olduğunu unutmayınız. Senin asaletine ve zekâna güvencim sonsuzdur, Kta. Ümitlerimi kırma.

— Bırak onu kapıya kadar götüreyim, biliyorum her türlü kurala aykırıdır, ama lütfen bana izin ver, Kta.

— Onunla git, dedi Kta. Bel, dostum, elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsin. Kendine dikkat et...

Onuncu Bölüm

Nefan haklı olarak sisli şehir olarak da isimlendirilir. Denize açık dar bir koyda kurulmuş olması, sıcak günlerde sürekli bir sis tabakasıyla kaplı bulunmasına neden olur. Şehrin parke taşları sürekli olarak sisin verdiği ıslaklık içindedir. Limana gelen gemiler çok büyük bir dikkatle ağır ağır iskeleye yanaşırlar. Gemi çanları derin sessizliği bozar.

Kurt geriye dönüp arkasına baktı. Evi terk ettiğinden beri onu takip eden ayak sesleri neden kesilmişti acaba? Birden sisin içinden bir gölge ortaya çıktı. Ayağı kaldırım taşına takıldığından düşmemek için gayret göstermesi gerekti. Kendini toparladığında etrafının birçok kimse tarafından sarıldığını fark etlt. Birkaç adım geri çekildi. Taşların üzerinden gelen sesten, arkasında başkalarının da bulunduğunu anladı. Midesine bir sancı girmiş, tüm kasları gerilmişti. Bir gölge ona doğru yaklaşmaya başlamış, diğerleri de onu çevirmeye çalışıyorlardı.

Başım önüne eğip, iki adamı yana ittirip koşmaya başladı. Arkasından onları eğlendirdiğini anlatan kahkahalar duyuyordu. Daha başka bir şey olmadı. Bir süre sonra önünde Afen'in büyük kapısı belirdi. Ağır kapıyı ileriye doğru itti. Ana kapıya ulaştığında kendini biraz olsun toparlamıştı. Nöbetçiler, kulübelerindeydi. Kapıdan girdiğinde onu gördüler, fakat hiçbir şey söylemediler. Pelerinini düzelterek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Burada nöbetçiler onları durdurmaya çalıştılarsa da, onları dinlemeyerek yukarıya çıktı. Nöbetçilerden biri Djan'ın dairesine gidip, onun geldiğini haber verdi. Bir süre sonra Djan'ın daire kapısı açıldı. Djan sırtında gümüşİ renkli parlak bir kumaştan yapılmış kendisini sıkı sıkı saran ince bir sabahlık olarak Kurt'u karşıladı. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüştü. Uykulu gözlerle Kurt'a baktı:

— Neredeyse öğle oluyor, dedi Kurt.

— Öyle mi, diye mırıldandı ve arkadaki pencereye baktı: Lanet olası sis. Nefret ediyorum. Benimle kahvaltı eder misin?

— Hayır, teşekkür ederim.

Djan omuzlarını kaldırıp, çay hazırlamak için oymalı dolabına gitti. Ona da bir bardak verdi. Bunu kabul etmesi hem kibarlık hem de ellerinin boş kalmasını engellemek içindi.

— Buraya geliş nedenini herhalde bana iyi günler demek için değildir.

— Az kalsın buraya ulaşamayacaktım, bu durum için seninle konuşmak istedim. Elas civarındaki caddeler, gündüzleri bile emniyetli değil. Bulunmamaları gereken her yerde Sufakiler duruyor.

— Onlar serbest vatandaşlardır. Ben bunu onlara ya- saklayamam.

— Bunlar senin adamların mı? Şayet böyleyse rahatlayacağım. Demek istediğim, senin adamların ile t'Tefur'unkiler aynı değildi. Ben bunun böyle olmadığını zannediyorum. Uzun süredir gece çıkıyorlardı. Nermotai'nin birinci gününden itibaren gündüz de görünmeye başladılar.

— Birini mi yaraladılar?

— Daha değil. Halk evinden dışarı çıkmıyor, çocuklarını da sokağa çıkarmıyorlar. Bu çok çirkin bir durum. Bilemiyorum, bu gözetleme yalnız benim için mi, yoksa tüm Elas'lar için mi geçerli. Artık bir şeyler yapma zamanı geldi.

— Bu duruma sebep olmak için herhangi bir şey yaptm mı?

— Hayır. Seni temin ederim bu konuda bir şey yapmadım. Ama bu durum üç günden beri devam ediyor. Bugün bu riski göze alıp sana geldim. Bir şeyler yapacak mısın?

— Durumu inceleteceğim. Ve şayet bir suç bulursam, suçluları buradan derhal uzaklaştıracağım.

— İyi, ama bunu niçin sakın t'Tefur'u görevlendirme.

— Ben sana durumla ilgileneceğimi söyledim. Bana ne yapacağımı öğretme!

— Özür dilerim. Ama senin ona güvenmenden çok korkuyorum.

— Ben kör değilim, dostum. Shan’ın hayatını, tehdit ettiği tek kimse sen değilsin. Bana başka şikâyetler de geldi.

— Kimden?

— Seni ne ilgilendirir. Ama senin de bildiğin gibi İndralar arasında çok tutucu kuvvetler var.

— İndralar kuvvet kullanmak taraftarı değiller. Şayet bunlardan biri böyle bir şey söylediyse bu çoğunluğu bağlamaz. Şayet t’Tefur’u kendi başına bırakırsan Nefan’da kan gövdeyi götürecektir.

— Buna ihtimal vermem. Sana karşı dürüst olarak söylüyorum, çünkü sana bir dereceye kadar güveniyorum. Shan’ın hırçınlığı onun bir taktiğidir. Aslında akıllı bir adamdır. Düşmanları onun zekâsını kabul ederlerse faydalarına olur.

— Senin bu kadar uzun süre yatakta kalmanın sorumlusu da o mu?

Bundan hoşlanan Djan gülümseyerek:

— Bu sabahı mı kastediyorsun? dedi.

— Ya sen safsın, ya da onu saf zannediyorsun. O çok tehlikelidir, Djan.

Bir anda Djan’ın yüz ifadesi sertleşti.

— Nemet’lilerle benim ilişkilerim mi seni rahatsız ediyor?

— Biz İndresul’un saldırısı ile karşı karşıyayız. Senin İndra ailelerinin desteğine ihtiyacın var, ama sen İndra’ları öldürüp filolarını yok etmek isteyen bir adamla berabersin.

— Boş lâflar. Şayet İndralar bunu dert ediyorlarsa, benim için daha iyi. Bu durumu ben hazırladım. Şehri bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. Biz beraber olursak, hiçbir zaman savaş olmayacaktır. Şayet İndra’lar akıllı davranıp, sufaki’lere karşı adaletli davranırlarsa beraberliğimiz devam edecektir.

— Eğer Shan t’Tefur onların önünde engel olmazsa bunu yapacaklardır. Onu mümkün olduğu kadar uzak bir yere seyahate gönder.

Şayet o Nefan'da kalıp birini öldürmeye kalkarsa ki bu er geç olacaktır, onu en ağır konularla yargılamak zorunda kalacaksın. Ve bu seni çok ağır şartlar altında bırakabilir.

— Kurt. Sen bu şehirde bir iç savaş mı istiyorsun? Ne yapmalıyız dersin, senin dediğin gibi bir ültimatom Shan'a, bir ültimatom da Nym Elas'a mı göndereyim? O zaman ne olur biliyor musun? Nefan'da taş üstünde taş kalmaz!

— Hiç olmazsa yatak odanı Shan t'Tefur'a açma. Shan'ın metresi olduğun sürece, senin aileler gözünde inandırıcılığın sıfırdır, dedi Kurt. Bu sözler onda ümit etmediği bir etki yapmıştı.

— Sen bana bir öğüt verdin. Şimdi Elas'a geri dön, dedi Djan, soğuk titrek sesiyle:

— Djan...

— Defol buradan.

— Djan, sen sık sık lokal kültürün kutsallığından bahsediyorsun, kuvvet dengesinin senin ellerinde olduğuna inanıyorsun. Bazen Shan t'Tefur'a hak veriyorum. Sen onunla ilişkini kesmeden önce, onu yok edeceksin. Sen onun gururuyla oynuyorsun. Onun inandığı kuralları ve âdetlerini kabul etmiyorsun. Ona ne yaptığını biliyor musun? Bunun Nemet'li bir erkek için ne demek olduğunu biliyor musun, onu sevgili olarak alıp, politik oyunlarına âlet etmek ne demektir onun için?

— O bunları biliyor zaten.

— O zaman tekrar soruyorum, peki neden sen onu yatağına çağırdığın zaman koşarak geliyor. Şayet onun sana geliş nedeni caziben değilse ve sen bunu fark edersen ne yaparsın? O zaman bunu sana söylemedim diyemezsin. Bir Nemetli kendine bu şekilde davranılmasını, çok zorlayıcı bir durum olmadıkça kabul etmez. Böylece sufaki'leri kontrol altında tutabileceğini umuyorsan, bunun için yanlış adam seçtin.

Hissettirmemeye çalışmasına rağmen sesinde bir titreme vardı.

— Kendi hatalarım üzerinde kendim karar veririm.

— Bu arada birisi ölürse bu değişir mi?

— Benim kararım. Öylesine çabuk söylemişti ki bunu, bir süre konuşamadı.

— Fakat sen onu sevmiyorsun ki?

Bu hem bir soru, hem de bir ricaydı. Djan sen kendin bir defasında bu dünyanın sana bu imkânı vermediğini söylemiştin. Er geç ya sen onu ya da o seni öldürecektir.

Omuzlarını kaldırdı, yine kendini toparlamıştı:

— Ben bu şehre hizmet etmek için seçildim. Bu benim için vazgeçemeyeceğim bir alışkanlık oldu. Diğer kimseler, halk senin gibi yalnız kendi çıkarları için uğraşırlar. Kendi çıkarıma hizmet etmeye alışkın değilim, daima egoist olmam gerektiğine inanmıştım, ama şimdi görüyorum ki bunun başka boyutları da varmış. Özel ilişkileri can sıkıcı buluyorum. Bağlayıcı olmayan arkadaşlıklardan hoşlanıyorum; seni seviyorum, Shan'ı seviyorum. Ama bunlar Nefan'ı sevmemden çok değişik. Bu şehir bana aittir, yalnız bana. Bu şehrin yaşaması için gerekiyorsa her birinizi teker teker öldürürüm. Bunu asla unutma!

— Sana acıyorum, dedi Kurt.

— Defol buradan!

Birden gözlerinden yaşlar boşandı. Böylece biraz önce söylediklerinin aslı olmadığı ortaya çıkmıştı. Kendini toparlamaya çalıştı, ama başarılı olamadı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, dudakları titriyordu. Başıyla Kurt'a dönüp gitmesi için işaret etti.

— Özür dilerim, beni affet, dedi Kurt üzgün bir sesle.

Djan başını salladı, kendini toplayana kadar arkası ona dönük kaldı. Kurt onu kollarına aldı, sakinleştirmeye çalıştı. Ona karşı kendini suçlu hissediyordu. Diğer taraftan zayıflığını keşfettiği için ondan korkuyordu. Kurt, bu kâbusu biliyordu. Bir gece uyanıp, tüm bunların bir rüya olduğunu anlamak; rüyada çok güzel gördüğü yüzü aslında çok çirkin, insan olmayan bir varlık olarak bulmak...

— Çok yorgunum, dedi Djan ve başını Kurt'un omzuna yaslarken. Saçları güzel kokular saçıyordu. Ona vatanını, kendi insanlarını hatırlatmıştı.

— Kurt, çok çalışıyorum, çok öğreniyorum. Ölü gibi yorgunum.

— Sana yardım edeceğim, buna izin verirsen, dedi Kurt.

— Sen başkasına bağlısın, onlara borçlusun, dedi kararlı bir sesle. Seni Elas'lara göndermeliydim, onlara ait olmasaydın ne olurdu. Eninde sonunda bunun böyle olacağını biliyordum.

— İstemediğin bir şey için senden ricada bulunmam. Elas'lara olduğum kadar, sana da borçluyum, diye konuştu Kurt.

Djan onu birden itti:

— Suçluluğundan bahsettiğin zaman senden nefret ediyorum. Bu tutumun beni duygulandırıyor, ama sana güvenemiyorum.

— Nefan seni öldürecek, dedi Kurt.

— Kendime dikkat ederim.

— Belki de, ama yine de sana yardım edeceğim.

— Doğru mu bu?.. Shan'ın bana ettiği yardım gibi mi bu?.. Ama onun karşı tarafta olması senin hoşuna gitmiyor değil mi? Lânet olsun. Sana yaptığım teklifim çok çekiciydi, benimle

Djan sözünü tamamlayamadı, fakat Kurt şaşırmıştı, çünkü Djan'ın düşünmeden konuştuğunu hiç duymamıştı.

— Buraya her gelişimde, Elas'larla bağlantımı geride bırakıyorum. Sen hiçbir zaman bunu kendi lehine kullanmak istemedin, Djan ve ben de seni kendi çıkarlarım için asla kullanmadım.

— Senin küçük Mim'in, dedi Djan, Tipik bir Nemet'li.

— Hayır, o Nemet'lilere benzemiyor.

— Elas’lar seni kullanıyor, dedi Djan, Sen bunu anlasan da anlamasan da bu böyledir. Seni buraya, Afen’e yerleştirebilirim. Bu yetki Methi’ler için sınırsızdır.

Bunları yapabileceği korkusu Kurt’u soğuk soğuk terletmeye başlamıştı. Djan böylece ondan biraz önce gösterdiği zayıflığın öcünü alıyordu.

— Bunu yapmaman için senden ricada bulunsam.

— Hayır, seni hapsetmeye karar verirsem bunu yaparım. Rica etmenin hiçbir faydası olmaz. Ama sana tavsiyem kendinin ve Elas’ların sakin olmaya gayret etmenizdir, dedi Djan.

Onbirinci Bölüm

Sis yükselmişti. Ertesi sabah da bütün şehri kaplıyordu. Limandaki gemilerin çan sesleri duyuluyordu. Kurt gözlerini açıp, pencereden gri havaya baktı. Sonra dönüp yatağına oturmuş, kalçalarına kadar uzanan saçlarını tarayan Mim'i gördü. Kurt'un bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi.

— Günün aydın olsun, lord Kurt.

— Senin de Mim. Sis hâlâ dağılmadı. Limandan gelen çatı seslerini duyuyor musun? Daha ne kadar sürer bu?

— İlkbaharda bazen günlerce devam eder. Havalar ısınıyor ya.

Mim saçlarını ayırıp örmeye başladı. Sonra başının üzerinde taç gibi topladı. Bu bir töre idi ve Kurt bundan çok hoşlanıyordu.

— Mim, bu sisin neden meydana geldiğini biliyor musun?

— Hayır.

— Öğrenmek ister misin?

— Senin önem verdiğin, öğrenmemi istediğin her şeyi bilmeyi çok arzu ederdim.

— Benim için en önemlisi sensin, bu evdir.

— Ama ben çok az şey biliyorum.

— Ne öğrenmek isterdin?

— Her şeyi.

— Ama önce kahvaltıyı hazırlamalısın, değil mi?..

Mim ona gülümsedi:

— Sen aşağıya gelene kadar çayı hazırlamış olurum, dedi.

Bu sırada caddeden kuvvetli bir gong sesi duyuldu. Bu âni sesle irkilen Kurt, hafif bir sesle homurdandı; Mim:

— Ah, evet. Bugün İntaem-inta'dır. Bugün Cadmisan'ın başlangıcıdır, dedi.

Gong sesi devam ediyordu, beş defa çaldıktan sonra durdu.

— Bugün Nermotai ayının dördüncü günüdür, aynı zamanda sufaki'lerin kutsal günlerinin başlangıcıdır. Bundan sonraki yedi gün akşam ve sabah mabetteki bu gong çalacaktır. Sufaki'ler Tanrılarının ruhlarını çağıracaklar.

— Başka neler olacak? diye sordu, Kurt.

— Tüm bunlar eski dinleriyle ilgili şeyler. Ben de onların ne yaptıklarını tam olarak bilemiyorum, bilmek de istemiyorum. Duyduğuma göre, Fan tapınağının içinde Tanrı - kralları dahi çağırıyorlarmış. Biz İndra'lar onların Tanrı isimlerini bile söyleyemeyiz.

— Bel, kutsal günlerde huzursuzluğun olacağını söylemişti, diye hatırlattı, Kurt. Mim kaşlarını çattı.

— Kurt, sana yalvarırım, kendine dikkat et, akşam karanlıkta evden dışarı çıkma.

Kurt başını öne eğdi. Mim bunu kesinlikle Methi'yi düşünerek söylememişti. Şayet Mim ona bir şey söylemek isteseydi, bunu dolaylı yollara gerek duymadan açıkça anlatırdı.

— Karanlıkta evden dışarı çıkmaya hiç niyetim yok, dedi Kurt.

— Dün gece?..

— Bu her zaman için tehlikeli, dedi.

Kurt bir şeyler söylemek istedi ancak Mim fırsat bırakmadı.

— Sufaki'lerin tanrıları çok acımasızdır. Çok içilip, dans edilecektir.

— Senin önerilerini dinleyeceğim, Mim.

Mim ona yaklaşıp iki parmağını onun dudaklarına dokundurdu.

— Şimdi aşağıya inip, görevlerimi yapmalıyım. Sevgili kocam, sabah çayım yapmaya her gün beni geç bırakırsan herkes benim için ne düşünür sonra, dedi Mim ve gülümseyerek aşağıya indi.

* * *

— Nereye gidiyorsun?..

Mim, loş giriş holünde durup, döndü ve:

— Pazara gidiyorum, lord Kurt, dedi.

— Yalnız mı?

Mim gülümsedi, omuzlarını kaldırıp:

— Bugün oruç tutmak mı istiyorsun? Akşam yemeği için bir şeyler almalıyım. Bak, sis de dağıldı, güneş parlıyor. Düne kadar karşı kaldırımda duran adamlar da gitmişler.

— Yalnız gidemezsin... diye konuştu Kurt.

— Bel'in karamsarlığına sen de kapılmışsın. Duymuyor musun, çocuklar bile sokakta oynuyorlar. Bu aydınlık günde sokağa çıkmak için neden korkayım? Bel’in ikazlarını çok ciddiye alıyorsun.

— Benim sebeplerim başka, Mim.

Mim onu sabırla dinledi.

— Bugün aç kalacağız demektir.

— Hayır, pazara ben seni götürüp, getireceğim.

Kapıyı açıp, dışarı çıktılar. Kurt asabi bir şekilde her yönü kontrol edip, Tefur’un adamlarından bulunup bulunmadığını kontrol etti. Her halde Djan

gerekli tedbirleri almıştı.

— Bugün pazarın açık olduğunu biliyor musun?

— Tabii biliyorum. Alış verişlerimi şehirdeki huzursuzluk ve sis nedeniyle şimdiye kadar geciktirdim, ama artık evde hiç yiyecek kalmadı, belki yarın yine sis olur. En iyisi bugünden bu işi halletmektir.

— Senin için de bazı şeyleri alabilirim, dedi Kurt.

— Ama sen ne alacağını bilemezsin ki. Ayrıca aldığın şeylerin fiatını da bilemezsin. Bizim paramızı eline dahi aldığını zannetmiyorum. Diğer kadınlar, seni çalıştırdığım için benimle alay ederler sonra. Ne biçim kadın bu, kocasını çalıştırıyor, derler. Belki de benim hoppa bir kadın olduğumu, bunun için beni yalnız bırakmak istemediğini düşünürler.

— Diğer kadınlar kendi işleriyle uğraşsınlar, dedi Kurt.

Tüm dikkatini sufaki’lerin oturduğu mahalleye vermişti. Ama herhangi bir olağanüstü durum görünmüyordu. Herkes işinde gücündeydi. Birkaç çizgili elbiseli adama rastladı, ama ona dikkat etmeden yanından geçip gittiler. Mim sakin bir sesle:

— Gördüğün gibi, ben burada tamamen emniyetteyim, dedi.

— Ben de senin kadar emin olmayı isterdim.

— Bak Kurt, ben bu insanları tanıyorum. İlerdeki layd Yafes, küçük çocuk Edu t’Raku. Kaldırımın üstündeki yaşlı adam, t’Pamehen’dır. Kendinin bilgin olduğunu söylüyor. Sufaki’lerin eski medeniyetlerinden taş yazıtları okuyabiliyormuş. Onlar bizim komşularımızdır. t’Tefur’ un ve onun küçük çetesinin seni kızdırmalarına meydan verme. t'Tefur şimdi seni görse çok memnun olurdu.

— Belki de, dedi Kurt.

Şehir duvarlarına yaklaşmışlardı. Kapıya yaklaştıkça yol yokuş aşağı dikleşiyordu. Fakirlerin evleri pazar yeri ve liman duvarlarının dışında kalıyordu. İskeleye yanaşmış irili ufaklı birçok gemi duruyordu. İnce savaş gemileri, geniş ticaret gemileri, kimi tamir ediliyor, kimi de yenileniyordu.

Gemiler herhangi bir savaş tehlikesine karşı hazır duruma getiriliyordu. Kta'nın gemisi «Tavi» dış limanda demir atmıştı.

— Bu ilev'Ierin gemisi değil mi? diye sordu Kurt ve eliyle en yakında duran, direğinde beyaz kuş amblemli bayraklı gemiyi işaret etti.

— Evet, dedi Mim. Ama onun yanında duran gemiyi tanıyamadım. Lord Kta her gemiyi, hangi aileye ait olduğunu, hatta İndresul'dan ve kolonilerden gelenlerin bile çoğunu tanır. Bir kaptanın bunları bilmesi gereklidir. Oradaki ticaret gemisi kuzeyden gelmiş herhalde belki de denizin buz olduğu, Yvorst Ome'den geliyor.

Dar caddede kalabalığın artmasıyla limanı göremez oldular. Nerdeyse itişmelerde birbirlerini bile kaybedeceklerdi. Bir ara Kurt Mim'in kolunu tutmak istediğinde, Mim onu şiddetle itti. Karı koca dahi adetlere göre herkesin içinde birbirlerine dokunamazlardı.

— Bana yakın dur, dedi Kurt ve kolunu bıraktı. Pazar yeri tezgâhları arasında yürümeye başladılar. Mim ikide birde durup, süs eşyalarına bakıyordu. Tenekeden yapılmış balık figürleri ve buna benzer şeyler ilgisini çekiyordu.

— Bunlar için buraya gelmedik, hadi gidelim bu garip şeyleri ne yapacaksın, dedi Kurt.

Mim biraz üzülmüş olarak derin bir nefes aldı ve Kurt "un köylülerin, balıkçıların ve kasapların satış yerine doğru götürdü. Mim akşam yemeği için düşündüğü balıkların kalitesini iyi bulmadı. Sebze satan adamın karısı Mim'i tanıyordu, evliliği için onu tebrik edip, Kurt'u saygıyla selamladı.

Mim'in kadınla konuşmaya dalıp, kendisini unutması üzerine bu tanıdık çevrede onun emin ellerde olduğuna kanaat getirdi. Bu sırada biri Kurt'a çarptı. Geriye dönüp baktığında onun çizgili elbiseleriyle bir sufaki olduğunu gördü. Başka bir sufaki yolunu kesti. Kurt onun yanından geçmeyi denedi. Sufaki'nin gözlerinde kin ve tehdit ifadesi okunuyordu. Sufaki biraz yana çekilip ona yol vermek ister gibi bir hareket yaptı. Bu sırada yan taraftan gelen iki adam onu diğer yöne gitmeye zorladılar. Onu Mim'den uzaklaştırmışlardı. Kalabalıktan Mim'i göremiyordu. Mim'e yakın olduğu sürede onlarla mücadeleye girmek istemiyordu. Onu pazar

yerinin bitimine kadar zorladılar. Dar bir sokağa geldiklerinde, Kurt fırlayıp Sokağa daldı. Çizgili elbiseli sufaki'ler onu takip etmeye başladılar. Birden sokağın başında birçok sufaki daha meydana çıktı ve onun yolunu kestiler. Kurt hiç düşünmeden onlara hücum etti. Kendine bıçakla saldıran birinin bıçaklı eline sert bir darbe indirip, bıçağını düşürmesine neden olduktan sonra, midesine indirdiği bir yumrukla onu saf dışı bıraktı. Bir diğerini de sol yumruğu ile yere indirdikten sonra başka birini orada bulunan bir kapıya doğru fırlattı. Bu sırada omuzlarının ve başının üzerine yediği darbelerle sendelediği sırada kollarından tutup, ellerini arkadan bağladılar. Bu sırada birinin kolunun kırılmış olduğunu memnuniyetle gördü. Onlardan ikisi yaralılarla meşgul olurken, diğerleri Kurt'u ayağa kaldırıp, sokağın içerisine doğru sürüklediler. Nefan sokakları garip bir geometrisi olan labirentler gibi karmaşıktı.

Bir deponun arka kapısına ulaştıklarında, kapıyı açıp, Kurt'u içeriye ittiler. Yalnız küçük bir pencereden ışık sızıyordu. Duvara yaslanıp, oturdu. Ertesi gün sabah onu boğazı kesilmiş olarak bulacaklar, katillerinin izine bile rastlanamayacaktı. Birkaç kişi onu tutup, ayaklarını bağladıktan sonra bezden yapılmış bir tıkaçla ağzını tıkayıp, tozlu yere yuvarladılar.

«Bir ışık getirin», dedi onlardan biri. Adamlardan biri bu emri yerine getirmeye giderken, kapı açıldı. Kolu kırılmış olan adamı içeri getirdiler. Işık geldikten sonra, adamın kolunu tedaviye başladılar. Kemikleri yerine getirirlerken adam çığlıklar atmaya başladı. Kurt, öldürmeden önce bunun öcünü kendisinden alacaklarını düşünüyordu. İnsanlar böyle hareket ederlerdi, bütün ümidi onların insanlar gibi düşünmemeleriydi. Böylece saatler geçmişti. Kurt bağların düğümlerini çözmeyi denedi, fakat parmakları onlara ulaşamıyordu.

Bağları gevşeterek biraz olsun rahatlamış olduğuna rıza gösterdi. Parmakları şişmiş, hisleri kaybolmuştu. Acı kollarına kadar ulaşmıştı. Ayakları hiçbir şey hissetmiyordu. Ağzındaki tıkaç nedeni ile nerdeyse nefes alamayacaktı.

En azından onu dövmemişlerdi. Adamlar onun birkaç adım ötesinde yere oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Kurt dışarıdan gelen ayak sesleri duydu. Yeniden ümide kapıldı, Kta onu aramaya gelmişti. Fakat bu ümidi boşuna

gitti, iki adam içeri girdi. Bunlardan biri İndra elbisesi, diğeri ise çizgili elbise giyinmişlerdi. Kemerlerinde kamaları takılıydı. Bunlardan birini tanıdı, bu Elas'ları gözetleyenlerden biriydi, indra elbiseli olan da Sufakiydi. Sonuncusu:

— Onu ayağa kaldırın, diye emir verdi.

Adamlardan ikisi Kurt'u kollarından tutup ayağa kaldırdıktan sonra, ayak bağını kestiler. Ayakta duramıyordu. Onu sarsıp, vurdular. Onu bıraktıklarında tekrar yerine çöküyordu. Ayakta duramadığını anlayınca kollarından tutup, Nefan sokaklarında sürükleyerek götürmeye başladılar.

Sürekli yokuş aşağı gidiliyordu. Kurt hedefi anlamıştı. Onu körfezin karanlık sularına atacaklardı. Denizin derinliklerinde kaybolacak, kimse onun sufaki'lerce öldürüldüğünü bilemeyeceklerdi. Mim'den başka hiç kimse bunu bilmeyecekti. Belki de Mim onları görüp, tanımıştı. Bu düşünceden bir türlü kendini kurtaramıyordu. Mim'in eve dönüp durumu anlattığında, muhakkak ki Elas'lar bütün şehri ayağa kaldıracaklardı.

Bir köşeye gelip, durdular. Elinde lâmba taşıyan bir adam onlara öncülük ediyordu. Kurt'un kolundan tutan iki adam, daha çok onu taşıyorlardı. Ayaklarına yeniden kuvvet gelmiş olmasına rağmen, Kurt onu taşıyanlara kolaylık sağlamak için bir neden görmüyordu. Önde lamba taşıyan adama yetişebilmek için daha hızlı yürümeye başladılar. Adama yetişince de, hızlı gittiği için ona kızdılar. Caddenin yanından aşağıya inen merdivenlere gelince, Kurt sol tarafındaki adama sol omuzuyla âni bir çıkış yapıp, onun merdivenlerden aşağı yuvarlanmasını sağladı. Diğer adam onu kolundan sıkıca yakaladı. Kurt ondan bir çırpınmada kurtulduktan sonra sağ omuzu ile lambayı taşıyan adamın karın boşluğuna âni bir dalış yaptı. Adam neye uğradığını anlamadan yere yuvarlanırken, elindeki lamba yere düşüp kırılmış, akan yağ alev almıştı. Bu sırada yağa bulaşmış olan elbisesi tutuşan sufaki, çığlık atmaya başlamıştı.

Üçüncü adam elinde bıçakla Kurt'a hücum etti. Kurt kendini güçlükle kenara atarken, bıçak kaburgalarını sıyırarak geçti. Bu arada dizinin bütün kuvvetiyle adamın karnına bir darbe indirdi. Adam yanan yağın üzerine yuvarlanıp, yanmaya başlayınca, çılgınlar gibi haykırıyordu. Kurt artık

serbestti. Bütün gücüyle koşmaya başladı. Her tarafı yağ, ter ve yanık elbise kokuyordu.

Nefesi tıkanıp, artık koşamayacağını anlayıncaya kadar koştu, dar sokakları, keskin köşeleri geçti. Nihayet durduğunda nefesi kesilmek üzereydi. Ağzındaki tıkaç onu iyice nefessiz bırakmıştı. Bir evin duvarına yaslanıp, nefes alması düzelene kadar bekledi. Sonra nerdeyse hissiz kalmış parmaklarıyla, yerde ellerini bağlayan ipleri kesmek için bir şeyler aradı. Keskin bir testi kırığı bulduğunda ümidi arttı. Evin duvarına yaslanıp, büyük bir zorlukla çalışmaya başladı. Kalbi sıkışıyor, kulakları zonkluyor, gözleri kararıyordu. Diğer taraftan kendisini takip edenleri duyabilmek için sesleri dinliyordu.

Bir süre uğraştıktan sonra bağları zayıflattı. Ve çekip koparttı. Sonrası kolaydı. Ağzındaki tıkacı çıkartıp, serin havayı ciğerlerine doldurdu. Şimdi artık rahat hareket edebilirdi. Karanlık ve siste şansı, daha çoktu. Yolu yokuş aşağı devam ediyordu, başka çaresi yoktu. Şehir kapısı, düşmanlarının onu beklemek için, en uygun yerdi. Duvarın yanına geldiğinde, büyük bir toprak yığınının duvarın üst kısmına kadar uzandığını gördü. Buraya tırmanıp, uygun bir yer bulana kadar duvarın üzerinde yürüdü. Buradan kendini yavaşça aşağıya bıraktı. Yüksek yerden bu atlayış onu sersemletmişti. Ellerini ve dizlerini kullanarak, duvarın gölgesine kendini çekti. Tekrar kendini bulup, kuvvet kazandıktan sonra ayağa kalkıp gideceği yönü belirlemeye çalıştı. Nerede olduğunu, nereye gittiğini bilmeden hareket ediyordu. Nihayet ana caddeye ulaştı. Cadde tamamen boştu. Evlerin gölgesine sığınarak yürüyordu. Osaneflerin evini görür görmez koşmaya başladı. Kapıya gelince derin bir nefes aldı. Kapı çıngırağının ipini çekip bekledi. Kapıyı kimse açmadı. Cuma günü olduğunu, sufaki'lerin dini merasimlerini hatırladı. Belki Osanef'ler de mabede gitmişlerdi.

Tekrar caddeye çıkıp, yürümeye başladı. Elas evine bir kaç dakikalık mesafede bulunuyordu. Diğer İndra evlerinin kapılarını çalamazdı. Bir defasında Kta, onların insanları pek sevmediklerini söylemişti. Tüm gücünü toparlayarak, Elas'a doğru koşmaya başladığında evin sufaki' lerce gözetlenebileceği aklına geldi. Ama artık iş, işten geçmişti. Üç köşeli kapıya geldiğinde, bütün gücüyle kapıyı yumruklamaya başladı. İçerden:

— Kim var orada? diyen Hef'in sesini duydu.

— Kurt, aç kapıyı gireyim Hef lütfen.

Kapı açıldığında Kurt kendini içeri atıp, nefes nefese duvara yaslandı. Hef merak ve heyecan dolu bir sesle:

— Mim... Lord Kurt, ne oldu. Mim nerede? diye kekeledi.

Kurt, boğulacakmış gibi oldu birden:

— Burada değil mi?

— Hayır, beraber olduğunuzu ümit etmiştik.

Kurt nefes almaya çalışırken, duvardan uzaklaştı.

— Çabuk Kta'yı çağır, dedi.

— O da dışarıda, onunla beraber İan t'İlav ve Val t'Ran sizi aramaya gitmişlerdi. Nym'e haber vereyim...

— Nym'e söyle, ben Methi'den yardım istemeye Afen'e gidiyorum. Bana bir silah ver, ne olursa olsun!

— Veremem, lord Kurt. Bunun için kesin emir aldım...

Kurt lânet okuyup, kapıdan dışarı fırladı. Afen kapısına doğru giden yolda koşmaya başladı. Oraya ulaştığında kapıların kapalı olduğunu gördü. Mabede giden duvarın yanındaki yolda birçok sufaki vardı, çoğu da sarhoştu. Kurt kapının demirlerine asılıp, nöbetçilere bağırdı. Fakat sesi kalabalığın gürültüsünde kayboldu. Sanki tüm sufaki'ler mabet yolu üzerinde toplanmıştı. Sarhoş olanlardan birçoğu onun gibi parmaklıklara tutunup, onunla beraber nöbetçileri çağırmaya başladılar. Kurt bitkin durumda kapıya dayandı. Ne Kta'dan ne de Djan'dan yardım alamamıştı. Birden aklına Afen duvarının yan tarafındaki mabede açılan küçük kapı geldi. Belki de bu kapı açıktı. Açık olmasa bile orada bir nöbetçi bulunurdu. Ona sesini duyurup, kapıyı açtırabilirdi. Duvarın yanından mabede doğru yaklaştıkça, sufaki'ler de çoğalmaya başlamışlardı. Birkaçı ona gülüp, elbiselerini çekip, onunla alay ederken bazıları küfürler savurarak yolunu kesmeye çalışıyorlardı.

Birisi ona çarpıp, nerdeyse yere düşmesine sebep olacaktı. İleriye doğru gitmek istedikçe, ona engel olmaya çalışıyorlardı. Mabet meydanına geldiğinde, t'Tefur'un çizgili elbiseli adamlarından birçoğunun orada toplanmış olduğunu gördü. Mabet önünde belirdiğinde, oraya koşmaya başladı. Kadınlar histerik çığlık atarken, erkekler küfürler savurup, ona vurmaya başladılar.

Birçok el kendisini durdurmak için uzanıyordu. Buna rağmen onları silkeleyip, kurtuluyor. Yavaş yavaş mabede yaklaşıyordu. Tam ilk basamağa ulaştığında, yarım düzine adam onu kıskıvrak yakaladı.

— Bu Elas'ların işi, diye histerik bir ses duyuldu.

— Bu insanı öldürün, öldürün onu!..

Kurt bunu kimin bağırdığını görmek için geriye döndü. Meşalelerin ışığında kendisine bakan nefret dolu yüzlerce surattan, onun kim olduğunu anlayamadı.

— Shan t'Tefur, nerede? diye bağırdı Kurt. Benim karımı nereye kaçırdı?

Birkaç saniye kalabalıkta sessizlik oldu. Nemet'lerin karılarına karşı çok büyük saygıları vardı. Kurt derin bir nefes alıp, tekrar bağırdı:

— Shan t'Tefur, şayet buradaysan karşıma çık. Söyle karım nerede? Onu nereye götürdün?

Bir süre kimseden hiçbir ses çıkmadı. Sonra uğultu halinde mırıldanmalar başladı. Bu sırada çok yaşlı bir rahip uzun çubuğuyla halkı yararak onun yanına gelip, birkaç adım önünde durdu. Uzun çubuğunu Kurt'a doğru uzatıp, anlayamadığı birkaç söz mırıldandı. Mabet meydanındaki ölüm sessizliğini, yolun arka tarafındaki sarhoşların kahkahaları bozuyordu. Halk kıpırdamadan duruyordu. Rahip, çubuğunu Kurt'a daha da yaklaştırdıkça, ondan kurtulmak için yana doğru eğildi. Ama adamlar onu sımsıkı tutup, bu hareketini engellediler.

Sonunda rahip sopasını Kurt'un yanağına dokundurdu:

— Tanrıların belası, Elas’lar tarafından gönderilip, bizim ibadetimize leke sürmek istedi. Tanrıların önünde seni sonsuza dek lanetliyorum. Bizlere hayat veren Thael’in oğulları adına sana lanet olsun, dedi rahip.

— Ben de t’Tefur’a yardımcı olanları lanetliyorum. Benim karım Mim kimseye kötülük etmedi. Şimdi o nerede? Nereye götürdünüz onu? Tanrılar adına söyleyin, yaşıyor mu o?

— İnsan, senin karından kimsenin haberi yok. Sana yanlış bilgi vermişler. Buraya gelip sebepsiz suçlamalar yapıyorsun. Kim Mim h’Elas’a karşı olabilir? Buraya girip mabedimizin, dualarımızın kutsiyetini lekeledin. Lânet olsun sana, insan burayı derhal terk etmezsen kirlettiğin bu yeri kanınla yıkarız. Bırakın onu gitsin, dedi yaşlı rahip. Onu serbest bıraktılar. Kalabalığa dönüp içlerinden tanıdık bir yüz aradı. Sonra rahibe bakıp:

— Karım şehrin bir yerinde, ölü veya yaralı, siz bir din adamısınız. Bir şeyler yapınız, diye bağırdı.

Birkaç saniye rahibin sert yüzünde, bir merhamet ifadesi belirip kayboldu. Bir şeyler söylemek için ağzım açtı:

— Bu indra’ların bir işidir, diye kalabalıktan bir ses yükseldi.

— Elas’lar çoktan beri sufaki’leri suçlamak için bir bahane arıyorlar. Bu insan onların oyununun bir âletidir.

Kurt geriye dönüp baktığında bunu söyleyenin tanıdık bir yüz olduğunu gördü.

— İşte bu onlardan biri, diye onu işaret etti, Kurt.

— Karım kaçırıldığında bu adam pazar yerindeydi. Onlar beni öldürmeye çalıştılar, karımı da...

Kalabalık arasından biri bağırdı:

— Yalancı, Ver inta gong’u çaldığından beri buradaydı. Ben onu gözlerimle gördüm. Bu insan suçsuz birine iftira ediyor. Öldürün onu.

Hep bir ağızdan bağırmaya başladılar. t’Tefur’un çizgili elbiseli adamlarından bir düzinesi mabede doğru harekete geçtiler.

Rahip, değneğini mabedin merdivenlerine vurdu:

— Hayır!., diye bağırdı. Onu buradan götürün, kutsal mabetten uzaklaştırın...

Kurt etrafım saran adamlardan kurtulmak için çırpındı. Birçok adam onu havaya kaldırıp, çılgınca bağıran kalabalık arasından götürmeye başladılar. Onu duvarın yanındaki yolda sürükleyerek götürmek isteyen adamlardan kurtulmak için uğraşıları boşuna gitti. Afen'in kapılan şimdi açılmıştı. Djan'ın beş adamı, ellerinde meşalelerle bekliyorlardı. Onlardan biri:

— Onu bize bırakın, diye bağırdı.

Çizgili elbiseli genç bir adam ona doğru haykırdı:

— Hain!

— Bırakın onu, diye tekrarladı, muhafız.

Kurt onu tanıdı. Bu t'Senife'ydi. Kızarak Kurt'u yere attılar. Kurt sert bir şekilde muhafızların önüne parke taşlarının üzerine düştü. Muhafızlar onu yerden kaba bir hareketle kaldırdılar. Aceleleri yüzünden ona karşı kötü hareketlerinde diğerlerinden geri kalmıyorlardı. Onu Afen'in avlu kapısına doğru sürükleyerek götürdüler. Kapıların muhafızlarca kapanmasından sonra, orada kalan halk kapı demirlerine asılıp, sarsmaya, çığlıklar atmaya başladılar. Kapıyı taş yağmuruna tuttular. Methi'nin muhafızları Kurt'u kollarından çekerek avluya sokup, emniyete aldılar...

Onikinci Bölüm

— Otur! dedi Djan sert bir sesle.

Kurt en yakın bulunan sandalyeye oturdu. Djan ayakta kaldı. Muhafızlara dönerek sordu:

— Dışarıda durum nasıl?

— Afen'e saldırmaya cesaret edeceklerini sanmıyorum, dedi t'Senife.

— Gündüz vardiyası muhafızlarını da uyandır. Özellikle ana kapıdakileri iki katına çıkar. t'Lised, h'Elas'ı buraya getir.

Kurt heyecanla ona baktı.

— Mim...

— Evet, Mim.

Djan bir el işaretiyle muhafızların çıkmalarını emretti ve oturdu. Yüzündeki ifadede sempatiden hiçbir iz yoktu. Kurt, titreyen elleriyle yüzünün terini silerken:

— Mim iyi mi? diye sordu.

— Kendini toparlayacaktır. Siz Elas'a dönmeyince Nym bana kaybolduğunuzu bildirdi. Adamlarım Mim'i limanda bulduklarında çılgın gibiymiş, ne yaptığım bilmeden sağda solda dolaşıyormuş. Onu buraya getirdiklerinde ağzından anlaşılır bir lâf alana kadar çok uğraştım. Neden sonra senin de kaybolmuş olduğunu öğrendim. Sonra Kta gelip, senin Elas'a geri döndüğünü ve onu bulmak için Afen'e gitmek üzere oradan ayrıldığını söyledi. Kta buraya adamlarımın refakatinde geldi. Yoksa bunda asla başarılı olamazdı. Halkın sinirleri son derece gergin. Kta'yı adamlarımla tekrar geri gönderdim ve Elas'tan ayrılmamasını, bir şey duyarsam onu haberdar edeceğimi söyledim. Ümit ederim ki sözümü

dinlemiş olsun. Mabet alanında neden olduğun karışıklıktan sonra seni bulmak zor olmadı!

Mim'in emniyette olması düşüncesinin rahatlığı içinde Kurt başını eğip, sessiz kaldı. Ne kadar yorgun ve bitkin olduğunu şimdi anlıyordu.

— Ne yaptığını biliyor musun sen? diye söylendi Djan. Dışarıdaki adamlarımın hayatları tehlikede. Bütün bunlar senin yüzünden!

— Özür dilerim, diye kekeledi Kurt.

— Neler olduğunu anlat.

— Tefur'un adamları pazar yerinde bana saldırıp, bir depoya sürüklediler. Beni orada gece yarısına kadar tutup, limana götürdüler. Belki de beni orada yok edeceklerdi. Ellerinden kurtulup, kaçtım. Belki de onlardan bir veya iki kişi öldürdüm.

Djan alçak sesle lanet okudu:

— Sonra ne oldu?

— Mabet alanından buraya beni taşıyan adamlardan biri, pazar yerinde bana saldırıp, depoya götürenlerin arasındaydı. İçlerinde Elas'ların evini gözetleyen adam da vardı. Bunlar t'Tefur'un adamları, Djan.

— Shan'ı buraya çağırtayım mı? Bu suçlamalarını onun yanında da tekrarlayabilir misin?

— Onu öldürürüm!

— İşte bunu yapamazsın, diye bağırdı. Djan sabrının sonuna ulaştığı anlaşılıyordu.

— Bana çıkarttığınız güçlükler yetti artık. Sen ve senin yerli karının... Senin inadını biliyorum. Ama benim de bir sabrım var. Şimdi bunun sonuna geldi. Sana bir şey için söz veriyorum. Şayet bir daha bana ters gelecek bir harekette bulunursan, bundan seni ve Elasları mesul tutarım!

— Ne yapayım, bana saldırmaları için hiçbir şey yapmadan bekleyeyim mi? Karım onların korkusundan saklansın mı? Bütün bunların

suçlusu olan adamlardan hesap sormamı yasaklayacak mısın?

— Sen, Elas'ta yaşamak istemiştin. Bunun için bana yalvarmak durumuna gelmiştin. Sen kendi isteğinle Nemet hayatını, Nemet'li bir kadının getireceği problemleri kabullenmiştin. Şimdi bunlarla nasıl baş edeceğinin çâresini kendin bul!

— Senden bir şeyler yapmanı rica ediyorum.

— Ben de senden kendi problemlerin için beni rahat bırakmanı istiyorum. Yavaş yavaş iyice asalak olmaya başladın.

Bu sırada kapı açıldı ve Mim içeriye girdi. Kapı eşiğinde durup, yerinden fırlayan Kurt'a baka kaldı. Birden gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı, birkaç saniye öylece kaldıktan sonra diz çöküp alnını yere sürdü. Kurt onu kaldırıp kolları arasına aldı. Mim başını onun omuzuna dayayıp, hıçkırarak ağladı. Elbisesi beline kadar yırtılmış, caddenin çamuru her yerine bulaşmıştı. Kurt dehşetle Djan'a baktı:

— Şayet aklın yarsa, bir şeyler yaparsın. Yoksa o adamlardan birine rastlarsam, onu oracıkta gebertirim, diye bağırdı.

— Demin söylediklerimin ciddiyetinden şüphe edersen, yanılırsın, dedi Djan sert bir sesle.

— Bir kadının başına böyle bir durumun gelebilmesi, nasıl mümkün olur? Bir adam hiçbir ceza almadan bir kadına karşı böyle hareket edebiliyorsa, bu kanunlara karşı nasıl saygılı olabilirim?

— h'Elas, dedi Djan. Sana bunu yapanı gördün mü?

— Lütfen, dedi Mim, hıçkırarak. Kocamı utandırma.

— Ne olup, bittiğini anlaması için kocanın da gözleri var. O beni, adaleti kendisi uygulamakla tehdit ediyor, bu da hem kendisine hem de Elas'lara felâket getirecektir. Şimdi olayı hatırlamaya çalış, h'Elas.

— Methi, ben... Bilemiyorum, size söylediklerimden başka bir şey hatırlamıyorum. Başımın üzerine bir palto attılar. Hiçbirinin yüzünü

göremedim. Beni sürüklediklerini hatırlıyorum. Kurtulmak için çırpındım, ama onlar beni dövdüler, sonra onlar...

— Yeter... diye bağırdı Kurt. Onu rahat bırak Djan.

— Ne zamandan beri Nefan'dasın, h'Elas ?

— Dört. Dört yıl oldu.

— Seslerini de tanıyamadın mı?

— Hayır, Methi belki de dışarıdan gelmişlerdi.

— Seni nerede tuttuklarını biliyor musun?

— Bilemiyorum, her yer karanlıktı. Bir şey göremedim.

— Onlar, t'Tefur'un adamlarıydı, dedi Kurt. Yeter artık, Djan onu rahat bırak.

— Daha başka tutucu gruplar da var, dedi Djan. Bunlar şehri ayaklandırmak için her şeyi yapabilirler. Ve sen onlardan iki kişiyi öldürmekle, mabetlerini lekelemekle, onların eline fırsat vermiş oldun.

— Bunları ispat edip, beni dava etsinler. Ama bunun için cesaretleri yok. Şayet bana tekrar saldıracak olurlarsa... dedi Kurt.

— Seni son olarak uyarıyorum, Kurt. Kendi başına hiçbir şey yapmayacaksın.

— Karımı korumak için gereken her şeyi yapacağım.

— Beni daha fazla kızdırma. Zannediyor musun ki, senin veya onun hayatı benim için bu şehirden daha değerlidir?

— Gelecek seferinde, dedi Kurt, kollarıyla Mim'i sıkı sıkı sardı. Silâhlı olacağım. Şayet sen beni kanunlarının koruması altına almazsan, bunu kendim ele alacağım, buna inanabilirsin.

— Lord Kurt, diye yalvardı Mim. Lütfen onunla münakaşa etme.

— Onu dinlemelisin, kadınlar böyle durumlarla binlerce yıldır karşılaşmışlardır. Buna rağmen hayat devam etmiştir. O da olanları

unutacaktır. Öldükten sonra, evliliğin ne değeri kalır.

— O seni çok iyi anlıyor, diye bağırdı, Kurt.

— h’Elas artık gitmelisin, dedi Djan.

— Onu ben, eve götüreceğim, dedi Kurt.

— Sen bu gece hiçbir yere gidemezsin, dedi Djan ve muhafızları çağırdı.

— Onu eve ben götürmeliyim, diye ısrar etti, Kurt.

— Hayır, dedi Djan.

— Seni Elas’lara göndermekle başlangıçta hata yaptım. Ama o zaman seni uyarmıştım. Bugünden itibaren Afen’de kalacaksın, beni bu kararımdan, Kta’nın ikna etme gücü de artık döndüremeyecektir. Sen bu şehirde ayaklanmaya neden oldun. Şehrin bölünmesine çok az kaldı. Benim sabrım tükendi artık. O sırada, içeriye giren muhafıza dönüp: h’Elas’ı evine götür, diye emir verdi.

— Senin beni burada tutabilmen için emirlerin yeterli değildir, dedi Kurt.

Mim onun kollarından tutup:

— Lütfen beni bırak eve gideyim, dedi. Çok yorgunum. Her tarafım ağrıyor, lord Kurt. Lütfen benim için Methi’yle çekişmeyi bırak. O haklı, senin ve Elas’ların emniyeti için, onun dediklerini yapmalısın. Benim yüzümden, tehlikeye düşmeni asla istemiyorum.

Kurt, hafifçe eğilip, Mim’i alnında nöptü:

— Ben daha sonra eve gelirim, Mim. Djan durumu tekrar gözden geçirecektir. t’Udin’le eve git ve babana kapıları kilitli tutmasını tembih et!

— Evet, lord Kurt benim için üzülme, dedi Mim yavaş sesle ve onun ellerine sarıldı. Methi’nin önünde saygıyla eğildi. Djan onu hafif bir el hareketiyle uğurladı. Kurt Mim’in dışarı çıkıp, kapının kapanmasına kadar bekledi. Sonra Djan’ın karşısına geçip, ona nefretle baktı.

— Şayet sen, bir daha benim karımla böyle konuşmaya kalkarsan...

— O senden daha mantıklı düşünüyor. O gururu kırıldığı için, hiçbir zaman savaşa başlamaz!

— Elas'lara haber vermeden, onu burada tuttun.

— Kta geldiğinde ona söylemiştim. Şayet sen de bulunman gerektiği yerde durmuş olsaydın, bu konu çoktan kapanmıştı. Şimdi artık seninle uğraşmaktan daha önemli işlerim var.

— t'Tefur'un başını kurtarmayı mı kastediyorsun?

— Bu şehrin kanla yıkanmasını engellemeye çalışacağım. Adamlarım neredeyse taşlanacaklardı. Şayet Methi'lerine saldıracak kadar cesaret buldularsa, diğer düşmanlarının boğazlarını rahat keseceklerdir.

— Muhafızlarına sor bakalım, bu adamlar kimlerdi. Yoksa hakikatlerden korkacak mısın?

— Bu gece şehirde birçok suçlamalar oldu, ama hiçbirinin delili yok.

— Senatoya deliller getireceğim.

— Bunu yapmayacaksın. Şayet bunu yaparsan, herkes senin küçük Mim'in dahil, orada yeminli ifade vereceklerdir. Eğer iş, kanuna kalırsa gerçeği tüm açıklığıyla ortaya koyana kadar çalışılır. Bu da tüm Nefan'ı parçalar.

Buna asla izin veremem. Böyle bir durumda en çok acıyı senin karın çekecektir.

— Onu bununla mı tehdit ettin?

— Ben sadece durumu ona açıkladım. Bu serseriler suçlarını kabul etmeyeceklerdir. Aksini iddia edecekler, Mim'in geçmişini ortaya koyacaklardır. Tamur'linlilerle olan ilişkisini yanlış ifade edeceklerdir. Bu durumda Mim'in Elas'ların ve senin şerefinin ne olacağını düşünebiliyor musun? Böyle bir durumda gerekirse seni ve onu sufaki'lerin önüne, yem diye atmaktan bir saniye bile çekinmem. Bunun için beni daha fazla kızdırma.

— t’Tefur şehri kurtarmaya değmeyecek kadar değersizdir, diye söylendi Kurt ve kapıya doğru yürüdü.

— Nereye gidiyorsun?

Kurt döndü ve Djan’a baktı:

— Ben karımın yanına Elas’a gidiyorum. Onun eve gittiğinden emin olduktan sonra, geri döneceğim, o zaman konuşmamıza devam ederiz. Birçok kimsenin daha ölmesini arzu etmiyorsan, yanıma bir grup muhafız verirsin.

Djan ona dik dik baktı. Kurt onu hiçbir zaman bu kadar hiddetli görmemişti. Ama belki o da bu an için kendi yüzünün ifadesinde aynı şeyleri okumuştu. Bakışları daha sakinleşti. Yüzünün ifadesi daha yumuşadı.

— Sana yarın sabaha kadar süre tanıyorum. O süre içinde işini bitir. Muhafızlarım sana Elas’lara kadar refakat edeceklerdir. Ama onları seninle beraber bu son gönderişimdir. Böylece seni kendi ellerimle sufaki’lere yem olarak teslim etmekten kurtulmuş olacağım. Şâyet bu gece daha başka bir hata yaparsan, seni bunu yaptığına pişman ederim. Sana bunun için en büyük yemini ederim...

* * *

Kurt ağır kapıyı dayanıp, açtı. Tekrar kapadıktan hemen sonra, Hef ağır sürgüsünü yerine taktı.

— Mim burada değil mi? diye sordu Kurt.

Hef başıyla doğruladı:

— Evet lord Kurt. Methi’nin muhafızlarıyla birlikte biraz önce geldi. Özür dilerim, lord Kurt ama ne...

Kurt onu olduğu yerde bırakıp, Rmay’a koştu. Orada kimse yoktu. Kurt koşarak merdivenlerden çıkıp, odasına geldi. Oda karanlıktı. Tek ışık

kutsal lambadan geliyordu. Mim’i lambanın önünde diz çökmüş, dua ederken görünce rahat bir nefes aldı. Onun yanma diz çöküp omuzlarından tuttu. Mim’in başı Kurt’un göğsüne düştü. Hafif aralık gözleriyle ona bakıyordu. Yüzünde ter damlaları vardı. Sonra kalbinin üzerine bastırdığı eliyle kapatmak istediği koyu lekeyi gördü.

— Hayır! diye bir çığlık attı, Kurt.

Elleri genç kadının göğsünün derinliklerine saplanmış kamaya dokundu. Mim daha ölmemişti, kamanın sapı, nefes almasıyla kalkıp iniyordu. Kurt ona dokunamıyordu. Dudaklarını onun yanaklarına bastırdı. O hafifçe inliyordu. Gözlerinde çocuksu, mutlu bir ifade vardı.

— Benim lordum Kurt, diye fısıldadı. Ve son nefesini verdi. Kurt, hıçkırarak ona sarıldı. Kta oraya gelmiş kapıda duruyordu. Kurt ona dönüp, yaşlı gözleriyle baktı.

— Göğün ışığı adına, diye fısıldadı, Kta. Gözlerinde acımayla birlikte dehşet ifadesi vardı. Kurt Mim’i yavaşça yere bıraktıktan sonra, parmaklarıyla yarı açık gözkapaklarını kapadı. Ve göğsüne saplı duran kamayı çekip çıkardı. Bu kama başlangıçta Mim’e geri verdiği, Kta’nın kamasıydı. Düşmanlık ve öfke dolu bakışlarla kanlı kamaya bakıyordu.

— Kurt. Hayır Kurt, onu bana ver! diye bağırdı Kta.

Gözyaşlarının arasından kendisine yaklaşan ellerini uzatan bir gölge görüyordu. Kta’yı farkettiğinde gözlerini kırpıştırdı. O zaman daha net görmeye başladı. Dönüp Mim’e tekrar baktı.

— Kurt, lütfen!..

Kamanın sapını öylesine sıkıyordu ki, parmak kemiklerinin beyazlığı ortaya çıkmıştı.

— Benim Afen’de görülecek bir hesabım var, dedi Kurt.

— Bu odadan çıkabilmek için önce beni öldürmen gerek, Methi’ye saldırırsan Elas’ları da öldürmüş olursun! Dedi Kta.

Kta'nın ailesi... Kurt onun koyu renk gözlerinde sevgi ve korkunun ifadesini görüyordu. Ona kötülük yapamazdı. Kta'nın onu durdurmak için her şeyi yapacağını biliyordu, hissediyordu. Kanlı bıçağa tekrar baktı.

— Kurt.

Kta onun kolundan tutup, elinden bıçağı aldı. Nym, Aimu ve Hef orada duruyorlardı. Hef, sessizce ağlıyordu.

— Gel, dedi Kta. Gel aşağıya inelim.

— Dokunmayın bana.

— Onu Rmay'a aşağıya götüreceğiz, gel benimle dostum, dedi Kta.

Kurt başım salladı ve kendini toparladı.

— Onu aşağıya ben taşıyacağım, o benim karımdır, dedi. Kta başıyla onu doğruladı. Kurt eğilip Mim'i kucağına aldı. Onu artık Mim gibi hissedemiyordu. Kırılmış bir bebek gibi, ölü bir ağırlıktı...

Ölüm sessizliği içinde tüm aile Rmay'da toplanmışlardı. Ptas ve Nym, Aimu, Kta ve Hef. Kurt Mim'in cesedini Ptas'm ayaklarının dibine uzattı. Mim'in yanına diz çöküp, onun ellerini göğsünde birleştirirken, Ptas ağlıyordu. Kimse tek kelime söyleyemiyordu. Sessizliği bozan tek şey, kadınların ve Hef'in hıçkırıklarıydı. Kurt artık ağlayamıyordu. Nym'e baktığında yüzündeki soğuk, korkunç öfke ifadesini gördü.

— Onun bu durumuna kim sebep oldu? diye sordu Nym.

Kurt suçluluk hissiyle titredi:

— Onu koruyamadım, ona yardımcı olamadım, dedi ve derin derin içini çekti. Methi onu buna zorladı.

Nym ona acıyarak baktı. Sonra arkasını dönüp, ateşe doğru gitti. Lord Elas birkaç saniye süreyle başı eğik öylece kaldı. Sonra doğrulup, kollarını havaya kaldırdı. Avuç içlerini ateşe doğru çevirdi.

— Atalarımızın ruhları... diyerek duaya başladı: Bizim kanımızdan olmayan bu ruhu karşılayın, Mim h'Elas'ı kabul edin. Atalarımızın ruhları,

o size ait olmalıdır, onu seviniz. Elas'ların bu çocuğunun kalbinde barış vardı.

— Atalarımızın ruhları, diye Kta duasına başladı. Uyanınız ve bizlere bakınız. Elas'ların koruyucuları, bize yapılan bu haksızlığı görün. Bize yapılan bu haksızlığın öcünü alın. Bizleri koruyun.

Kurt sessizce ayağa kalktı, çaresiz, ümitsiz onun ölümünde bile bir yabancıydı. Ptas'ın kamayı alıp, havaya kaldırıp, Mim'e doğru indirdiğini gördü. Kurt korkunç bir çığlık attı. Ptas kamayla Mim'in saçlarından bir tutam kesip, kutsal ateşe attı. Aimu yüksek sesle hıçkırmaya başladı. Kurt daha fazla dayanamayarak Rmay'ı terk etti...

— Her şey bitti, dedi Kta.

Giriş holünün bir köşesinde yere diz çökmüş olan Kurt'un yanına oturdu. Kurt'un omuzuna elini koydu.

— Her şey bitti artık. Onu ebedi istirahatgâhına koyacağız. Orada bulunmak ister misin?

Kurt âni bir titremeyle sarsıldı. Yüzünü duvara çevirdi:

— Gelemem... Elinde olmadan kendi lisanıyla konuşmaya başlamıştı.

— Bunu yapamam, onu çok sevmiştim, Kta...

— Biz gerekeni yaparız dostum.

— Onu çok sevmiştim, diye tekrarladı Kurt. Kta'nın omuzundaki elinin ona daha güçlü bastığını hissetti.

— Senin dinine göre yapmamızı istediğin bir şey var mı? Atalarımızın böyle bir şeye karşı olmayacaklarından eminim.

— Onun benim halkımla ne ilgisi var? diye mırıldandı Kurt. Onun anlayacağı şeyleri yapın...

Kta gitmek üzere kalktıktan sonra, tekrar diz çöküp:

— Benim dostum, önce benim odama gel. Sana iyi uyuyabilmen için bir şeyler vereyim.

— Hayır, dedi Kurt. Beni rahat bırak. Bırak beni.

— Senin için korkuyorum.

— Bana iyilik etmek istiyorsan, Mim’le ilgilen...

Kta bir an için tereddüt ettikten sonra, kalkıp gitti. Kurt ailenin Rmay’ı terk edip gitmelerine kadar çöktüğü yerde kaldı. Sonra ayağa kalkıp dış kapıyı sessizce açtı. Sokağa çıktıktan sonra tekrar kapadı. Gecenin sessizliğinde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Yürümeye başladı. Afen’e değil limana doğru gidiyordu.

Onüçüncü Bölüm

Günün ilk ışıkları sis perdelerinin arasından etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Hafif bir meltem rüzgârı çıkmıştı.

Kurt Nefan'ın dış duvarlarının etrafını dolaştığında, limanda yatan, yelkensiz hayaletler gibi duran gemileri gördü. Koruyan hiçbir muhafız yoktu. Şehir burada bitiyor, açık arazi başlıyordu. Burada güneye doğru araba tekerlerin izlerini bıraktığı bir patika yol içerilere doğru uzanıyordu. Kurt bir süre bu yolu takip ettikten sonra yoldan ayrılıp, bomboş araziye doğru yürümeye başladı. Nereye gideceğine dair herhangi bir düşüncesi yoktu. Artık Elas'ların kapısı onun için kapalıydı. Oraya dönemezdi. Djan'a veya t'Tefur'a bir yerde rastlamış olsa onları öldürecekti ki, bu da Elas'ların sonu demekti. Bunun için buralardan hiçbir zaman geriye dönmemek üzere uzaklaşmalıydı. Yürümeye devam etti. Bu arada t'Tefur'un onu takip etmiş olmasını ne kadar isterdi. Hiçbir şahidin olmadığı bu yerde onu öldürecekti.

Ama bu da artık Mim'i geri getiremezdi. Onu şimdi soğuk toprağın altına koymuşlardı. Buna bir türlü kendini alıştıramayacaktı. Artık gözyaşları da kalmamıştı. Koşmaya başladı. Koştu, koştu ta ki nefesi kesilip, vücudunun her organındaki sancı, Mim'in verdiği acıyı bastırana kadar koştu. Bitkin düşmüş, tüm kuvveti tükenmişti. Olduğu yere çöküp, kaldı. Birden garip bir şekilde aklının yerine geldiğini fark etti. Düşünceleri açıklık kazanmıştı, ilk defa göğsündeki kanayan yarayı fark etti. Geçen akşamki sufaki'nin ona bıçağıyla isabet ettirdiğini hatırladı. Yarası sancımaya başlamıştı. Yara pek derin değildi, ama boydan boya sağ göğsünü kesmişti.

Onu sarabilecek hiçbir şeyi yoktu. Kanama da kesilmişti. El ve ayaklarına bağlanan iplerin yeri mosmor şişmiş, ona büyük acı veriyordu. Bu sancılarından dolayı mutluydu, çünkü Mim'in acısını biraz olsun dindiriyordu. Mim'i düşünmemeye çalışarak, ayağa kalkıp, yürümeye başladı. Başlangıçta yalpalayarak gidiyordu, sonra kuvvetli adımlar atmaya başladı. Hiç kimseyle karşılaşmak istemiyordu. Bunun için mümkün

olduğunca patika yoldan uzak kalmaya çalıştı. Saatler geçmiş, güneş iyice yükselmişti. Hava da ısınmıştı. Güneye doğru yoluna devam etti. Ara sıra işlenmiş tarlaların yanından geçiyor, yeni çiçek açmış meyva ağaçlarına rastlıyordu. Karanlık bastırmaya başladığında, şiddetli bir açlık hissetti. Dün sabah kahvaltısından beri ağzına hiçbir şey koymadığım hatırladı.

Bu toprakları bu dünyayı tanımıyordu. Bilmediği otları yemek ona riskli geliyordu. Ona ne kadar güç de gelse, yiyecek çalması gerektiğini kabullenmişti. Diğer taratan Nemet köylüleri iyi kalpli, güler yüzlü kimselerdi ama çok fakirdiler. Birden kendisinin bu planete gelmesiyle, bu dürüst insanlara ne kadar acı çektirdiğini düşündü.

Fakat bunun öcünü düşmanlarından alamıyordu. Mim'i bir türlü aklından çıkartamıyordu. Yıldızlara baktığında onu görüyordu. Geceler boyunca onunla birlikte yıldızları seyretmişlerdi. Mim ona yıldızların adlarını öğretmişti. Karanlığın içinde güneyden esen rüzgâr, burnuna ateşte kızaran bir et kokusu getiriyordu. O yöne doğru gittiğinde nefis yemek kokularını almaya başladı. Yerde dirsekleri üzerinde sürünerek kokunun geldiği tepeye doğru yöneldi.

Oraya ulaştığında bir çukurluğun içinde ateş yakmış, iki adamla bir çocuk gördü. Bunlar çobanlardı. Karanlığın içinden koyun melemeleri işitiyordu. Birden sessizliğin içinden bir köpek havlamasıyla irkildi. Çobanlar yerlerinden fırlayıp, silahlarına sarıldılar. Köpekler dişlerini göstererek Kurt'a saldırdı. Kurt yerinden sıçrayıp, kayalıklara doğru koşmaya başladı. Kendini emniyete aldığını zannettiği sırada köpek sol bacağını yakaladı. Ondan kendini kurtarıp, kayalıklara doğru tırmanmaya başladı.

— Aşağıya gel! diye bağıran genç adam elindeki mızrağı ile onu tehdit ediyordu.

— Bu canavarı uzaklaştırırsan gelirim, diye bağırdı Kurt. Genç adam kızgın köpeği zapt etmeye çalışırken, diğer çobanlar Kurt'a çevirdikleri mızraklarıyla onun kaçmasını engelliyorlardı. Kurt yavaşça aşağıya doğru indi. Sonra mızrakların ucuyla ona dürterek kamp ateşinin yanma getirdiler. Ateşin yanına çöktüğünde, başını eğip iki eli arasına aldı.

— Bu bir insan, dedi adamlardan biri şaşkın durumda. Mızrağın ucu sırtına acı verir şekilde batmıştı.

— Diğerleri neredeler? diye sordu adamlardan yaşlı beyaz saçlı olanı.

— Ben Tamur'lin değilim, dedi Kurt. Ben yalnızım. Lütfen biraz yiyeceğe ihtiyacım var. Ben Methi'nin adamlarından biriyim.

— Yalan söylüyor, diye bağırdı, genç adam.

— Belki de, ama o bizim lisanımızı biliyor, dedi yaşlı adam.

— Sizlerin misafirperverliğinizi istemiyorum. Sizden ricam bir parça yiyecekle, su. İki günden beri hiçbir şey yemedim.

— Nereden geliyorsun? diye sordu, yaşlı adam.

— Nefan'dan.

— Yalan söylüyor. Methi onların hepsini öldürdü, diye bağırdı genç adam.

— Belki de bu kaçtı.

— Belki daha fazlası kaçtı, bunlardan, dedi yaşlı adam.

— Fan'ın kutsal ışığı adına, sizlere dostlukla sesleniyorum, diyen Kurt titremeye başladı. Size yalan söylemediğime, sizin düşmanınız olmadığıma yemin ederim.

— Onun Tamurlin olmadığı belli oluyor, dedi genç adam.

— Sen Methi'nin dostu musun, yabancı?

— Elas'ların dostuyum, dedi Kurt.

— Elas'ların mı? Yaşlı adam şaşırmıştı.

— Fırtınaların çocukları bir insanı evlerinin dostu mu, yaptılar? Buna inanmak çok güç, yabancı. Indra'ların bunu yapmaları gururlarını yaralar.

— Şayet Elas adına hürmetiniz varsa, bana bir parça yiyecek verirsiniz. Açlıktan bayılmak üzereyim, dedi Kurt.

Yaşlı adam bir süre süzdükten sonra, Kurt'u yemeğe davet ettiğine dair el işareti yaptı:

— Bunu misafirperverlik olarak kabul etme, daha seni iyi tanıyamadık, yabancı. Bunun için kusurumuza bakma. Biz fakir kimseleriz. Buna rağmen sana yemek vermekten çekinmeyeceğiz. Fan'ın ışığı seni aydınlatsın, hak ettiğin şekilde iyi veya kötü seni kutsasın.

Kurt yavaşça ateşin yanına oturdu. Mızrağın ucu hâlâ onu tehdit etmekteydi. Orada bulunan üç yuvarlak, yassı ekmekten birinden bir parça koparıp, deri bir torbanın içindeki peynirden bir iki kırıntı aldı. Bunları büyük bir aceleyle yedikten sonra ayağa kalkıp, Nemet'lilere has saygı ifadesiyle eğilip, oradakileri selamladı.

— Şimdi gitmeliyim, dedi.

— Hayır, yabancı. Senin burada kalmanı daha doğru buluyorum, burada kalırsan yarın bizimle birlikte köye gelirsin. Bu civarda pek öyle Nefan'dan gelen kimselere rastlanmaz, bizim orada emniyette olursun. Biz seni tanıdık, ama başkaları seni Tamur'lin zannedip mızraklarıyla öldürebilirler.

— Benim çok önemli işlerim var, dedi Kurt ve tekrar eğildi. Bana karşı gösterdiğiniz yakın ilgiye teşekkür ederim, ama şimdi gitmeliyim.

Yaşlı adam mızrağını iki eliyle tutarak:

— Oğlumun haklı olduğuna inanıyorum. Sen bir yerden kaçtın, bundan eminim ve senin Elas'ların bir dostu olduğuna inanamıyorum. Daha çok Methi'den kaçtığını zannediyorum. Onun buradaki bütün insanları öldürdüğünü biliyorum.

— Ben Djan Methi'den geliyorum, diye tekrarladı, Kurt. Beni tutmakla onun teşekkürünü kazanamazsınız.

— Ne zamandan beri, bir Methi adamını yiyeceksiz ve silâhsız olarak araziye gönderiyor?

— Benim görevim çok âcildir, bir kaza geçirdim, köylülerin misafirperverliğine inandığım için yoluma devam ettim, dedi Kurt.

— Yabancı, sen bir yalancı değil, yalancıdan da kötüsün. Seni köyümüze götüreceğiz ve Afen’in senin için ne söyleyeceğini bekleyeceğiz.

Kurt birden dönüp karanlığa daldı. Kurt’un orada sakin duran sürüye birden dalışı, hayvanları çok ürkütmüştü. Vahşi bir paniğe kapılıp dört bir tarafa dağıldılar. Köpeğin kızgın sesi gece karanlığı içinde yankılar yapıyordu. Kurt biliyordu ki artık ne köpekten, ne de çobanlardan korkmasına gerek kalmamıştı. Onların koyunları toplama dertleri vardı şimdi. Dik bir kayalığa tırmanmaya başladı. Elleri ve ayaklarıyla tutunarak kendini yukarıya çekiyor, kopan taşlar aşağıya yuvarlanıyordu. Yarım saat sonra yukarıdaki düzlüğe ulaşmıştı. Etraf çalılıklar ve fundalıkla kaplıydı. Koşmaya başladı, gerçi koyunların dağılması çobanları oyalamıştı ama buna rağmen kendisini takip etmeyeceklerinden emin olamazdı.

Ne kadar kaçarsa kaçsın, onun burada olduğu haberinin Nefan’a ve Djan'a ulaşmasını artık engelleyemezdi. Yelkenli gemileri sahil boyunca yollayıp, bulunduğu yere yaklaşacaklar ve onu yakalayacaklardı. Uzay filikasını bulmayı başarsaydı, yaşam için gerekli olan şeyleri oradan alabilirdi, aksi halde bu topraklarda yaşama şansı yoktu. Djan’ın çobanlardan yerini haber alacağına kesin olarak bakıyordu. O da Kurt’un ne yapmak isteyeceğini anlayacak, elindeki imkânlarla orada bir tuzak kuracaktı. Uzay filikasının yerini tam olarak bilebilseydi, bir şansı olabilecekti.

Günlerden beri yürüdüğü yüksek ot ve çalılıklarla kaplı arazi, doğan güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlamıştı. Kurt kuru bir ağaçtan kopardığı sopasına yaslanıp güneye doğru baktı. Uzay filikasından eser yoktu. Hiçbir şey yoktu orada. Bir gün daha, bu yakıcı güneş altında, yaralarının zonklayan sancılarıyla beraberdi. Ama yaşama arzusu onu ayakta tutuyordu. Yürümeye başladı. Attığı her adımda derin bir sancı tüm vücudunu kaplıyordu.

Susuzluktan boğazı öylesine kurumuştu ki her yutkunmada büyük bir acı duyuyordu. Arada bir sopasına dayanıp duruyor, yere oturmamak için büyük bir uğraşı veriyordu. Kurt güneşte derileri soyulan burnunun ve ellerinin üzerindeki yanık acısını hissetmemeye çalışıyordu. Ama çıplak bacaklarının; özellikle diz kapaklarının acısına dayanamıyordu. Orada

kabarcıklar oluşmuş patlayan şişiklerden kan akıyordu. İki gün önce üzerinden geçtiği küçük ırmaktan içtiği sudan başka su içmemişti. Zaman mefhumunu tamamen kaybetmişti. «Acaba uzay filikasını görmeden mi geçtim» diye düşünmekten kendini alamıyordu. Şayet böyleyse, kaderin ona oynadığı son oyun olacaktı bu. Yaşamadan ümidini tamamen kesmişken uzayın derinliklerinden bu planeti bulmuş, filika sayesinde buraya ulaşabilmişti, şimdi de onu bulamadığı için ölecekti.

En sonunda batıya, denize doğru gitmeye karar verdi. Orayı şaşırması mümkün değildi. Denize yakın çukurlarda tatlı su bulması ihtimali de vardı. Öğleden sonra öylesine bitkin ve yorgun bir haldeydi ki hangi yöne gittiği umurunda bile değildi. Böylece kendini öldüreceğini biliyor, artık buna aldırmıyordu. Yüksekçe bir yokuşun kenarından kaydığında, tutunmak için hiçbir gayret sarf etmedi. Yuvarlanarak vadiye ulaştığında, taşlar ve çalılıklar güneşten yanmış derilerini parçalamıştı. Kolları, bacakları, yüzü kanla karışık toprağa bulaşmıştı. Orada ne kadar yattığını bilemedi.

Acıları biraz dindikten sonra, biraz olsun düşüncelerini toparlayınca güçlükle yerinden doğruldu. Ayağa nasıl kalktığına şaştı. Ama artık bunun da hiçbir önemi yoktu. Madem hareket edebiliyordu, o halde yaşıyordu. Batmakta olan güneşe doğru yola koyuldu. Bu onun yön bulucusuydu. Sürekli denize doğru gidiyordu. Ağaçların görünmesi, içinde yeni ümit ışığının doğmasını sağladı. Karanlığın içinde bir ışık parladı. Kurt durup gözlerini oğuşturdu. Gördüğünden emin olmak istiyordu. Bu bir kamp ateşiydi. Ona doğru yürümeye başladı. Su ve yiyecek almak için gerekirse öldürecekti. Birden sesler duydu. Bunlar Nemetli sesleriydi, kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Birden âni bir sessizlik oldu. Dalların hafif hışırtısı duyuldu. Ateşten gelen çıtırtı sesi duyulabilen ikinci sesti. Birinin kendisine doğru yaklaştığını hissedince durakladı. Korku bütün benliğini sarmıştı. Yanı başında çatırtıyla bir dalın kırılmasıyla birlikte, bir kol arkadan boynuna sarıldı, başını geriye çekti. İki adam onu kıskıvrak yakalamışlardı. Adamın bir elindeki keskin bıçağı, gırtlağına dayanmıştı:

— Durun, bu t’Morgan, dedi alçak bir ses.

Dikkatli bir şekilde üzerinde bir silah olup, olmadığını kontrol ettikten sonra onu yavaşça ayağa kaldırdılar.

— Yalnız mısın? diye sordu, adamlardan biri.

— Evet, dedi Kurt. Onu ateşin ışığına kadar taşıdılar. Bu sırada birçok Nemet'li daha toplanmıştı. Kurt donuk gözlerle onlardan birinin Kta olduğunu gördü. Doğrulmak için gayret ettiğinde, Kta onun yanına diz çöktü. Elinde bulunan matara ile yüzüne su döküp yıkadı. Sonra matarayı ağzına dayadı ve derhal çekti. Birden fazla su içmesini engellemek istemişti.

— Buraya nasıl geldin, diye konuşurken söylediklerini kendi bile anlayamıyordu.

— Seni arıyorduk, seni buraya çekebilmek için ateşi yaktık, Tanrıya şükür bunu da başardık. Senin oraya gideceğini düşündüğümden, senin uzay gemine gidiyorduk. Ama onu daha bulamamıştık. Tanrılar adına, bu araziyi böyle boydan boya daha kimse geçmemiştir, çıldırmış olmalısın sen? dedi Kta.

— Çok zor oldu, diye kabullendi, Kurt.

Kta onun keçeleşmiş saçlarını alnından çekerek, elindeki yumuşak bir bezle yüzünün yaralarını sildi.

— Yüzün sanki kaynamış gibi, dedi Kta. Kendini görmelisin...

Kurt sakallarını eliyle yokladı, bu görünüşüyle Nemetli'ler üzerinde vahşi bir hayvan etkisi bıraktığını kabul ediyordu. Nemet'lilerin ne yüzlerinde ne vücutlarında kıl vardı, inleyerek yerinden kalktı. Dizleri üzerinde doğrulduğunda, yanık dizinin yırtıldığını zannetti.

— Yiyecek! dedi boğuk sesle.

Adamlardan biri ona küçük bir parça peynir uzattı. Onu hırsla yemeye çalıştı, ama boğazı öylesine kurumuştu ki yutamadı. Kta'nın küçük şişesinden bir yudum telise aldı.

Artık gücünün sonuna gelmişti. Olduğu yerde boylu boyunca, uzanıp kaldı. Üzerine kalın bir palto örtmek isterlerken, Kta onun göğsündeki cerahatlanmış yarasını fark etti. Temiz suyla yarayı sildikten sonra, bir şişe

dolusu telise ile tekrar yıkadı. İltihaplanmış yarasına, yüksek dereceli alkol temas edince, Kurt çığlığı bastı.

— Özür dilerim dostum, bunu yapmalıydım, dedi Kta. Benim zavallı dostum, artık her şey bitti, yine sıhhatine kavuşacaksın.

Kurt bitkinlikten derin bir uykuya daldı. Adamlardan biri ateşe odun attığında, Kurt uyandı. Güneş doğuyordu. Kurt inleyerek, doğruldu:

— Lütfen bana su ver Kta, diyerek ona baktı.

Kta Pan isimli çocuğa, su vermesi için işaret etti. Kurt deriden yapılmış su tulumunu başına dikip, kana kana içti. Susuzluğu geçtikten sonra yeni pişirilmiş ekmekten yedi.

— Şimdi, daha iyi misin? diye sordu, Kta.

— Çok iyiyim, diye cevap verdi Kurt. Beni takip etmemeliydin. Sonra birden aklına gelen şeyin dehşetiyle irkildi: Yoksa seni, Djan mı benim peşimden gönderdi?

Kta'nın yüzü birden kızardı. Kurt hiçbir zaman onu böyle görmemişti.

— Ben, Nefan'dan kaçtım. Methi babamı ve annemi öldürdü.

— Hayır, hayır, bu olamaz...

Kurt dehşetle başını sallamaya başlamıştı, sanki böylece olayları geri çevirmeye çalışıyordu. Hayır, Kta.

Fakat bu gerçekti. Kta'nın yüzünde nefret ve kinle dolu bir ifade vardı.

— Bunun sebebi benim, benim yüzümden oldu bu, diye inledi Kurt, üzüntüyle:

— Hayır, onları Djan öldürdü, dedi Kta. Mim'i öldürdüğü gibi onları da öldürdü. Mim'in anlattıklarını biz Djan'ın ağzından öğrenmiştik. Ailem şerefsiz yaşayamazdı, onlar bunun için öldüler. Babam Methi'yi, Mim'in ölümü ve yaptıkları diğer kötülükleri, suçları için senato önünde suçladı, Methi de onu senatodan kovdu. Methi olarak buna hakkı vardı. Bunun üzerine babam ve annem ölümü seçtiler...

— Ya, Aimu? diye kötü bir cevaptan korkarak sordu Kurt.

— Onu Bel ile evlendirdim. Başka ne yapabilirdim? Onun başka ne çaresi kalmıştı? Artık Nefan'da Elas'lar yok. Onların ocağı yanmıyor artık. Ben bir sürgünüm. Artık Methi'ye hizmet etmeyeceğim, ama ben babam, annem, Hef ve Mim için yaşayacağım. Elas'ların atalarını çağırabilecek bir ben kaldım.

Kta'nın dudakları titriyordu. Kurt ona ve ailesine karşı tüm benliğini saran bir acıma duyuyordu.

— Şayet, herhangi bir şekilde bana karşı kendini suçlu hissedersen, beni arayıp kurtarmakla bunu bağışlattın, dedi Kurt. Ben bu topraklarda yalnız yaşayabilirim, bana silâh ve yiyecek ver kâfi. Kta beni burada görmek istemezsen, buna anlayış gösteririm. Hatta beni öldürmek istesen bile, bunu da kabul ederim.

— Ben buraya seni bulmak için geldim, dedi Kta. Bizim ananelerimizi sürdürememene, kanımızı devam ettirememene rağmen, sen bir Elas'sın. Methi sana darbe indirirken, bize de indirmiş oldu. Sen ve ben aynı eve aitiz. Bunun için gitmene asla izin veremem.

Elas lordu gibi konuşuyordu ve artık bu onun hakkıydı. Mim'le beraber yaptığı bağlantı, artık çözülemezdi.

— Buradan nereye gideceğiz? Ne yapacağız? diye sordu Kurt.

— Kuzeye gideceğiz, dedi Kta ve birden heyecanlandı. Göğün ışığı adına, ben senin nereye gidebileceğini, derhal anlamıştım. Methi'nin de bunu düşüneceğinden şüphem yok. Keşke uzay geminle kuzey bölgeye inseydin. Burası Methi'nin adamlarınca çok iyi kontrol altında tutulabilecek bir yer. Onları yarıp kuzeye gidemezsek, ikimizin de işi bitiktir, dostum. Bizimle beraber olan bu cesur adamların da sonu gelmiş demektir.

— Bel de burada mı? diye sordu Kurt. Etrafındakilerin çoğunu tanımıştı. Onun korkusu, Bel ile Aimu Nefan'da kalmışsa, onlara t'Tefur'un bir kötülük yapacağıydı.

— Hayır, dedi Kta. Bel bir sufaki'dir ve babasına, esas bu günlerde lazım. Burada bulunan herkes, bir daha Nefan'a geri dönemez. Djan orayı

yönettikçe bu asla mümkün değil. Ama onun mirasçısı yok. İnsan olduğu için de başka birini yerine getiremez. Bizim bekleyecek zamanımız var.

— Haydi, gidiyoruz, dedi Kta. Biz...

Kurt keskin bir ıslığa benzer ses duydu ve bir Nemet'linin boynuna saplanan bir okla yere yuvarlandığını gördü.

Vahşi bir yaratık sürüsü ateşin aydınlığına gelmişlerdi. Bu sırada bir Nemet'li de yüzü kanlar içinde Kurt'un önünde yere yığıldı. Ne olduğunu anlayamadan sırtında acı bir darbe hissetti. Vahşi bir pençe tarafından yukarı kaldırıldığında, yüzü sakallı bir insanla karşı karşıya geldi. Elindeki baltayı Kurt'un beynine indirmek isteyen adamı da şaşırmıştı. Karşısında bir insan görmeyi belli ki hiç beklemiyordu. Vahşilerin reisi olduğu anlaşılan, bu adam durmaları için adamlarına emir verdi. Savaş durmuş, her taraf sessizliğe bürünmüştü.

Sakallı vahşi kanlı elini Kurt'a doğru uzatıp yüzüne dokundu. Renksiz gözlerinde şaşkınlık ifadesi vardı.

— Sen, hangi çetedensin? diye sordu.

— Ben bir uzay gemisi ile geldim, dedi Kurt.

Tamur'linlilerin ifadesiz gözleri kısıldı. Hırıltılı bir ses çıkartarak, Kurt'un Nemet'li elbiselerini bir hareketle yukarıdan aşağıya kadar yırttı. Böylece onun yalan söylediğini ispat etmeye çalışıyor gibiydi. Öteki Tamur'linler şaşkın sesler çıkartarak, daha yakından görebilmek için Kurt'a yaklaştılar. Onlardan biri güneşten esmerleşmiş kolunu, Kurt'un açık renkli omuzuna yaklaştırdı.

— Gölgeden gelen bir adam, dedi. Gemi halkından biri bu!

«Gemi, gemi, gemi,» diye hep bir ağızdan bağırarak Kurt'un etrafından dans etmeye, onu ellerindeki silahlarıyla korkutmaya başladılar. Kurt etrafına baktığında korkunç manzara karşısında dehşete düştü. Tanıdığı birçok kimse kanlar içinde sağda solda yatıyorlardı. Kta'nın kaçmış olabileceğini düşündü. Birçok adamın saldırı sırasında ağaçlar arasından kaçtığını görmüştü. Fakat o kaçamamıştı. Kurt daha dikkatli baktığında,

Kta’yı ateşin yanında yere uzanmış olarak gördü. Göğsünün kalkıp, indiğinden sadece bayılmış olduğunu anladı.

— Diğerlerini öldürün! diye, Tamur’linlilerin reisi emretti. Yalnız insanı beraberimizde götüreceğiz!

— Hayır!., diye bağırdı Kurt ve kurtulmak için çırpınmaya başladı. Arkadaşlarını ölümden kurtarabilmek için bir bahane bulmaya çalışıyordu:

— Onlardan biri Nemet lordudur, size çok faydası olabilir.

— Hangisi o?

— Orada ateşin yanında yatan, deyip başıyla işaret etli.

— Hepsini götürelim, dedi, Tamur'linlilerden biri sırıtarak: Onları kampımızda daha eğlenceli olarak öldürürüz.

Diğerleri «çok iyi» diye bağırmaya başlayınca reisleri de bunu kabul etti.

— Yaşayanları buraya toplayın, bakalım bu insan gemi halkından biri midir. Değilse kim olduğunu ortaya çıkartacağız.

Diğerleri bunu kabul ettiklerini bağırarak söyledikten sonra yerde yatan Nemet’lilerle meşgul olmaya başladılar. İki Tamur’linli Kta’yı kollarından tutup kaldırdılar ve yüzüne canavarca bir darbe indirdiler. Çünkü ayağa kalkarken harekete gelip, kurtulmaya çalışmıştı. Sonra kollarını arkaya kıvırıp, ellerini bağladılar.

Hafif yaralı iki Nemet’liye de aynı şekilde hareket ettiler. Üçüncü bir Nemet’liyi ayağa kaldırmak istediler, ancak bacağına saplanmış bir ok yüzünden ayakta duramayınca, onu yere yuvarlayıp balta ile başını parçaladılar. Kurt bunu görmemek için yüzünü Kta’ya çevirdi. Diğer iki Nemet’liyi de canavarca öldürdüler. Baltanın her inişinde çıkan tok ses, Kurt’un yüreğini parçalıyordu. Kta’nın yüzündeki ifade ise korkunçtu. Adamlarının böylesine gözleri önünde öldürülmesi, onu gücünün sonuna getirmişti.

Ondördüncü Bölüm

Uzay filikası bıraktığı gibi duruyordu. Hafif yana eğik, lombar deliği açıktı. Yüz kadar Tamur'linli onun çok yakınında kamp kurmuşlardı. Dallardan ve otlardan yapılmış bir kulübe, gümüş renkli iniş ayaklarından birine yaslanmıştı. Yarı çıplak erkekler, kadınlar ve çocuklar onları görünce yanlarına koşuştular. Adamlarının nasıl bir ganimetle döndüklerini merak etmişlerdi. Nemet'lilere karşı çok çirkin tehditler yağdırıyorlardı. Ama Kurt'un bir insan olduğunu anlayınca ürküp, sustular. Genç adamlardan biri dikkatle onun yanına yaklaştı ve büyük bir merakla inceledi. Bir diğeri de Kurt'a yumruk vurup, yüzüne bir tokat indirdi. Kabile reisi bunu yapana ağır bir küfür savurup, kenara yuvarladı. Kurt onun malıydı.

— Hangi çeteden bu? diye sordu, adamlardan biri.

— Bu bizlerden değil, dedi reis.

«Ama o bir insan!» diye hepsi birlikle bağırdılar. Reis Kurt'un yakasından tutup, elbiselerini aşağıya indirdi.

— O bizlerden değil, diye tekrarladı ve soluk cildini gösterdi. Güneşten yanmış, nasırlaşmış ciltleriyle Kurt'unkini mukayese edip, reisin sözlerinin doğruluğunu öğrenmek için elleriyle ona dokunup, çılgınca çığlıklar atıyorlardı. Bu onlar için bir oyun olmuştu. Kurt'a dokunup, onun kendilerine vurup, bağırıp küfür etmesini sağlıyor, sonra kaçıyorlardı. İçlerinden kuvvetli birisi Kurt'u yere devirip, ayaklarıyla onun üstüne çıkması üzerine, Tamur' linliler çılgın sevinç kahkahaları atmaya başladılar. Kurt dizleri üzerinde doğrulup ayağa kalkmak için uğraşırken reis onu yakasından tutup kaldırdı.

— Nereden geliyorsun? diye ona bağırdı.

— Başka bir dünyadan, dedi Kurt kanayan dudaklarını elinin tersiyle silerken. Reisin omuzu üzerinden kurtarma filikasına, baktı.

— Bu uzay gemisiyle buraya indim.

«O gemi,» diye bağırmaya başladılar. «O kutsal gemi!»

— O kutsal gemi değil, diye bağırdı reis ve heyecandan titreyen parmağıyla uzay filikasını gösteriyordu.

— Onun yanında lanetlenmiş işaret var. Kutsal yazıda bahsedilen adam bu değil!

Müttefiklerin amblemi. Kurt geminin müttefiklerin güneş amblemi ile işaretlenmiş olduğunu unutmuştu. Tamur’linliler, Hananlılardı. Birden içinde bir korku belirdi. Acaba bu Tamur’linliler galaksiler arası savaştan ne kadarını hatırlıyorlardı.

— Yıldızlardan gelen bir adam, diye genç bir adam bağırdı, ısrarla.

— Yıldızlardan gelen bir adam, gemimiz gelecek!

Diğerleri hep bir ağızdan tekrarladılar:

«Gemi, gemi makinalarımız. Ordularımız!»

— Onlar geliyor.

— Beklememiz bitiyor!

Reis Kurt’a bir darbe indirip, onu yere yıktıktan sonra ayağıyla üzerine basıp, orada bulunanlara onu ne kadar küçük gördüğünü ispatlamak istedi. Tamur’linliler dehşet içinde ulumaya başladılar. Genç adamlardan biri çılgın gibi reise hücuma yeltenince reis bir yumrukta onu yere indirdi.

— Ben hâlen bu kabilenin reisiyim. Ben yazıları ve işaretleri tanıyorum. Kim bana karşı geliyorsa ortaya çıksın.

Adamlardan biri, ona karşı çıkacakmış gibi bir adım attı, ama reis ona doğru dönünce geri çekilip, başını öne eğdi:

— Siz lânetli şekli gördünüz, dedi reis ve uzay filikasını gösterdi. Belki de geminin gelmesi yakın, ancak bu küçük gemi yazılarda anlatılan gemi değil! Sonra Kurt’a tehditle baktı:

— Makinalar nerede? Dağ gibi büyük olan gemi nerede? Nemet’lilerin şehirlerini alacak, onları yok edecek ordular nerede?

— Yoldalar... dedi Kurt.

— Ben, Aeolus’tan sizleri bulmak için öncü olarak gönderildim. Ana dünyanızdan size gönderilen bir elçiyi böyle mi karşılarsınız?

Kabile reisi şaşırmıştı.

«Aeolus anamız», diye bağırmaya başladılar, Tamurlin’lilerden bazıları. «Büyük anamız. O bütün insanların büyük anasını gördü.»

Reis kaşlarını çatmış, Kurt’a dik dik bakıyordu. Ama artık kendinden emin değildi.

— Peki büyük ana sana ne söyledi?

Kurt durumu kurtarmak için söylediği yalanı devam ettirmesi gerektiğini biliyordu:

— Gemi, sizlerle irtibatı kaybetti, dedi ve ayağa kalkıp: Gönderilen haberciler bir daha geri dönmediler, bunun suçunu sizlerde buluyorlar. Ama şimdi yüzlerce seneden sonra sizlerle irtibat kurulmaya çalışılıyor. Gemi gelecek ve ben sizler için konuşacağım.

— Peki neden bu küçük gemi, Fan’ın işaretini taşıyor? Sen yalan söylüyorsun? diye reis ısrarla sordu.

— Hayır, yalan söylemiyorum, şayet beni dinlemezseniz gemiyi hiçbir zaman göremeyeceksiniz..

— Sen Fan’dan geliyorsun, diye bağırdı reis. Fan’dan sen bizi Nemetli’lere teslim edeceksin.

Tan yeri ağarırken Nemetli’lerden biri öldürüldü. İdam cezası, Tamurlin kampının ortasında yapıldı. Kurt zavallıya yapılan canavarca işkenceyi başından sonuna kadar seyretmeye mecbur kaldı. Reis bir Nemet’liye bir kendisine bakıyor, güvensizlik içinde karşı reaksiyonunu bekliyordu. Kurt tüm duygu ve hislerini kontrol altında tutabilmek için kollarını göğsüne bağlamış, titrediğini göstermemek için büyük bir gayret sarf ediyordu.

Nemetli çok cesur adamdı, ölmeden önce Kta'ya son bakışında bile onun kendisini kabul etmesi ricası okunuyordu. Kta elleri arkaya bağlı, dizlerinin üzerinde oturuyordu. Elas'ların lordu ölen Nemetli'nin gözlerine dimdik bakıyordu. Bakışında sanki onun şerefle ölmesini emrediyormuş gibi bir ifade vardı. Nemetli'nin şerefli ölümünden sonra, artık kımıldamadığını görünce taş baltayla başını parçaladılar. Bunun üzerine Kta kendini kaybetti. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Bunu gören Tamurlin'liler kahkahalarla gülmeye başladılar. Elleriyle onu işaret edip, birbirlerine gösteriyorlardı. Katliamdan sonra reis Kurt'u kendi kulübesine götürdü. Onu sorguya çekip, tehdit etti ve tekrar tekrar onu yalancılıkla suçladı.

Reis tilki gibi kurnazdı. Kurt son derece becerikli cevaplar veriyor, onu şaşırtmak için karşıt sorular soruyor, buna rağmen onu ikna etmekte güçlük çekiyordu. Durup dolaşıp, onun nereden ne sebeple geldiğini soruyor, onun gelişinin elindeki yazılarla bağdaşmadığını söylüyordu. Renols gibi bir söylenişi olan adı vardı. Yerli kampında bilgili okumasını bilen tek kimse o idi. Bu onun en büyük gücüydü. Bu gücünü kaybetmesi, adamlarının bundan şüphe etmesi, Kurt'un ölümü demekti.

Kulübenin içini koyu bir duman tabakası kaplamıştı. Ter ve garip görünüşlü gümüş renkli yaprakların çıkardığı koku insanın midesini bulandırıyordu. Tamurlin'liler bu yaprakları çiğniyorlardı. Kulübenin karşı duvarının yanında yatan kadın, birbiri ardına bu yapraklardan ağzına dolduruyordu. Gözlerinde bulutlu ve ateşli bir ifade vardı. Reis yerinden kalkıp, onun yanına gitti. Yapraklardan birkaç tane alarak geri döndü ve çiğnemeye başladı. Bir süre sonra alnında ter taneleri belirdi ve sakin bir hal aldı. Yapraklardan birkaçını Kurt'a uzattı, çiğnemesi için ısrar etti. Kurt bu gümüş renkli yapraklardan bir tanesini ağzına götürdü, fakat alışmadığı bu uyuşturucunun kendi üzerinde ne gibi bir etki yapacağını bilemediğinden, mümkün olduğunca çiğnememeye gayret etti.

— Gemi, ne zaman gelecek? diye sordu, Renols.

— Sana kaç defa söyleyeceğim, gemimde bulunan aletlerle onları çağırmam gerektiğini, dedi Kurt.

— Senin kaptanın, nasıl bir adamdır?

Kurt durumu şimdi anlıyordu. Şayet gemi gelirse, kaptanı Renols'tan daha bilgili ve yetkili olacağından, Renols tüm yetkilerini yitirecekti. Bunu istemediği belli oluyordu. Bu durumda geminin gelmemesini tercih edecekti ki, bu da Kurt için çok büyük bir tehlikeydi. Bunun için daha etkili yalanlar söylemeliydi.

— Benim kaptanımın adı Ason'dur, diye söze başladı. Aeolus ona Nemetli'lere karşı kullanmanız için silâhlar verdi. O size bu silâhların kullanılmasını öğretecek ve rapor vermek için Aeolus'a geri dönecek.

Kurt'un bu sözleri, Renols'un çok hoşuna gitmişti. Memnun memnun sırıttı. Ondan sonra, orada bebeğini emzirmekle meşgul olan kadına yiyecek getirmesi için emretti. Bebeği oraya bırakan kadın, gidip yiyecek getirdi. Kurt tencerenin içinden yağsız bir et parçası çıkardığı sırada bir an tereddüt etti. Bu canavarlar yamyamlık bile yapabilirlerdi. Ama diğer taraftan açlığı ve Renols'un şüpheli bakışları karşısında eti alıp yemekten başka çare bulamadı. Diğer taraftan sol damağına sıkıştırdığı yaprakları çiğnememeye özen gösteriyordu.

Reis ona bir parça et vermeye hazırlanırken, dışarıdan gürültüler, kahkahalar ve korkunç bir çığlık sesi duyuldu. Renols tencereyi yere bırakıp, dışarıya çıktı. Adamlarıyla konuşup geri döndü.

— Onu öldürmemek için bana söz vermiştin, dedi Kurt.

— Seninki daha yaşıyor, öbürü bize aittir, dedi.

Dışarı çıkıp, adamlarına Kurt'u başka bir kulübeye götürmeleri için emir verdi. Etraf sessizleşmişti. Kurt dişlerini sıkarak, yediklerini dışarı çıkarmamak için uğraştı. Onu koydukları karanlık kulübede ağzında tuttuğu yaprakları çıkarttı. Ellerini kulübeyi tutan direğe bağlamışlardı. Üzerine gelen yorgunluktan bir süre uyudu. Biraz sonra duyduğu ayak seslerinden uyandı. İki adam Kta'yı getirip, ellerinden kulübenin öteki direğine bağlayıp, çıktılar.

— Kta, sana ne oldu? dedi Kurt.

Kta cevap vermedi. Kurt tekrar seslendi.

— Kta.

— Sen misin? Hayatımı sana borçluyum, dedi Kta boğuk bir sesle.

— Yapabileceğim her şeyi yaptım, dedi Kurt.

— Benden ne istiyorsun, Tamurlinli'lere ne anlattın?

— Hayatımızı kurtarmaya çalışıyorum, seni buradan çıkarmaya uğraşıyordum. Sen beni tanırsın Kta, Tamurlinli'lere anlattığım şeylerin hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun, dedi Kurt.

Bir süre sessizlik oldu.

— Lütfen, bundan sonra senin yardımını istemiyorum, dedi Kta titreyen sesiyle.

— Beni dinle gemide silahlar var. Şayet onları gemiye girmeme ikna edebilirsem, motoru çalıştırdığım anda onlarla birlikte burayı ateşe çeviririm.

— Şayet bunu yaparsan, her şey için seni affederim, dedi Kta.

— Yaran ağır mı? diye sordu Kurt.

— Daha yaşıyorum, sana genç arkadaşımızı nasıl öldürdüklerini anlatayım mı?

— Buna engel olamadım, bana inanmalısın.

— Onlar senin gibi insanlar, onlara bir şeyler verirsen senin yaşamana izin verirler.

Bu kadar acı karşısında söylenecek söz yoktu. Artık Kta'dan hiçbir şey duymak istemiyordu. Bu kadar acıya ne kadar tahammül edebileceğini bilemiyordu. Uzun süren sessizlikten sonra, Kta sordu:

— Ne için savaşıyorsun, sanki?

— Senin çoktan karar verdiğini zannediyordum.

— Sana tekrar söylüyorum, ne yapmak istiyorsun?

— Senin hayatını kurtaracağım. Kendiminkini de.

— Peki bunun bize ne faydası olacak?

— Ya onlara kendimizi öldürtmemizin ne faydası olacak?

— Beni korumayı bırak, ölsem daha iyiydi.

— Diğerlerinin öldüğü gibi mi ölmek isterdin?

— Bana ispat et, dedi Kta titreyen sesiyle: Bu kanlı katillere karşı ne yapabileceğini göster bana. Bana bir silâh ver, yahut ellerimi çöz de onlarla çarpışarak öleyim. Böyle şerefsizce yaşamaktansa başka ne yapılır. Onlarla birlikte ölmek benim görevimdi.

— Beni dinle Kta, Tavi'ye ulaşmak için şansımız var mı?

— Sahil buraya millerce uzaklıkta. Onlar bizi yakalarlar, dedi Kta ve devam etti: Demin söylediğin gibi, uzay geminle onları yakabilir misin, doğru mu bu?

— Hepsi, yanacaklardır Kta, sen de kurtulamazsın.

— Biliyorsun, ölümün benim için artık bir anlamı yok. Tanrıların ışığı adına, ne gibi bir dünyadan geliyorsun sen?

Ay ışığında bir gölge sürünerek kulübenin kapısından içeri girdi. Kurt, korkudan bağırmamak için kendini tuttu.

Adam yerinden fırlayıp Kurt'un ağzını kapadı. Diğer elinde tuttuğu bıçak ay ışığında parlayınca Kurt irkildi. Bıçağı Kta'nın gırtlağına doğru uzatınca Kurt serbest olan bacağını uzatıp, adama bir çelme taktı. Neye uğradığını anlamadan yere düşen adam fırlayıp tekrar ayağa kalktı. Elindeki bıçağı hâlâ sımsıkı tutuyordu.

— Sus! dedi ve bıçağı Kurt'un yüzüne yaklaştırdı. Sakın ses çıkartayım deme.

— Ne istiyorsun? diye fısıldadı, Kurt.

Daha yakına geldiğinde adamın yüzünü fark etmişti. Sakallı bir Tamurlin'liydi bu.

— Ben, Garet'im, sana yardıma geldim.

— Bana yardıma mı geldin? diye sordu Kurt, şaşırmış durumda. Adamın yüzünde de bir şaşkınlık ifadesi vardı. Elleriyle Kurt’un omuzlarını tuttu:

— Renols’a sakın inanma, diye Kurt’un kulağına fısıldadı. O seni öldürecek, şimdilik bundan çekiniyor ama ilk fırsatta seni öldürecektir. Bu gece bitmeden, seni gemine götürebilirim.

— Evet, bu olabilir. Bağlarımı çöz, dedi. Kurt, gelen bu şansı kaçırmak istemiyordu.

— Bunu yapabilirim.

— Peki buna karşılık ne istiyorsun?

— Senin gemide silahın var. Bununla Renols’u öldürebilirsin. Bunun için sana yardımcı olurum.

— Renols’un yerine reis mi olacaksın?

— Sana yardım edersem, bunu başarabiliriz.

— Kabul, dedi Kurt ve acele nefesini tuttu. Kta’nın da serbest bırakılmasını istemeye cesareti yoktu. Serbest kalır kalmaz da Garet’e saldıramazdı. Bu küçük şansını düşüncesiz bir haraketle kaybedemezdi. Gemiye girdiklerinde bu daha kolay olacaktı. Bıçak ellerini bağlayan ipleri kestikten sonra ayağa kalktı. Garet bıçağım yüzüne tutmaya devam ediyordu. Sonra Kta’ya dönüp, baktı ve bıçağını hazır tutarak ona doğru yürüdü. Kurt onu kolundan yakaladı.

— O bana aittir, dedi.

— Biz, istediğimiz kadar Nemetli yakalayabiliriz, bu bir tanenin ne önemi var?

— Ben, onu tanırım, o benim her istediğimi yapar. Biz burayı terk ettiğimizde, bağırmayacaktır. Yoksa gelip onu öldüreceklerini bilir. Ayrıca öğrenmek istediklerimizin tümünü ondan öğrenebiliriz.

Kta, ikisine baktı, konuşulanların hepsini iyi anlamıştı. Garet’ten mi, yoksa bu olaylarda güvenini kaybettiği diğer insandan mı korkacağını

anlayamıyordu. İnsanlar arasında yapayalnızdı. Belki de Kurt, başlangıçtan beri kendisini aldatmıştı. Kurt keskin bir ıslık sesi duydu. Garet göğsüne saplanan okla yere yuvarlandı. Birçok adam her taraftan Kurt'a hücum edip, yere yatırdılar. Sonra yerden kaldırıp, onu uzay filikasının hafif metalden yapılmış merdiveninin yanına götürdüler.

Renols elinde baltasıyla orada duruyordu. Onunla Kurt'un karnına doğru bir darbe indirdi. Yüzü hiddetten kıpkırmızı olmuştu.

— Niçin? dedi.

— Kulübeye yanıma geldi, dedi Kurt ve yerde yatan Garet'in cesedini gösterdi. Şayet onunla gitmezsem, beni öldüreceğini söyledi. Neye inanacağım, anlayamadım. Ama onun bir bıçağı vardı, beni onunla tehdit etti.

— Muhafızlar öldürülmüş, diye anlatmaktaydı, adamlardan biri.

— Altı adam ölmüş, gırtlaklarını kesmişler. Gözcülerimiz geri dönmediler.

— Bunu yapanlar, Garet'in kardeşleri, dedi, Renols ve adamlarına baktı. Bu onun ailesinin işi. Gidip onun karısını ve çocuklarını alın, sonra götürüp ölenlerin ailelerine teslim edin. Onlara ne isterlerse yapsınlar.

Reis, dedi adamlardan biri ve dudaklarını asabi bir şekilde ısırıyordu: Garets'ler çok büyük bir ailedir. Kırmızı çete bile onların akrabaları. Şayet onların haberi olursa...

— Getirin onları derhal, dedi reis. Adamlar uzaklaştılar. Kurt'u tutan üç kişi orada kaldı. Renols başını kaldırıp uzay filikasının açık lombar deliğine baktı. Bir süre düşündü. Sonra iki adama onu kampa götürmeleri için işaret etti. Onu hapsettikleri kulübenin önüne geldiklerinde, Renols eğilip içeriye baktı.

— Nemetli daha yaşıyor, dedi. Ayağa kalktıktan sonra Kurt'a şüpheyle baktı: Garet onu neden öldürmedi?

Kurt omuzlarını kaldırıp:

— Garet ona vurup bayılttı, oyalanmaya zamanı yoktu.

— Bu Garet’in yapacağı iş değil.

— Belki de bugün yapacağı işte başarılı olamadıysa, arkasında delil olarak ölü bir Nemetli bırakmak istememiştir. Renols birkaç saniye düşündükten sonra:

— Senin bağırıp, ortalığı ayağa kaldırmayacağını nereden biliyordu.

— Bundan emin olamazdı. Ama ben sessiz durmayı tercih ettim. Kimin lâfına inanacağımı nereden bilirdim? Renols ona bir yumruk indirdi.

— Onu içeriye götürüp, eski yerine bağlayın. Garetler’den birini yakaladıktan sonra duruma tekrar bakacağız.

Renols ve diğer Tamurlinli’ler kulübeyi terk ettiler. Bu defa ellerini çok daha sıkı bağlamışlardı. Damarlarındaki kan dolaşımı zorlanıyor, ona büyük acı veriyordu. Derin bir nefes alıp, arkasını bağlı bulunduğu direğe yasladı. Kta’ya dikkat etmiyordu. Durum üzerinde Kta ile konuşmasının tehlikesini bildiklerinden uzun süre ses çıkarmadılar. Kta da bunu anlıyordu. Muhafızlar kapıdan üç adım ileride duruyorlardı.

Sabahın ilk ışıkları kulübenin seyrek duvarından içeri düştüğünde Kurt, Kta’ya baktı. Onun uyuya kaldığını gördü. Birden kampta gürültüler meydana geldi. Bütün kamp ayaktaydı. İki mahkûm dört adam tarafından sürüklenerek Renols’un kulübesine getirildiler.

— Garet’in kardeşlerini bulduk, dedi reis ve Kurt’a baktı. Kurt sakin olarak onun bakışlarına karşılık verdi. Bu haber onu ne korkutmuş, ne de rahatlatmıştı.

— Garet’in kardeşleri beni ilgilendirmez, dedi.

— Onları ölü olarak bulduk. Hepsinin gırtlakları kesilmişti. Toprak üzerinde Nemetli’lere ait ayak izleri bulduk. Kurt, Kta’ya kısa bir bakış attı. Şaşkınlığını belirten herhangi bir harekette bulunmamalıydı.

— İki gözcümüz de daha geri gelmediler, dedi Renols.

— Sen bu adamın Nemetli'lerin reisi, lordu olduğunu iddia etmiştin. Belki de bu onun adamlarının işi. Ona sor bakalım.

— Ne dediklerini anladın, dedi Kurt Nemetli lisanıyla Kta'ya. Bir şeyler söyle.

Kta'nın yüzü karardı.

— Benim konuşmamla zaman kazanacağını zannediyorsan yanılıyorsun.

— O bir şey bilmediğini söylüyor, diye tercüme etti Kurt. Bunun Renols'u şaşırtmadığı görülüyordu.

— Birazdan o çok şeyler anlatacak, dedi. Astin, muhafızları iki katına çıkart, hiçbir kadın kamptan ayrılmasın. Raf, Nemetli'yi meydanlığa çıkart!

Kurt'un tüyleri ürpermişti, ama bu oyunu sonuna kadar devam ettirmeliydi. Kta onu da Tavi'yi olduğu gibi ele vermeyecekti. Muhafızlar onu da kampın ortasındaki meydanlığa getirdiler. Kta gururlu, dimdik, sessiz ve görkemli olarak yürüyordu. Kurt her türlü gurur işaretini göstermemeye gayret ederek, muhafızların arkasından yürüdü. Meydanlıkta onlara düşmanca bakan bir kalabalık toplanmıştı. Meydanın ortasındaki kumlukta dünkü katliamdan kalan kan izleri vardı. Kurt hayatlarını savaşmadan vermek ihtimalinden korkmaya başlamıştı. Ama adamlar Kta'yı meydanlığın ortasına getirdiklerinde, birden yerinden fırlayıp, en yakın muhafızı bir yumrukla yere indirdikten sonra onun elindeki baltayı kapıp Kta'yı tutan Tamurlinli'lerin üzerine saldırdı. Kta da ani bir reaksiyonla hareketlendi. Kendisine elindeki baltayı indirmek isteyen birinin karın boşluğuna âni bir tekme atıp, belindeki kılıcını çekip, ötekilerin üzerine hücum etti. Elindeki kılıcı çok büyük bir beceriyle kullanıyor; yıldırım gibi hareket ettiriyordu. En sevdiği adamlarını gözleri önünde katleden bu canavarlara karşı içinde kaynayan volkan bir anda patlamıştı sanki. Kılıcın her hareketinde bir Tamurlin'li, korkunç çığlık atarak kanlar içinde yere yığılıyorlardı.

«Okçular...» diye kükredi, Renols. Meydanlık bir anda boşaldı. Kurt ve Kta sırt sırta savaşıyorlardı. Tamurlinli'ler çil yavrusu gibi meydanı boşaltmışlardı. Meydanın ortasında Renols yalnız kalmıştı. Kurt elindeki

baltayla ona hücum etti. Büyük bir hırsla baltayı onun başına indirdi. Onun kanlar içinde yerde yattığını görünce içinde garip bir boşalma, rahatlama olduğunu hissetti.

Büyük bir süratle öteki adamların üzerine hücum etti. Kta da yanına gelmişti. İkisi bir ağızdan savaş çığlıkları atarak son Tamurlinli'leri darmadağın etmeye başladılar.

«Onları, öldürün!» diye biri bağırdı. Bir anda ortalık karıştı. Ormanlığın kenarından boğuk sesler duyuluyordu. Kulübenin arasında çarpışma başlayınca, Tamurlinli'ler büyük bir panik içinde kaçmaya başladılar. Kta, Kurt'un kolundan çekip, yıldırımlar yağdıran kılıçlarıyla Tamurlinli'leri dağıtan bir grup Nemetli'yi gösterdi. Kısa bir süre sonra Tamurlinli'lerin mukavemeti kırılmıştı. Ölümden kurtulanlar ormanın derinliklerine doğru kaçışmaya başladılar. Kampta Nemetliler'den başka kimse kalmamıştı. Tamurlinli'lerin yarıdan fazlası ölmüş, diğerleri ormana kaçmışlardı. Kta ile Kurt meydanlığın ortasında ölü Tamurlinli'ler arasında ellerinde kanlı kılıçlarıyla duruyorlardı. Nemetliler onlara büyük bir tezahürata başladılar.

— Lord, Kta! Lord Kta! diye bağırıyorlardı. Ona doğru gelip, elinden kanlı kılıcını alıp, önünde diz çöktüler. Kta kollarını güneşe doğru kaldırıp, avuç içlerini ona çevirdi.

— İyi yaptınız, dostlarım, dedi.

Bel t'Osanef'in yerini almış olan birinci subay Val t'Ran yerinden doğrulup, Kta'ya baktı. Nemetli'lere kesin olarak böyle bir hareket yasaklanmamış olsaydı, onu kucaklayacaktı. Gözlerinde yaşlar belirmişti.

— Göğe şükürler olsun ki, buraya zamanında yetiştik Kta-ifhan.

— Kampın dışındaki Tamurlinli'leri de siz öldürdünüz değil mi?

— Evet, lord Kta. Ama böylece saldırımızın erken keşfedileceğinden korktuk. Bunun için gece kampa çok dikkatli yaklaştık.

— Çok iyi yaptınız, dedi Kta ve elini onlarla beraber gelmiş olan, Pan'a uzattı.

— Onlara sen haber verdin, değil mi?

— Evet lord Kta, bütün yolu koşarak geçtik. Taf ve ben gemiye gidip, haber vermemizin daha doğru olacağına karar vermiştik. Taf, aldığı yaralarla yolda öldü, dedi, genç. Kta'nın yüzünü derin bir üzüntü kapladı:

— Buna çok üzüldüm, Pan. Evinizin koruyucularının onu dostlukla karşılamalarını dilerim. Artık buradan gidelim, bu lanetlenmiş yerleri bir an önce terk edelim.

Kurt sağ kolunda alışmadığı bir ağırlık hissetti ve bunun hâlâ elinde tuttuğu baltadan olduğunu gördü. Sağ kolu ve omuzu kanlar içindeydi. Baltayı bırakarak birden titremeye başladı. Sallanarak bir kulübenin arkasına gitti. Dakikalarca öğürdü. Midesinde Tamurlinli'lerin verdiği ne varsa çıkarttı. Yerden bir avuç kum alıp, kolundaki, omuzundaki ve ellerindeki yaraların üzerine serpiştirdi. Böylece yaraların sancısını biraz olsun dindirmek, kanamaya engel olmak istiyordu. Terk edilmiş kulübelerden birinde bulduğu su kabağından içip, yüzünü yıkadı. Sallanarak kulübeden çıkıp, güneşin parlak ışığına baktı.

— Lord Kurt, diye Nemetli'nin biri ona bağırıyordu. Çabuk buraya gelin, Kta-ifhan aklını kaybediyor. Lütfen çabuk olun. Kulübeler alev alev yanıyordu, çıkan sıcak onun derilerini yakıyor. Kta, tüm kampı ateşe veriyordu. Kurt bir iki adım attıktan sonra yere düştü.

Yardımsever eller onu sırt üstü çevirip, yüzüne bulanan kum ve kanı yıkadılar.

— Onun ateşi var, diyen Pan'ın açık sesini duyuyordu. Yanıklar, yaraları...

— Ona yardım edin, dedi Kta. Yürüyemezse taşıyın onu. Buradan çabuk uzaklaşmalıyız. Burada daha başka kabileler var.

Yürüyüşte görebildiği yalnız, bulanık renkleriyle yeşillik ve kahverengilikti. Güneş batıp da hava serinleyince etrafını ancak bilinçli olarak görebildi. İkinci defa midesini boşalttı. Bu onun kendinde kalan son gücünü de yok etti. Ama daha sonra açık düşünebildiğini fark etti. Bir Nemetli'nin kendisine dostça uzattığı telize şişesinden bir yudum aldı.

Bunu Nemetli'ye geri vermek istediğinde onu almadı. Kendisinde kalması için işaret etti. Bu Kurt'u çok duygulandırmıştı. O andan itibaren kendisine yardım edilmesini reddetti. Artık biraz olsun ayakları üzerinde durabiliyor, açık olarak düşünebiliyordu. Birden aklına uzay filikası geldi. Tüm teçhizat orada kalmıştı. Her çeşit makinadan nefret eden Nemetli'ler onunla ilgilenmemişlerdi.

— Geri dönmemiz gerek, dedi Kurt.

— Hayır, diye Kta kararlı cevap verdi. Daha fazla adamımın ölmesine izin veremem. Bu arada kabilelerin bizi takip etmiş olabilecekleri ihtimalini unutmamalıyız.

Böylece bu konu kapanmıştı. Akşam karanlığı çökerken, sahile ulaştılar. Tavi küçük bir körfezde demirlemişti. Adamlardan biri yokuş yukarı koşup, nefes nefese Kta'nın önünde durdu.

— Methi'nin gemilerinden biri... diye söze başladı. Tepedeki gözcümüz haber verdi. (Eliyle koy'un bittiği yerdeki dik kayalığın üzerini işaret etti.) Tüm sahilde körfez körfez, koy koy bizi arıyorlar. Gemimizi biraz geriye almak istedik, ama bu kadar az kürekçiyle bu mümkün olmadı. Göklere şükürler olsun, sen yine döndün, lord Kta.

— Acele etmeliyiz, dedi Kta, hepsi birlikte sahile inen yokuştan aşağı koşmaya başladılar.

— Kta-ifhan, bu gemi Edrif. Yelkenleri yeşil renkli, dedi tayfalardan biri.

— Edrif... Kta'nın gözlerinde soğuk bir nefret ifadesi belirdi. Bu, t'Tefur'un gemisi. Duydun mu, Kurt?

— Duydum!

Bir anda intikam arzusu bütün benliğini sardı. Biraz önce bir daha savaşmayacağına dair kendi kendine verdiği sözü bir anda unutmuştu.

— Edrif'le savaşacak kadar adamımız yok, diye mırıldandı Kta. Bu Tanrının belâsı Yr'in oğlunu denizin derinliklerine gönderebilmek için neler vermezdim. Göklerin ışığı adına, ne olurdu yeterli adamım olsaydı da...

Ama ne çare ki yeteri kadar adamı yoktu. Susmak zorunda kaldı.

Onbeşinci Bölüm

Gece rüzgârı Tavi'nin mavi yelkenlerini doldurmuştu. Val t'Ran, kürekçilere kürekleri çekmeleri için emir verdi...

Terlemiş yorgun denizciler bir süre küreklerin üzerine kollarını ve başlarını koyup dinlendiler. Şu anda herhangi bir yerde bulunan «Edrif» sahillerde onları arıyordu. Sahillerin çok girintili çıkıntılı olması, «Tavi»nin lehine idi. Ayrıca bu sığ denizlerde Tavi'nin hareket kabiliyeti Edrif'len daha üstündü. Daha ağır bir tekne olan «Edrif» derin sularda hareket etmek mecburiyetindeydi. «Tavi»nin becerikli dümencisi gemiyi denizde yer yer ortaya çıkan kayalıkların arasından, başarıyla geçiriyordu. Kta bu suları avucunun içi gibi biliyordu. Kürekçiler her ihtimale karşı, yerlerinden ayrılmamışlardı.

— Aşağıya in. Bu halinle yeteri derecede ayakta kaldın zaten. Seni bir daha sudan çekmeye hiç niyetim yok, dedi Kta, Kurt'a.

— Durum şimdi iyi mi?

— Bu kayaların arasında bir kanal var, gökler bizlerle beraber; rüzgâr bizi tam oraya doğru götürüyor.

Orada bulunan bir adama işaret etti.

— Lord Kurt'u aşağı götür, yoksa ölecek...

Kamara sıcak ve aydınlıktı. Yaşlı denizci onu yatağa kadar götürdü, oraya uzanmasına yardımcı oldu. Gözlerini kapayıp, derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman, yaşlı Lun ona sıcak çorba getirip, ağzına tuttu, onu içene kadar başında sabırla bekledi. Sıcak çorba ona taze bir kuvvet vermişti. Lun'dan bir tas çorba daha istedi. Bunu kendi kendine içebiliyordu. Bu sırada kapı açıldı, Kta içeriye girdi.

— Çorba hazır, Kta-ifhan, dedi Lun ve ona da bir tas çorba doldurdu. Kamaradaki ikinci yatağın üzerine oturan Kta yavaş yavaş çorbasını

yudumlamaya başladı. Kurt duvara bakıyordu. Kta ile tekrar münakaşaya başlamaktan çekiniyordu. Kta çorbasını içip bitirdikten sonra, ona baktı.

— Şimdi nasıl oldun? diye sordu. Sesinde Kurt'un uzun süredir özlediği, iyilik ifadesi vardı.

— Teşekkür ederim, iyiyim.

— Gece bizim lehimize. «Edrif» durumu anlayana kadar, sahilden uzaklaşmış olacağımızı ümit ediyorum.

— Kuzeye doğru mu, gidiyoruz?

— Evet, t'Tefur da hemen arkamızdan geliyor.

— Onun gemisini elegeçirme imkânımız yok mu?

— On kürekçi yerimiz boş. Adamlarımızın geri kalanlarının da ölmesini mi istiyorsun?

Kurt birden titredi ve yere baktı. Kta ile tekrar münakaşa etmek istemiyordu.

— Bunu, senin için söyledim, dedi Kta. Kurt bu adamlar, benim için ailelerini, ocaklarını terk ettiler. Bir daha geri dönemeyeceklerini bile bile bunu yaptılar. Karanlık bir gece bana gelip, Nefan'ı terk etmem için bana yalvardılar. Böyle olmasaydı, babamın arzusuna uyarak daha o gece hayatıma son verecektim. Şimdi onlardan onikisini bu sahilde bıraktım. Onların ölümünden ben sorumluyum. Onlar öldüler, ben yaşıyorum.

— Ben hepsini kurtarmak için gayret ettim, Kta. Elimden ancak bu kadar gelebildi...

Kta çorbasını bitirip tasını bir tarafa koyduktan sonra bir müddet önüne baktı.

— Benim zavallı dostum, diyerek söze başladı. Biliyorum, biliyorum. Bir süre bundan emin olamamıştım. Bunun için beni affet. Şimdi uyumaya çalış.

— Bana bunları söyledikten sonra nasıl uyuyabilirim?

— Sana başka ne söylemeliydim?

— Bunu ben de bilemiyorum, dedikten sonra, Kurt başını yastığa koydu:

— Ölülerin yarın tekrar dirileceğine inanıyor musun? Elas'lar yeniden ayağa kalkacaklar mı?

— Sen çok yoruldun Kta, artık uyumaya çalış.

Kta birden ayağa kalkıp, arka duvarda yapılmış, özel yerdeki kutsal ışığın yanma gidip diz çöktü ve ellerini ışığa çevirip, duaya başladı. Alçak sesle atalarına seslendikten sonra ellerini göğsünde bağlayıp, öylece kaldı. Dindar Nemetli'lerin böylece acılarını, üzüntülerini dondurmaları Kurt'u kıskandırıyordu. Düşüncelerini önce ışığa yöneltiyor, sonra başka şeylere, insanların düşünemeyeceği derinliklere götürüyorlardı.

Elas'ların evindeki huzur, burada kamaranın içinde de hâkim oluyordu. Dışarıdan dalgaların gemiye çarpan sesi geliyor, kalasların birbirine sürtünmesinden çıkan gıcırtılar işitiliyordu. Gözlerini kapadı. Birden hayalle ve rüya arasında kutsal ışığın, yağdanlığının boşaldığı zannıyla irkildi. Kta hâlâ ateşin karşısında diz çökmüş duruyordu. Kurt büyük bir korkuya kapıldı. Mim'in son hali gözlerinin önüne geldi. Kta'nın ruh halini düşündü. Yoksa... Kurt yerinden fırlayıp, onun yanına gitti. Bir Nemetli'nin dua anında rahatsız edilmesi affedilmez bir kabahatti. Buna rağmen:

— Kta, Kta iyi misin? diye bağırdı Kurt.

Kta derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı:

— Evet... diye mırıldandı. Kalkmama yardım et, Kurt.

Kurt kollarından tutup onu kaldırdı. Uyuşan ayaklarına kan gelene kadar ona dayandı. Kta eliyle terden ıslanmış saçlarında gezdirdi. Hiç konuşmadan yatağına gidip, yattı. Derin düşüncelere daldı.

Ertesi sabah, Kurt traş olmuş üzerindeki çirkin hali biraz olsun atmıştı. Lun kovadaki deniz suyunu başından aşağı boşaltınca birden çok irkildi. Tuzlu su, vücudundaki yanık ve yaralı yerlere değince çok büyük bir ıztırap vermişti. Lun ona kalın bir battaniye uzattı. Kurt sıkıca sarındı. Kalın

kumaş vücuduna batıyor, özellikle yanık ve yaralı yerlerin acısını daha da artırıyordu.

Güvertenin parmaklıklarına yaslanıp onu seyreden Kta'nın yüzündeki ifadeden kendisinin bu acılarına ortak olduğu anlaşılıyordu.

— Yanık ve yaraların üzerine yağ sürmelisin, diye konuştu Kta.

— Sonra denerim, diyen Kurt, giyinirken sözüne devam etti.

— Adaya ulaşmamız daha ne kadar sürecek?

Kta omuzlarını kaldırdı:

— Gökler ve rüzgârlar bizimle birlikte olursa belki bir günde oraya ulaşabiliriz. Bu sularda Edrif'ten daha başka tehlikeler de var. İndresul'un buranın batısında, Sider Mel adlı bir kolonisi ve onların da epeyce kuvvetli bir donanmaları var. Bu uzağında kalmak istediğim bir tehlike. Ada üzerindeki Lur evi de Elas'ların eski bir düşmanıdır. Ama Aktori adası bizim dostlarımızca idare edilir. Oraya ulaşabilirsek, bir süre dinlenebileceğimizi ümit ediyorum. Yelkenler sirene çarpmaya başlamıştı. Val'ın verdiği işaret üzerine mürettebat çalışmalarını hızlandırdı.

— Anlaşılan rüzgâr artık bizim için uygun olmayacak. Denizciler, göğün kuvvetlerini saygı ile kabullenmek zorundadırlar, dedi Kta.

— Rüzgâr dönüyor mu?

— Yalnız, bu değil...

Kta kuzeyden gelen koyu renkli bulutları işaret ediyordu.

— Fırtına çıkmadan adaya ulaşabileceğimizi ümit etmiştim. İlkbahar rüzgârları çok değişken olur. Fırtına, doğrudan Yvorst Ome'nin sonsuz buzullarından geliyor. Gün bitmeden bunu hissedeceğiz.

Kta, haklıydı. Öğleye kadar rüzgârla dolan yelkenler öğleden sonra birden sönüvermiş ve gemi olduğu yerde hareketsiz kalmıştı. Val, emirler yağdırıyor, Kta endişeli gözlerle kuzeyden hızla yaklaşan bulutlara bakıyordu.

— Daha sağlam giyinmelisin, diye Kurt'a seslendi. Fırtına iliklerine kadar işler...

— Fırtına bizi geriye sürükleyecektir, diye mırıldandı Kurt.

— En azından olduğumuz yerde kalabilmek için gayret edeceğiz, dedi Kta. Sen böyle şeyleri tanımazsın. Böyle bir ilkbahar fırtınasını daha yaşamadın. En iyisi kamarada kalmandır.

Öğleden sonra siyah bulutlar kuzeybatıda göğü kaplamaya başlamıştı. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Kta fırtına bulutlarına bakıp, alçak sesle bir küfür mırıldandı.

— Tek tesellimiz, Shan t'Tefur'un bu fırtınada gizli kayalıklardan bizden daha güç kurtulacağıdır. Hey... Tkel çabuk yelkeni topla, yoksa fırtına çıktığında kayalara bindirmemizi mi istiyorsun? diye bağırdı, Kta. Sonra Kurt'a seslendi: Birkaç dakika sonra fırtına gemiye dağ gibi dalgalar getirecek. Senin güverteden denize süprülmeni istemiyorum, çabuk aşağıya in!

— Senin adamların ayakları üzerinde nasıl durabiliyorlar?

— Onlar gerekmedikçe bir adım dahi atmazlar. Sen denizci değilsin dostum. Aşağıya inmelisin, bunu yapamazsan bu gece Kalyt'in yeşil gözlü kızına refakat edersin. Bilmem, onlar insanlar karşısında nasıl bir tavır takınır? Kurt bu efsaneyi biliyordu. Boğulan denizciler denizlerin babası Kalyt'in yanına gider, orada kalırlardı. Kalyt'in yeşil gözlü kızı onları pençelerinde tutar, sonradan atalarının ocağına gitmeleri için serbest bırakırlardı. Kta'nın ikazlarını kalpten kabul ediyor, ama diğer adamların hepsi yukarıdayken, kendisinin kamaraya saklanmasını kabullenemiyordu. Geminin arka tarafına doğru giderken, büyük bir dalga onu kaldırıp, denize doğru götürmeye başladı. Son bir gayretle geminin seren direğini yakalayıp, sımsıkı sarıldı. Kta'ya bakmaya cesaret edemiyordu.

Gemiyi rotasında tutmak cidden çok güç bir işti. Karanlık bastırmıştı. Gemi büyük dalgaların oyuncağı olmuştu. Kurt emniyet halatına sıkıca tutunmuş, başka bir dalganın kendini oradan söküp atmasını engellemeye çalışıyordu. Zaman zaman üzerinden aşan dalgaların içinde boğulacak gibi oluyor, deniz suyu gözlerini yakıyordu. Birden şimşekler çakıp, etrafı

aydınlatmaya, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Uzun bir zaman geçtikten sonra nihayet yağmur ve fırtına hızını kaybetti. Ortalık yavaş yavaş sakinleşti. Etraf görünmeye başlayınca sancak tarafında kara çizgisi belirmeye başladı.

Karadan uzaklaşma arzuları böylece yerine gelmemiş oluyordu. Kta dümeni Tkel'e bırakıp, güverteye Kurt'un yanına geldi. Saçlarından akan sular damlalar halinde, yüzünden aşağıya süzülüyordu.

— Ne kadar yol kaybettik? diye sordu Kurt.

— Fazla, çok fazla... Daha kötüsü rüzgâr da ters esiyor. İlkbaharda kuzey ve güney rüzgârlarının karşılıklı mücadelesi vardır.

— Göklerin bize acıması gerekirdi, dedi Kurt.

— Belki de bizim için en iyisidir. Bunu şimdiden bilemeyiz. Belki de biz yok olmaya gidiyorduk, fırtına buna engel oldu.

Kurt ona hayretle baktı. Bu sırada büyük bir dalga «Tavi»yi kaldırınca, tekrar emniyetine sıkıca sarıldı. Kta'nın ona gülmesine memnun oluyordu. Elas'larda geçen o güzel günleri hatırlamıştı.

— Kıç tarafta bir gemi! diye bağırdı, Val.

Kurt geri döndüğünde, ufukta koyu sis arasında siyah bir leke gördü. Kta alçak bir sesle lanet okudu.

— Bize yetişiyorlar, Kta-ifhan.

— Bu kesin, dedi Kta. Sonra adamlarına döndü: Arkadaşlar, gemimize kıç taraftan yaklaşan, Edrif ise bizleri bir savaş bekliyor demektir. Silahlarınızı kontrol ediniz. Sonra belki de buna zamanınız olmayabilir. (Sonra Kurt'a baktı) Kurt dostum, onlar yakına gelince sipere geç. Sufakiler çok tehlikeli okçulardır. Çarpışıp batacak olursak, bir tahta parçası bulup ona tutunmaya çalış. Savaşmamız gerekirse istediğin silâhı kullanabilirsin. Kılıç veya balta hangisini istersen. Ama ben mümkün olursa gemimizi onlarınkine rampa etmeye çalışacağım. İkimiz de t'Tefur'u yakalamak istiyoruz. Ama tehlikeyi göze alamam.

Diğer gemi iyice yaklaşmıştı. Kta geminin atmış kürekli «Edrif» olduğunu tanıdı. «Tavi» en fazla kırk kürekle çekilebilirdi. Ama Edrif'e göre daha hareketli daha çabuk manevra kabiliyeti vardı. Fakat şimdi kırk yerine, yirmi kürekçisi vardı.

— Çarpmaya karşı hazır olun arkadaşlar, diye bağırdı Kta. Beni dinleyiniz, Edrif bizi takip ediyor, herşey bizim gayretimize ve becerikli davranmamıza bağlı. Hiç birimiz hata yapmamalıyız, tereddüt etmemelyiz. Tüm ümidimiz denizciliğimizdeki tecrübemiz ve becerikliliğimizdedir. Tüm kürekleri indirin.

Val, yirmi küreğin suya indirilmesini emrettikten sonra tempoyu Kta tutmaya başladı. Edrif'in altmış küreği de muntazam inip kalkmaktaydı. Sufaki gemisi o kadar yaklaşmıştı ki...

Kurt kamaraya koştu, ve dolaptan bir kılıç çıkardı. Bir süre düşündükten sonra onu tekrar yerine koydu. Nemet'ler kılıç kullanmayı çocuk yaşta öğreniyorlardı. Kta ile yaptığı birkaç saatlik eğitimin buna kâfi gelmeyeceği bilinci içindeydi. Sonra oradan halatlar için kullandıkları kısa saplı bir balta aldı. Nasıl olsa Sufakiler de ok ve mızrakla savaşıyorlardı. O zaman yakın savaşta, balta daha kullanışlı olacaktı...

Dışarıda buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Bunun için sıkıca giyindi. Güverteye çıktığında Edrif'in iyice yaklaşmış olduğunu gördü. Çizgili elbiseli bir sufaki emirler veriyordu.

Kta birden bağırdı:

— Dönmeye hazır olun! Sancak tarafı, küreklerinizi kaldırın... Sert dönüş...

«Tavi» âni bir dönüş yaptı. Rüzgârın yönünde yelkenleri şişmişti. Kürekçilerin bütün güçleriyle çalışmaları sayesinde, gemi büyük bir süratle, «Edrif»e doğru hareketlendi. «Edrif»te büyük bir hareket başlamıştı. O da dönüş yaptı. Yeşil yelkenleri çekildi. Ama «Tavi»nin hareket kabiliyetine ayak uyduramadı. Sufaki'ler Tavi'nin büyük bir hızla üzerilerine geldiğini görünce gemilerine çarpıp parçalayacağını zannedip, korku çığlıkları atmaya başladılar. Bu sırada Tavi yönünü hafifçe çevirip, Edrif'in sol tarafına kaydı.

Bu taraftaki tüm kürekleri büyük bir çatırtıyla parça parça oldu.

— Yelken aç! diye bağırdı, Kta. Tavi’nin yelkenleri rüzgârla dolarken sufaki okçuları harekete geçtiler.

— Tüm kürekler aşağıya! diye emir verdi Kta. Adamlar olanca kuvvetleriyle küreklere asıldılar. Sufaki oklarının gayreti artık bir işe yaramıyordu. Atılan oklar Tavi’ye ulaşamaz olmuştu. Kta, rahat bir nefes alıp, kürek çeken adamlarına sevgiyle baktı. Adamlar son güçlerini harcayıp, bitkin düşmüşlerdi. Terden sırılsıklam olmuşlar, nefesleri tükenmişti. Çoğu öksürmeye başladı.

— Çok iyi yaptınız, dostlarım, diye bağırdı, Kta. Lun ve diğer birkaçı kollarını kaldırıp, teşekkür ettiler. Hiçbirinin konuşmaya mecali kalmamıştı.

— Pan, kürekçilere, battaniye, palto ve su getir. Kurt sana yardım eder, öyle değil mi Kurt?

Kurt onlara yardım etmekten memnun olacağını işaret edip, su getirmek için koştu. Adamlardan ikisi tamamen tükenmişti. Onları kaldırıp yatırdılar. Üzerlerine battaniyeleri örttüler. Edrif çok uzaklarda kalmıştı. Ufukta bir leke gibi görünüyordu.

Val dümeni Pan’a bırakıp, onların yanına geldi:

— Gemiyi inceledik, hiçbir hasarımız yok. Ama Edrif’teki hasarı gidermek için epey uğraşacaklardır.

— Shan t’Tefur’un bize olan kinini bu azaltamaz, dedi Kta gülümseyerek. Arızalarını giderir gidermez bizi takibe devam edeceklerdir. Bunun için mümkün olduğu kadar aramızdaki mesafeyi açmalıyız.

Onaltıncı Bölüm

Ertesi sabah gökteki bulutlar kaybolmuş, Fan'ın ışıkları her tarafı aydınlatmaya başlamıştı. Deniz ayna gibi dümdüzdü. «Tavi» suda hareketsiz duruyor, mürettebatın yaklaşık tamamı güvertede boylu boyuna uzanmış yatıyorlardı. Kurt geminin kıç tarafına gitti. Uyanık kalabilmek için gözlerini oğuşturdu. Onun koruyucu dostu, genç Pan dümeni idare ediyordu.

Gözleri kapalı, dümenle birlikte sağa sola yalpalıyordu.

— Pan, dedi Kurt alçak bir sesle ve elini onun omuzuna koydu. Pan irkilip, suçlu gözlerle Kurt'a baktı.

— Özür dilerim, Kurt, dedi.

— Yatıp, biraz uyu, ben dümene geçerim. Bu sakin denizde tecrübeli denizci olmaya gerek yok! dedi Kurt.

— Aslında bunu yapmamalıydım, Kurt-ifhan. Bu... Genç adam başını birden göğe çevirdi. Kurt da hissetmişti. Hafif bir güney rüzgârı esmeye başlamıştı.

— Rüzgâr! diye bağırdı.

Etrafta uykuya dalmış bulunan denizciler birden ayağa fırladılar.

— Rüzgâr, güney rüzgârı çıktı! Sesleri güverteyi kapladı. Kaptan kamarasının eşiğinde beliren Kta, Val'e bir işaret yaptı. O da adamlara yelken açmaları için emir verdi. Kısa bir süre sonra Tavi'nin mavi yelkenleri rüzgârla dolmuştu. Tayfalar sevinçle bağırıyorlardı:

— Tam kumanya, dostlarım, diye bağırdı Kta. İçki de serbest, ama ölçülü lütfen. Kimsenin başının ağrımasını istemem. Bu rüzgâr Edrif için de uygundur, bunu hiç unutmayınız ve gözleriniz daima açık olsun.

Rüzgâr düzenli esiyor, bitkin kürekçiler bundan çok memnun oluyorlardı. Güverteye uzanmış, ağrıyan adalelerine sıcak yağla masaj yapıyorlar, nasır tutmuş olan ellerini sarıyorlardı. Akşama doğru Kta rotanın kuzey batıya, adalara doğru gerilmesini istedi. Bu sırada doğu istikametinde ufukta bir gemi göründü. Mürettebatı çok heyecanlandıran bu teknenin bir ticaret gemisi olduğu anlaşılınca herkes rahat bir nefes aldı.

Gemi onların çok uzağından geçip doğuya doğru uzaklaştı. Ufukta kayboldu. Karanlığın çökmesinden kısa bir süre sonra ada sahillerinin ışıkları görünmeye başladı. Kürekçiler ağır tempoyla gemiyi parlak ışıklarla donatılmış Hnes’lerin limanı Acturı’ye doğru götürüyorlardı. Hnes’ler büyük bir indra ailesiydi.

— Gan t’Hnes, dedi Kta. Sufaki’lerin tehditlerine aldırmaz. Bu gece burada emniyetteyiz.

Sahilde bir çan çalmaya başladı. «Tavi» iskeleye yanaşıp, halat attığı sırada, ellerinde meşalelerle birkaç adanı onları karşılamaya gelmişlerdi.

— Hangi gemi bu? diye adamlardan biri sordu.

— Nefan’dan, Tavi. Gan t’Hnes’e haber verip, Elas’ların ona misafir geldiklerini söyle.

— Buyrun karaya çıkın, biz sizlerin dostuyuz.

— Onların bize gerçekten dost olduklarından emin misiniz? diye sordu Kurt.

— Şayet Gan t’Hnes evlerimizin dostluğuna saygı göstermezse, yarın güneş batıdan doğacaktır demektir. Bu adamı daha küçük bir çocuk olarak onun ayaklarının dibinde oynadığım zamandan tamyorum. Hnes ve Elas’lar bin seneden beri dosttur.

— Peki ya konuşan adam, başka birinin adamıysa?

— Sus, artık güvensiz adam. Sen adamlarımla gemide kal ben Gan’dan izin aldıktan sonra sizi çağırtırım, dedi Kta gülerek...

Gan t’Hnes gri saçlı, uzun boylu bir adamdı. Güvenilir bir kişiliği olduğu açıkça belli oluyordu. O Acturis ticaret imparatorluğunun başkanıydı. Onun evi küçük bir tepenin üzerine inşa edilmiş çok güzel ve büyük bir binaydı. Evin kutsal ateşine üç oğlundan en büyüğü olan Kma’nın karısı Lady Na t’İlav nezaret ediyordu. Lord Gan’ın karısı çoktan ölmüştü. Kurt’un şimdiye kadar gördüğü en yaşlı Nemetli o idi. Nemetli’lerin uzun yaşadığı nazari itibare alındığında Gan’ın çok daha yaşlı olduğu anlaşılıyordu. Alışıla gelmiş ilk konuşmalardan sonra, Hnes hizmetkârının torunu çay servisi yaptı. Bu kız, vücudu, duruşu, lacivert siyah saçlarıyla Kurt’a Mim’i hatırlattı. Ona çay vermek üzere yere diz çöktüğünde, yüzünün ve gözlerinin de Mim’e çok benzediğini görünce içinde derin bir acı duydu. Gözlerinde beliren yaşları genç kızdan saklamak için başını çevirdi.

Genç kız da onun bakışlarını farkedip başını öne eğdi. Bu evdeki huzur, Kurt’un hatıralarını yeniden canlandırmıştı. Hiçbir zaman böyle huzur dolu eve yeniden gelebileceği ümitlerini taşımıyordu. Ama hiçbir evde kendi evi Elas’ı ve Mim’i unutturamazdı. Hnes’ler kalabalık bir aileydi. Aileyi Gan ve büyük oğlu Kma idare ediyordu. Nemetli’lerde adet olduğu için ilk çaylarını genellikle sakin olarak önemsiz şeyler üzerinde konuşarak içtiler. Nemetli’ler Kurt’u merak ediyorlar ama âdetleri gereği bu konuda doğrudan soru soramıyorlardı. İkinci çay servisi yapıldıktan sonra kadınlar ve çocuklar Rmay'ı terkettiler, yalnız evin lady’si olarak Na, orada kaldı.

— Kta, diye konuşmaya başladı lord Hnes: Nefan’ı ne zaman terkettin?

— Onbeş gün önce.

— O zaman üzücü olaylar yaşadın, haberi bize bir müşterimiz getirdi.

Kta başıyla bunun doğru olduğunu işaret etti:

— Artık Nefan’da Elas’lar yok ve ben bir sürgünüm. Ailem ve hizmetkârlarımız öldüler.

— Sen burada dostlarının arasındasın, dedi Gan t’Hnes. Senin babanı çok severdim, Kta sen benim oğlum gibisin. Söyle bu felâkete sebep olan kimdir?

— Lânet okumak için onun adı çok büyüktür.

— Hiç kimse Tanrıdan ve adaletinden kurtulacak kadar büyük değildir.

— Benim yüzümden tüm Nefan'ın lanetlenmesini istemem. Bu işin sorumlusu Methi Djan ve onun sufaki'li sevgilisi Shan t'Tefur'dur. Ben Elas'ların ve Tanrıların adına Djan Methi ve Tefur eviyle ebediyyen düşmanlığımızı sürdürmeye, bir gün bu yaptıklarını kanla temizlemeye yemin edip, Nefan'dan ayrıldım, dedi Kta. O gün için bunu yapmak istemedim, çünkü o zaman Nefan'da kan gövdeyi götürecekti. İsteseydi bunu babam da yapabilirdi. Bunu istemediği için ölümü seçti. Ona hayranım.

Gan arkadaşının üzüntüsüyle başını öne eğdi.

— İki gün önce buraya bir gemi geldi. İrain evinin bir gemisi bana Djan Methi'nin bir talimatını getirdi. Burada Elas'ların kendisine hakaret ettiklerini, ama asıl suçlunun ise bir insan olduğunu Nefan'lı vatandaşları öldürdüğünü, Elas'ların da buna izin verdiklerini bildiriyordu.

— Ben t'Tefur'un adamlarından ikisini öldürmek zorunda kalmıştım. Sebep bu muydu, Kta? Tüm olanlara ben mi sebep oldum? dedi Kurt.

— Biliyorsun ki daha pek çok sebep var. Bu bir kimseyi suçlamak için uydurulmuş bir bahanedir, lord Gan, Methi'den gönderilen talimat bu kadar mıydı?

— Aşağı yukarı bu kadardı. Ayrıca verilen karar da açıklanıyordu. Elas'ların tüm varlığı onlardan alınıp Ne- fan'lılara veriliyor, Elas'lar ve onlara bağlı olanlar düşman olarak ilan ediliyordu. Sen, Kta ve sana bağlı olanlar yanında bulunanlar, lord Kurt dışında, görüldükleri yerde öldürülecekler. Yalnız o sağ olarak Nefan'a mahkeme edilmek üzere götürülecektir.

— Bu emre Hnes'lerin riayet etmeyeceklerini ümit ederim, dedi Kta.

— Tabii değil. İrian da bunu biliyordu. Seninle kendisi de karşılaşsa o da aynı şeyi yapmış olacağından hiç şüphem yok.

— Şayet isterseniz bu gece burayı terk ederiz. Lütfen bize bunu açıkça söyleyiniz. Size güçlük çıkarmayı arzu etmem.

— Dostumun oğlu, dedi ve Gan ellerini kaldırdı. «Ne- fan'dan daha eski kanunlar var. Parlayan şehir, İndresul'dan da eski ve bu hukuk Methi'nin emirlerinden de üstündür. Görelim bakalım bu emri nasıl yerine getirecekler. Sen ve senin arkadaşların artık burada bizimle beraber kalacaksınız. Eğer savaş isterlerse, bu adayı bir kaleye çeviririm.

Kurt ve Kta bu dostluk gösterisi karşısında çok heyecanlanmışlardı. Ama Kta onları bu rizikoya sokmayı asla kabullenemezdi.

— Hayır, dostum. Hayır bu sizler ve halkınız için çok kötü olur. Bizim arzumuz sadece yiyecek ve su. Sabah şafakla beraber «Tavi» limanı terk edecektir. Bizim buraya geldiğimizi kimse görmedi. Buradan ayrılırken de kimsenin bizi görmemesi için gerekli her önlemi alacağım. Elas'lar düştü. Bu yeterli derecede acıdır. Dostlarımızın da felâkete sürüklenmesini istemiyorum.

— istediğin her şeyi alabilirsin, istersen emin bir limana kadar savaş gemilerimiz, sana refakat edeceklerdir. Ama burada kalmanı istiyorum. Kta bunu senden rica ediyorum. Dostlarım için savaşmayacak kadar yaşlanmadım, daha. Acturi'nin tüm imkânları emrine amadedir, İndresul ile savaşın eşiğindeyken, kolonilerinin kendisine karşı çıkmasına Methi bile cesaret edemez.

— Elas'lara karşı da bir şey yapacağına inanmamıştım. Shan t'Tefur hemen arkamızda bizi takip ediyor. Yolda onunla çatışmak mecburiyetinde kaldık. Onun size de çekinmeden hücum edeceğinden hiç şüphem yok. Methi'nin ona ne gibi bir yetki verdiğini bilemiyorum. Ama ne olursa olsun bunu yapmaktan çekinmeyecektir. Hayır, lord Hnes, hayır, dedi Kta.

— Karar verme yetkisi bana aittir, dedi Gan üzgün bir tavırla. Ama onlarla savaşabileceğimizi zannediyorum.

— Gıda maddeleri ve sudan başka bir şey gerekli değil bize. Ve belki birkaç da silah, Kta kesin olarak konuştu.

— Bunun için gerekli şeyleri yapınız, oğullarım. Tavi’nin ihtiyacı olan herşeyi veriniz, diye emretti.

Gan Hnes’in iki oğlu derhal ayağa kalkıp, orada bulunanları eğilerek selamlayıp, babalarının emirlerini yerine getirmek üzere Rmay’ı terk ettiler.

— Bu vereceklerimizi, ayrılık hediyeleri olarak kabul etmenizi rica ederim, dedi Gan. Adamların yeterli mi, Kta? Adamlarımdan birkaçı seninle birlikte yelken açmaktan memnun olacaklardır.

— Onların sorumluluklarını üzerime almak istemem, dedi Kta.

— Anlaşıldı, mürettebatın yeterli değil? Kta nereye gitmeyi düşünüyorsun?

— Yvorst Ome’ye orası Methi’nin yetki alanı dışında kalır.

— Sizleri çok güç bir yolculuk bekliyor, dostum Kta. Ama Hnes gemileri sık sık kuzey sularına giderler. Zaman zaman onlara rastlayacaksın. Onlar vasıtasıyla haberleşebiliriz. Tanrı aşkına, ne zamanlarda yaşıyoruz. Gözlerim artık eskisi gibi görmüyor. Daha genç olsaydım, seninle birlikte yelken açardım dostum. Burada geçecek olayları düşününce cesaretimi kaybediyorum.

— Hayır lord Gan, benim gibi genç olsaydın Nefan’a doğru yelken açıp onlarla savaşırdın. Bunu babam da yaptı, ben de yapacağım, fakat Aimu’yu ve onun bağlı olduğu kimseleri düşünüyorum.

— Küçük Aimu. Acı bir haberden daha korktuğumdan onu soramadım.

— Hayır, Lord Gan, bana onu koruyacağına dair yemin eden bir kocaya verdim onu.

— Şimdiki ismi ne? diye sordu Lady Na.

— İsmi Aimu t’Llas e Nym sh’Bel t’Osanef.

— t’Osanef, diye mırıldandı Gan üzgün bir ifadeyle. Sufaki ismini duyunca üzülmüştü.

— Onlar birbirlerini küçüklüklerinden beri seviyorlardı. Bu hem babamın, hem de benim arzumdu, dedi Kta.

— Öyleyse iyi. Göklerin ışığı onlarla beraber olsun. Bu zamanlarda Aimu ile evlenebilmek cesaretini gösterebildiğine göre onun çok iyi biri olması gerekir, dedi Gan. Bu aşırı dindar bir indra’lı için inanılmayacak bir kabullenmeydi.

— Bu doğru, dedi Kla ve Lady Na’ya dönerek: Onun için de dua ediniz. Buna gerçekten ihtiyaçları olacak.

— Bunu yapacağım ve senin için de dua edeceğim. Bunu söylerken Kurt’u da kastettiğini ifade ettiğini göstermek için ona baktı. Kurt bunu teşekkürle kabul ettiğini ifadesi olarak, hürmetle başını önüne eğdi.

— Teşekkür ederim. Sizlerin evi de benim dualarımda olacaktır, dedi Kta.

— Senin fikrini değiştirip burada kalmanı çok arzu ederdim, dedi Gan. Fakat belki de haklısın. Belki de ilerde durumlar değişebilir. Methi yalnız, soyunu devam ettirecek kimsesi de yok. Birgün Nefan’a geri dönebilirsiniz.

— Belki, şayet kendi yerine bir Sufakiyi seçmezse. Bu konu üzerinde çok fazla konuşmuyoruz, ama bizim için geriye dönüş olduğuna inanmıyorum. En azından bu senerasyon için bu mümkün olmayacak.

Gan’ın yüzünde kararlı bir ifade belirdi:

— Bu gece gemilerimi göndereceğim.

— Lütfen t’Tefur’a karşı savaşma, dedi Kta.

— En azından Edrif için bir gözdağı olur bu.

— Şayet bunu Methi öğrenecek olursa...

— Böylece adalıların kendisine karşı olan düşüncelerini anlamış olur ve adımlarını daha dikkatli atar, dedi Gan.

— Lütfen, Lord Gan, bunu istemiyorum, dedi Kta.

— Burada kararı ben veririm, dostum. Elas'lar kendi şerefini, ben de kendiminkini korurum.

— Babamın dostu, bu da İndresul'a çok yakın. Böyle bir hareketin nelere sebebiyet verebileceğini, iyi bilirsin. Bu çok tehlikelidir.

— Karar bana aittir, diye tekrarladı Lord Hnes.

Kta başını öne eğdi. Burası Gant'Hnes'in topraklarıydı ve burada o karar verirdi. Kurt onu uzun uzun seyretti ama herhangi bir şey sormaktan çekindi. Diğer taraftan kendi problemi kendisine yetiyordu. Nefan'daki olayları bir düzene koymaya çalışıyordu. Senatoda Nym Mim'in ölüm nedenini ortaya çıkarmaya çalışmıştı. Methi bunu kendine çevrilmiş bir aksiyon olarak kabul etmiş ve bunu bahane ederek Elas'ları yok etmeye çalışmıştı. Nym ölmüş, Elas'lar yok edilmişti. Djan, Kurt'un Mim'le evlenmesinin buna neden olduğunu iddia etmişti. Yalnız Kurt sağ salim Methi'ye teslim edilcekti. Hananlı'ların mahkemesi. Şahsi intikam için kanun. Djan onun sevdiği herkesi öldürecek, kendisini de pençelerine bırakmayacaktı. Hananlı'lar ahirete inanmazlardı. Djan ona kolay bir ölüm vermeyecekti. Yumuşak yatağında bir süre sonra uyuyup kaldı. Kâbuslarla karışık bir uykudan sonra sabaha karşı uyandı. Tamurlin koyundan esen ılık güney rüzgârı Tavi'nin yelkenlerini dolduruyordu. Kta gözleriyle sürekli olarak ufukta t'Tefur'un gemisini ve Gan'ın gemilerini arıyordu.

— Bunlara engel olmak elimizde değil, dedi Kurt.

— Evet, buna engel olamayız, diye kabul etti Kta ve geminin kıç tarafından tekrar baktı. Tiaden'den gidersek, t'Tef ur bizi rahatsız edemez.

Tiaden küçük ada ve adacıklar topluluğuydu. Sakin havada dahi bunların arasından yol bulup geçmek büyük beceriydi. Yer yer denizden çıkmış sarp kayalar, dar geçitler büyük tehlike arz ediyordu. Fırtınalı havada ise buradan kimse geçemezdi.

— Bunların arasından mı geçeceğiz. Nefan sahillerinin yakınlarından geçmemiz gerekecek, çünkü geçit orada biraz daha genişliyor. Bunu isteyerek yapmıyorum, ama oradan çıktıktan sonra serbest kalacağız ve kuzeyin basit limanlarından birine ulaşacağız, dedi Kta.

— Ben orada bir çeşit medeniyet ve epeyce büyük şehirler olduğunu duymuştum, dedi Kurt.

— Orada çok ilkel iki şehir var. Birinin adı, Haithen.

Tüm evler ağaçlardan yapılmıştır, yolları buzlarla kaplıdır. Tarlalar yoktur. Buzlarla kaplı topraklar, donmuş ırmaklar, yüksek dağlar buraların özelliğidir. Yvorst Ode’deki buz dağları gemiler için büyük tehlike yaratırlar. Burada güney denizlerinde bulunmayan çok iri yırtıcı deniz hayvanları vardır. Nefan’la orası asla kıyaslanamaz.

— Kararın için pişman mısın? diye sordu Kurt.

— Elas’lara şerefsizlik getirmektense, buralarda yelken açmaya razıyım. Haithen kanunları her bakımdan Met- hi’ninkinden iyidir.

*   * *

Ent’siran, Rimaris haberci gemisinin kaptanını İndresul’un en güçlü gemisi Kadese’de karşıladı. Kaptan kamarasında kuriye kaptanına sunulan çayı dahi yudumlamaya zamanı olmadığı belli oluyordu. t’Siran haberin çok âcil olduğunu anladığını, anlatmasını emretti. O da, Nefan’ın bir gemisini kendi karasularında gördüklerini, gemi flamasından bunun bir sufaki gemisi olduğunu tespit ettiklerini anlattı. Bunun İndresul için bir tehdit anlamına geleceğini söyledi. Bu arada Gan t’Hanes’e ait gemilerin onu Nefan’ın yakınlarına kadar takip edip, adalarına geri döndüklerini öğrendiklerini anlattı. En t’Siran kuryeye teşekkür ederek gemisini İndresul’a çevirtip, yelken açtırdı.

Gökyüzünde gri bulutlar görünüyor, kuzeye doğru yaklaştıkça bunlar daha büyüyorlardı. Tavi’nin mürettebatı sürekli olarak göğü izliyorlardı. Adamlar rüzgârın dönmesi halinde gemilerinin kayalara çarpıp parçalanacağım iyi biliyorlardı.

Batıya doğru deniz Tiaden kayalıklarıyla doluydu. Bir süre hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan yol aldılar. Buradan çıkmalarına pek az kalmıştı ki

birden çıkan dalga onları tehlikeli bir kayalığa sürükledi. Kta büyük bir beceri ile gemisini buradan da kurtardı. Bu kayalık Thiaden’in son tehlikesiydi.

— Kurtulduk, kayalıkları geçtik, diye adamlardan biri bağırdı. Artık bizimle Yvorst Ome arasında hiçbir engel kalmadı.

Bu sırada kuzey tarafında bir yelkenli görüldü. Val t'Ran bunu görünce dümeni birden batıya kırdı. Pan, Kta’ya haber vermek için kaptan kamarasına koştu. Kta derhal dışarı fırladı:

— Kürekçiler yerlerine! diye bağırdı, sonra Val’in yanına gelip, batı rotasına devam etmesini söyledi. Gözcü kulesine bakıp:

— Tkel, yelkenliyi tanıyabildin mi? diye seslendi.

— Hayır Lord Kta, mesafe çok az!

Kta endişeli gözlerle kayalıklara bakıyordu, Val’e çok dikkatli olmasını tembihledi.

— Gemi bizi takip etmeye başladı, diye bağırdı, Tkel.

— Belki de bizi İndresul gemisi zannediyorlardır.

— Bu delikanlı da amma iyi niyetli, dedi Val.

— Belki de haklıdır, diye konuştu Kta.

— Müsaade et ben de ya güverte tayfalarıyla, ya da kürekçilerle beraber çalışayım, dedi Kurt.

— Sen bir Elas’sın, dedi Kta. Adamlarım senin de çalıştığını görürlerse durumun çok tehlikeli olduğunu düşünüp, paniğe kapılabilirler. Sinirlerini rahat tut, kendini zorlama.

Kta böyle söylüyordu ama o da çok huzursuzdu. Elinde olsa küreklere kendisi geçerdi. Kurt da bir şeyler yapabilmek için yanıp, tutuşuyordu. Birden Tkel’in sesi duyuldu.

— İskele tarafında yelkenli!

Tavi rotasını yeniden değiştirdi.

— Üç gemi görüyorum! diye bağırdı Tkel.

Kta bir süre yelkenlileri seyrettikten sonra kürekçilerin onu görebilecekleri bir yere gelip durdu.

— Bunlar İndresul gemileri, dedi.

Kurt da kürekçilerin sırasında oturmuş, onlarla birlikte kürek çekmeye başlamıştı.

— Bizi takip ediyorlar, yaklaşıyorlar, diye bağırdı. Tkel.

— Bu üç direkli bir gemi, onlardan kaçamayız. Rotayı

Nefan sahillerine çeviriniz, diye emir verdi Kta. Üç yelkenli gemide en az 100 kürek vardı. Her kürek darbesinde kendilerine biraz daha yaklaşıyorlardı. «Tavi» yarışı kaybetmek üzereydi. Adamların nefesi tükenmişti. Kurt da nefes nefese kalmıştı, başı dönmeye başlamıştı.

Aksilik rüzgâr da çok zayıflamıştı. Sarkık yelkenler direğe çarpıyordu. İndresul gemisi süratle üzerlerine geliyordu.

— Durun, kürekleri bırakın! diye bağırdı Kta. Kürekçiler bitkinlikten küreklerin üzerine yığılıp kaldılar.

— Pan, Tkel. Yelkenleri indirin!

Bu sırada İndresul gemisi daha süratle üzerlerine gelmeye başlamıştı.

— Tanrılar aşkına, şaşkınlar bize çarpacaklar, diye mırıldandı Val.

— Gemiyi terk edin, çabuk ol, Kurt! diye bağırdı Kta. Geç kalmışlardı. Koca gemi tüm ağırlığıyla kıç taraftan «Tavi»ye bindirdi. Ve tüm arka tarafı parçaladı. Kurt çarpmanın kuvvetiyle yuvarlandığı yerden doğrulup, korkuluklara sıkı sıkı sarılmıştı. Geminin güvertesi ölü ve yaralılarla doluydu. Yaralıların acı bağırışları duyuluyordu.

— Atla Kurt, atla! diye bağırıyordu, Kta. Kurt, denizden, düşmanlardan ve silahlardan daha çok korkuyordu. İndresul'un ikinci gemisi büyük bir hızla Tavi'ye yandan yanaşmıştı. Bu sırada denize atlamış

olan Kta’nın adamlarının çoğu onun kürek darbeleriyle, çoğu da geminin altında kalıp hayatlarını kaybettiler. Kta, Kurt’u kolundan utup, korkuluktan aşağı itti. Hızla denize düştüğünde boğulmamak için kolları ve bacaklarıyla çırpınmaya başladı. Bu sırada yanında birini fark etti. Kta yanına gelip, kollarının altından yakaladı.

— Hareket etmezsen seni suyun üstünde tutabilirim, dedi Kta.

Kurt kendini tamamen serbest bıraktı. Kta onu sırtüstü çevirip, sağ eliyle çenesinin altından tutup sol eliyle yüzmeye başladı. Bu sırada savaş gemisi onlara yaklaştı...

Kurt, «Trireme» gemisinin güvertesinde diz çökmüş, Kta’ya bakıyordu. Nemetli yerde yatıyor, başındaki yaradan kan akıyordu. Kurt, Kta’ya yardım edip, dizlerinin üzerinde doğrulttu. Orada bulunan indralı subay ilgisizce onlara bakıyordu.

— Ayağa kalkın! diye emretti.

Kta kendisine yardımı reddederek, titreyen bacakları üzerinde doğruldu.

— Adın ne? diye sordu indralı subay.

— Kta Elas u Nym.

— t’Elas, diye mırıldandı adam. Yağlı bir ganimet alacağımızı biliyordum, Onları zincire vurun. Rotamız İndresul, diyerek memnun bir halde gülümsedi.

Kta, Kurt’a üzgün olarak baktı. Kaderlerini değiştirmek için yapacakları bir şey yoktu. Onları geminin omurga boşluğuna götürüp, zincire vurdular. Burası soğuk ve karanlıktı. Bu ıslak soğuktan korunmaları için bir battaniye dahi vermemişlerdi.

— Şimdi ne olacak? diye sordu Kurt.

— Bilemiyorum, diğer boğulanlar gibi biz de boğulmuş olsaydık, daha iyi olurdu diye cevap verdi Kta.

Onyedinci Bölüm

Parlayan şehir, İndresul geniş bir körfeze kurulmuştu. Beyaz evleri görenler, üzerinde süreklilik ve sağlamlık etkisi bırakıyordu. Limanda yüzlerce savaş ve ticaret gemileri duruyordu. Geniş sokaklar hayat doluydu. Yüksekçe bir yerde yer alan şehir merkezi çepeçevre duvarlarla çevrili, beyaz taşlarla inşa edilmiş mabet kale halinde yükseliyordu. İndume, İndresul'un kalbiydi. Bu mabet tüm indra'ların kutsal aile ocaklarının birleştiği yerdi.

— Burası atalarımın vatanıdır, dedi Kta alçak sesle.

«Trireme» güvertesinde kendilerini almaya gelecek olan muhafızları bekliyorlardı.

— Tüm dualarımızı tevcih ettiğimiz vatanımız burası. Burayı görebildiğim için seviniyorum, fakat bu görünüşün zevkine uzun süre varabileceğimizi zannetmiyorum, dostum.

Kurt cevap vermedi. Üç gün süreyle zincire vurulmuş durumda gemide Kta ile Elasta olduğu gibi uzun uzun konuşmuşlardı. Ama burada Kta'nın utanarak kendisine açmadığı bir husus vardı. Burada Kurt'a ne yapacaklardı? Kta'yı İndresul'daki Elas evine teslim edeceklerdi. Kta, Kurt'un geleceğini düşünebiliyor, fakat bu konuda konuşmak istemiyordu.

Üçgen şeklindeki büyük hole girdikten sonra arkalarından kapanan kapıların holün kubbesindeki yankısı ile ve indume kalesinin kutsal ateşinin yaydığı koku Kurt'u şaşırtmıştı. Ateş ve duman arkasında görünmeyen bir kapı açıldı, iki tarafında birer muhafızı ile uzun boylu bir kadın içeri girdi. Kta ve Kurt'u kaleye getirmiş olan muhafızlar ellerindeki mızraklarının tersiyle onları dürttüler. Kadın hareketsiz olarak orada durdu. Siyah uzun saçlarıyla nefes kesici bir güzelliği vardı. Ylith t'Erinas ev Tehal, İndresul'un Methi'siydi. Bakışlarını onlara çevirdiğinde, Kta onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Methi'nin kılı bile kıpırdamamıştı. Bu hareket

Methi’ye duyulan saygıyı ifade ediyordu. Kurt da aynı şekilde dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi.

— Nemetli, bana bak, dedi Methi. Kta başını kaldırıp ona baktı.

— Adın ne senin? dedi Methi sesi açık ve vakurluydu.

— Methi, ben Kta t’Elas u Nym’im.

— Elas, Nefan’dan Elas. Ailen nasıl t’Elas?

— Belki Methi duymuştur. Ben sonuncusuyum.

— Ne? Elas’lar öldüler mi?

— Bunu gökler ve Nefan’ın Methi’si istedi.

— İndra soyundan gelen biri nasıl oluyor da, bir insanla beraber olabiliyor?

— O bizim evimizden biridir Methi ve benim dostumdur.

— Sen benim gözümde ve göklerin ışığı için lânetli birisin. Seni Elas evinin adaletine bırakıyorum. Onların kararını bana bildiriniz.

Methi ellerini çırptı. Muhafızlar Kta’yı ayağa kaldırdılar. Kurt da yerinden doğrulmak istedi, ama muhafızların sırtına dayadıkları mızrağın ucu acı bir şekilde sırtına batmıştı. Kta ona baktı ve sonra muhafızlar tarafından götürüldü.

* * *

Kurt, Ylith’e âni bir bakış fırlattı. Ona karşı soğuk bir nefret duydu. Boynuna indirilen mızrak sapıyla yere düştü.

— İnsan! derken Methi’nin sesinde, en küçük bir Sempati ifadesi yoktu. Düzgün otur! Oturmak için çabuk davranmaması üzerine muhafızlardan biri kolundan tutup, oturmasını sağladı.

— Senin bir adın, var mı insan?

— Benim adım, Kurt lian t'Morgan u Patrick Edward. Dedi sert bir sesle. Ylith onu yukardan aşağı süzdükten sonra yüzüne baktı:

— Morgan, herhalde bu senin evinin adı.

Kurt cevap vermedi.

— Ben şimdiye kadar hiç insan görmedim, dedi Ylith. Bu Tamurlin'lilere nazaran daha zeki görünüyor, değil mi Lhe?

— Onu Tamurlin'li olduğunu zannetmiyorum Methi, dedi onun sağ yanında bulunan uzun boylu adam.

— Ama bu onların kanından, diye konuşan Methi kaşlarını çattı: Bu tabiatın lekesidir, bu soluk deri, renkli vücudu olmazsa onu Nemetli zannedersin. Ayağa kalksın onu daha yakından görmek istiyorum.

Muhafızlar Kurt'u kollarından tutup ayağa kaldırdılar. Kurt hiddetten ve utançtan kıpkırmızı olmuştu. Başını yana çevirmek istedi, ama muhafızın mızrağının yanağına batan keskin ucu buna engel oldu.

— Bunun gözlerinde delilik ifadesi var, ama diğer taraftan kuşkusuz zeki bir görünümü var. Lhe, bu insanı bir süre muhafaza edip, incelemek istiyorum.

— Methi'nin arzuları yerine getirilecektir.

— Onun için zamanım olana kadar hapse atın.

Ylith gitmek için döndükten sonra, dönüp Kurt'u tekrar tepeden tırnağa süzdü. Sanki onun varlığına bir türlü inanamıyormuş gibi bir hâli vardı.

— Onun rahat etmesini sağlayın. O bizi anlayacak kadar akıllı, bize zorluk çıkarttığı taktirde daha az rahat edeceğini kendisine açıklayın!

Lhe'nin anladığı anlamda rahatlık ölçüsü son derece basitti. Kurt taşlığın üzerine konmuş bir saman çuvalı üzerinde oturmuş, hücresinin kapısının altından giren soğuk hava cereyanıyla titriyordu. Sağ ayağına taktıkları bileziği zincirle duvardaki bir halkaya bağlamışlardı. Onu bağlı olduğu yerden sökmesi mümkün değildi. Bacaklarını uzatıp oturdu. Kollarını göğsünde bağlayıp, saman yatağın üzerine uzandı.

Tamurlin’lerin ona yaptıkları bile bu kadar ağır gelmemişti. Yediği en ağır darbeler, vücudunda açılan yaraların acısı, Ylith’in ona bakışı, ona karşı muamelesi yanında hiçbir şey değildi. Büyük bir acı içerisinde uyumaya çalışırken birden silâhlı muhafızlar içeriye girip onu ayağa kaldırdılar, ayağındaki kelepçeyi çıkardılar, itip kakarak yarı karanlık koridora çıkardılar. Attığı her adımda ayağındaki zincirler şakırdıyordu. Onu merdivenlerden çıkarıp, küçük bir odaya getirdiler. Odadaki küçük bir şöminede ateş yanıyordu. Muhafızlar dışarı çıkmadan önce onun ellerini arkadan bağlayıp, ayağındaki zinciri de orada bulunan sütuna bağladılar. Bir saate yakın süre odada yalnız kalmıştı. Buna da memnun olmuştu. Çünkü iliklerine kadar işleyen soğuktan her tarafı tutulmuştu. Bu sıcak oda ona çok iyi gelmişti.

— İnsan!

Ylith içeri girmişti. Pencere yanında bulunan bir koltuğa oturdu.

— Sen o Djan denen kadınla beraber misin?

— Hayır, ben yalnız geldim!

— Sen de onun gibi bilgilisin.

— En az sizin kadar bilgiliyim, Methi.

Ylith ona öfkeli gözlerle baktı, sonra bu ifade memnuniyete dönüştü.

— Ama sen medeni bir insan değilsin ve hatta terbiyendeki eksiklikten senin bilgiçlik tasladığın anlaşılıyor.

— Benim medeniyetim onikibin yıl öncesine dayanır. Ve ben bu şehirde medeniyetin en küçük bir işaretini görmedim, dedi Kurt.

Methi neşeli bir şekilde gülmeye başladı.

— Şimdiye kadar cesaret edip bana böyle bir cevabı kimse vermedi. Seni öldürmemi istediğin anlaşılıyor. Gözlerime bak, insan! Kurt ona baktı:

— Bu yüze alışmak bana çok güç geliyor. Ama senin düşünebilir bir canlı olduğun anlaşılıyor. İnsanlar nereden geliyorlar. Bunu biliyor musun? dedi. Bu tehlikeli bir soruydu. Kurt bir süre düşündükten sonra:

— Biz komşu bir planetten geldik, diye konuştu.

— Ama ışıkta doğmadınız değil mi? Yani inançsız ve kanunsuzsunuz. Söyle bana insan. Fan'ın ışıklan sizin oraları da aydınlatır mı?

— Hayır, ama Fan'ın kardeşi aydınlatıyor.

— Nasıl? İkinci bir Fan mı?

Birden Methi'nin tuzağına düştüğünü anladı. Sonra onların insanların idaresinde olan Nefan'lılar gibi toleranslı olamayacağını düşündü.

— Fan'ın kardeşi yoktur, dedi Methi.

Kurt onun söylediklerine karşı gelmemeye karar verdi. Ama bakışlarında üzgün bir ifade vardı. Problemlere bir cevap arayıp bulamadığı tavrından anlaşılıyordu.

— Sen beni çok ilgilendiriyorsun. Seni rahiplere teslim edeceğim, onlar da düşünebilen bir insan mucizesini gözleriyle görsünler, dedi Methi.

— Biz düşünebilen bir ırktan geliyoruz.

— Djan Methi ile aynı cinsten misiniz?

— Aynı cinsten, ama ayrı düşünce tarzından.

— Öyle mi?

— Çok büyük fikir ayrılıklarımız var onunla.

Ylith merakla sordu:

— Söyle bana, onun saçlarının metal gibi parladığı doğru mu? Kurt doğruladı.

— Onun sevgilisi miydin?

Kurt kıpkırmızı oldu.

— Senin enformasyonun çok iyi anlaşılan, diye sinirli bir sesle cevap verdi. Casusların nerede saklanıyor?

— Bu sorum neden seni bu kadar heyecanlandırdı? dedi Methi neşeli bir sesle. İnsanların da utanma duyguları var mı?

— Nemetli’lerde olan daha başka duyguları da var, diye, Kurt sert bir şekilde cevap verdi. Senin halkını sevdim. Senin felsefenin çekirdeği bu mu? Yoksa bana karşı olan nefretin beni senin dünyanda bir yere koyamadığın, senin manzaranı bozduğum için mi?

Bu kelimeleri Elas dışında hiç kullanmamıştı. Kendisini çok yorgun ve bitkin hissediyordu. Gözlerinde yaşlar belirdi. Bu zayıflığı için utanıyordu. Ylith başını yana çevirdi ve kaşlarını çattı:

— Sen hakikaten bambaşkasın, diğer insanlar hakkında duyduklarıma hiç benzemiyorsun.

Ylith oturduğu yerden kalkıp, kapının yanına gitti. Orada onu omuzlarına kadar dökülen beyaz saçlarıyla çok yaşlı bir adam bekliyordu. Yaşlı adam Methi önünde diz çökmedi, ama yerlere kadar eğildi.

— Rahip, dedi Methi sonra Kurt’u göstererek: Bu yaratığa bak ve ne düşündüğünü söyle.

Rahip doğrulup bulanık gözleriyle Kurt’a baktı:

— Ayağa kalk, dedi. Kurt güçlükle ayağa kalktı. Birden ümitlendi. Yaşlı rahip ona itimat telkin etmişti. Yaşlı rahibin sesi yumuşak ve bakışları merhamet doluydu.

— Rahip, diye tekrarladı, Methi.

— Büyük Methi bu çok güç bir problem. O bizim anladığımız şekilde bir varlık mı? Bunu bilemiyorum. Ama Tamurlin’li olmadığı kesin. Onunla ne yapılacağına siz karar vereceksiniz. Burada düşünen ve hisseden bir yaratıkla karşı karşıyayız, insan olsa da bu durum kesin.

— Bu yaratık, iyi mi kötü mü, rahip?

— Nemetler nasıl, büyük Methi?

— Nemetler Naes’in çocuklarıdır, o kimin çocuğudur?

— Bunu bilemiyorum, büyük Methi.

— Rahip, seni rahipler meclisini toplayıp, bunun cevabını bulmakla görevlendiriyorum.

— Methi, meclisi toplayıp, onu sorguya çekeceğim ve sorunun cevabını bulmaya çalışacağım.

— Gidebilirsin, dedi Methi rahibe. Kendisi de onun arkasından dışarı çıktı.

Kurt bağlı olduğu sütuna yaslanıp, dinlenmeye çalıştı. Tam uykuya daldığı sırada birden büyük bir gürültüyle kapı açıldı. Muhafızlar Kta'yı içeri getirdiler. Methi de geri gelmişti. Kta onu gördüğünde rahat bir nefes aldı. Sonra Methi'nin önünde diz çöktü ve başını soğuk döşemeye koydu. Hareketleri çok ağırdı, anlaşılan ona çok acı çektirmişlerdi. Ylith onun varlığını görmemezlikten geliyormuş gibiydi. Oraya gelen gri saçlı yaşlı bir adam Ylith'in önünde diz çöküp, başını yere koyduktan sonra kalkıp dimdik durdu.

— Vel t'Elas, dedi Methi, İndresul, Elas evi Kta için ne karara vardı?

Kta'nın uzaktan akrabası olan adam hafifçe eğildi. Yaşlı adamın ihtişamlı bir görünüşü vardı. Kurt'a Nym'i hatırlatıyordu.

— Onu Methi'nin adaletine bırakıyoruz. Yaşaması ve ölmesi sizin emirlerinize bağlıdır.

— Onun Elas'lara karşı tutumu hakkında ne karar verdiniz?

— Onu Methi'nin bağışlamasını diliyoruz. O bizim kanunlarımıza saygı gösterdi ve atalarımıza karşı hürmette kusur etmedi. Onun iki kabahati var. Birincisi bir insanla arkadaşlık etmesi, diğeri Nefan'lı olması.

— Kta t'Elas halkınız, neden bir yabancıyı idareci olarak seçti?

— Onu gökler seçti. Methi bizim halkımızdan değil ama, kâhinlerimizin söylediklerine göre bu iyi bir seçimdi.

— Bu senato ve ailelerce kabul gördü mü?

— Evet, Methi.

— Öyleyse gökler karar verdi. Nefan yeniden bizim olacak. Kta t’Elas bir indralı olarak hangi tarafı tutacaksın?

— Babamın memleketini, Ylith Methi ve evimin dostlarını.

— Demek atalarının geldiği bu Elas evinin tarafını tutmayacaksın?

— Büyük Methi, dedi Kta, titrek bir sesle: Senin ve atalarımın geldiği bu eve karşı saygım büyük, ama Nefan’a bağlılığım çok kuvvetlidir. Doğup büyüdüğüm, şehre karşı olmakla, Elas’ların atalarının şerefini lekeleyemem. İndresul’daki Elas’lar da böyle bir şey yapacak olursam bana karşı saygılarını kaybederler.

— Annenin adı nedir, Kta t’Elas? İndralı mıydı? Yoksa Sufakili miydi?

— Methi onun adı, Lady Ptas t’Lei e Mat sh Nym idi.

— Lei, evi çok iyi bir evdir, demek ki sen her iki taraftan dindar bir indralı aileden geliyorsun. Buna rağmen kendine sufakileri ve insanları dost olarak seçtin. Bu benim için çok anlaşılan bir durum, Kta t’Elas.

Kta, cevap vermeden, eğildi.

— Vel t’Elas, evinizin bu oğlu sufaki dinine taraftar mıdır? diyerek Methi, Elas’ların İndresul temsilcisine doğru döndü.

— Büyük Methi, Elaslar onu yabancıların bilgilerine ve yanlış düşüncelerine sahip olduğunu tespit ettik, ama onun çok iyi bir dini eğitim gördüğü anlaşılmıştır.

— Kta t’Elas, insanlar nereden geldiler, biliyor musun? dedi Methi.

— Bunu bilemiyorum, Methi.

— Onların Nemetli’lerinki gibi ruhları olduğunu söyleye bilir misin?

Kta başını kaldırdı, kararlı bir sesle: Evet, Methi buna inanıyorum, dedi.

— Demek öyle.

Ylith’in alnı düşünceyle kırıştı, sonra ayağa kalkıp, muhafızlara baktı.

— Lhe, bu mahkûmları üst kattaki hapishaneye götürüp, rahat etmelerini sağlayınız. Ama ayrı ayrı odalara koyup, aralarında konuşmalarını engelleyiniz.

— Emredersiniz Methi, diyerek Lhe saygıyla eğildi.

Ylith yarı çıplak Kurt’a bakıp:

— Ve onun doğru dürüst giyinmesini sağlayınız. Şayet kendini Nemetli’lerle aynı ayarda görüyorsa, öyle de muamele görmelidir.

Kurt içeriye giren adamların meşalelerinin ışığından gözlerini açamıyordu. Onu yine uykusunun arasında rahatsız etmişlerdi. Ayağa fırlayıp yeni odasında kendisine verdikleri battaniyeyi bir tarafa bıraktı.

— Beraber geleceksin, dedi Lhe.

Kurt onu kibarca selamlamaya gayret edip, acele giyindi. Sonra iki muhafız onu kollarından tutup götürmek isteyince, Kurt Lhe’ye bakıp:

— Lord Lhe, diye sitemli bir sesle konuşlu:

Lhe hakikaten kibar bir adamdı. Nemetli'lere has kibarlık onda pek iyi görünüyordu.

— O kendi arzusuyla gelecektir, diye muhafızların onu bırakmaları için işaret etti.

— Teşekkür ederim, dedi Kurt ve saygıyla eğildi. Eski binada büyük bir hole gelene kadar birçok koridordan geçtiler. Holün çok yüksek bir tavanı vardı ve tek bir meşale ile aydınlanıyordu. Mahkeme heyetinin oturacağı büyük bir masa ve sandalyelerden başka hiçbir eşya görünmüyordu. Masanın karşısında yere bir halka yerleştirilmişti. Muhafızlar ayağındaki zincirlerle onu oraya bağladılar.

— Çıkalım, dedi Lhe adamlarına. Onu yalnız bırakıp hep beraber holü terk ettiler. Dışarı çıkarlarken Lhe dönüp Kurt’a:

— İnsan, gurur yerine alçak gönüllülükle daha çok başarılı olursun, dedi.

Kurt birden büyük bir sinir krizi geçirmeye başladı. Çığlık atarak bağlı olduğunu unutup, koşmak istedi. Dengesini kaybedip yüzükoyun yere düştü. Ayak bileğindeki halka derisini soymuş, kanamasına sebep olmuştu. Duyduğu acı ve moral çöküntüsüyle olduğu yerde birkaç saniye kaldı.

— Kendini daha iyi hissediyor musun? diye sordu Methi.

Kurt geriye dönüp baktığında onu meşale ışığının aydınlığında durduğunu gördü. Üzerinde koyu mavi renkli bir elbise vardı. Saçları açık olarak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Masanın sol ucuna gidip, Kurt'a alaycı bir bakışla baktı.

— Bu hareketin zeki bir yaratığın yapacağı şey değil, dedi Kurt yere oturup kollarını göğsünde birleştirdi. Bu oturuş misafirin yabancı bir ocaktaki hareket tarzını ifade ediyordu.

— Sizin beni karşılamanız da, Nefan'daki karşılanmama hiç benzemiyor, diye cevap verdi Kurt. Sana karşı arzu ettiğin şekilde görünemediğim için özür dilerim, Methi.

— Burası Nefan değil, ben de Djan değilim, dedi Ylith. Sonra gidip masanın en ucundaki sandalyeye oturdu: Şayet benim adamlarımdan birine vuracak olursan...

— Bana karşı çok iyi davrandın. Hiç kimseye herhangi bir şey yapmaya niyetim yok.

Methi gülümsedi:

— Şimdi de beni etkilemeye çalışıyorsun.

— Ben Elas'lardanım. Ben sizin kibarlık şekillerinizi öğrendim. Bir evin şerefine gösterilecek en iyi saygının kibar hareket etmek olduğunu bana öğrettiler.

— Bu cevabın çok güzel!

Bu onun Methi'den duyduğu ilk iltifat sözleriydi.

— Beni neden buraya çağırttın? diye sordu Kurt.

— Sen beni rüyalarımda rahatsız ettin. Ben de seninkini bozmakta kendimi haklı buldum. Sizler de rüya görür müsünüz? dedi Ylith.

Sonra düşünceli olarak ona baktı. Bunun bir şaka olduğunu biliyordu. Bu daha çok Nemetli'ler için dini bir konuydu.

— Evet, dedi Kurt.

— Rahipler bana senin ne olduğunu söylemediler, dedi Ylith. Senin Ati'a kurallarına göre öldürülmen için bazıları bana baskı yapıyorlar. Atia'nın ne olduğunu biliyor musun t'Morgan?

— Hayır, dedi Kurt ve bunun tehdit değil de, sadece bir soru olduğunu anladı.

— Bu senin çok aşağı yöreden gelen bir yaratık olman dolayısıyla, sana büyük acılar vererek oraya geriye göndermektir. Bu kural yüzyıllardan beri tatbik edilmemiş. Bunun için eski dokümanların yeniden ele alınması gerekiyor. Bazı rahipler bunları incelemeye başladılar bile. Ama Kta senin bir ruhun olduğu iddiasını sürdürüyor. Bunda ısrar etmekte kendisininkini kaybedeceğini bile bile bunda ısrar ediyor.

— Kta çok iyi kalpli ve dindar bir adamdır, dedi Kurt korkuyla.

— t'Morgan, diyerek sözünü kesti, Methi. Şu an için beni yalnız sen ilgilendiriyorsun. Senin ne olduğunu bilmek istiyorum.

— Bunu gerçekten bilmek istemiyorsun, dedi Kurt. Sen bana sürekli olarak birçok soru yöneltecek, alacağın cevaplardan kendine uygun bir netice elde edeceksin, dedi Kurt.

— Senin görünüşün, yırtıcı bir kuşa benziyor, dedi Ylith. Diğer insanlarsa vahşi hayvanlara benziyorlar. Ama onlardan hiçbirini canlı, olarak görmedim. Söyle bana, şayet ayaklarında bu zincirler olmasaydı, ne yapardın?

— Sevinçle ayağa kalkardım, çünkü taşlar çok soğuk, dedi Kurt. Bu Methi'ye karşı terbiyesizlikti, ama onun hoşuna gitmişti. Gülmesinde bile

onu haklı gördüğü sezinleniyordu.

— Bir Nemetli böyle cevap verseydi, onu affetmezdim, dedi Ylith.

— Sana ciddi olarak soruyorum, serbest olsaydın ne yapardın?

Kurt omuzlarını kaldırıp yere baktı.

— Kta'nın serbest bırakılmasını rica ederdim ve onunla birlikte İndresul'u terk edip, bizi kabul edecekleri herhangi bir yere giderdim.

— Sen ona çok bağlısın, anlaşılan, dedi Ylith.

— Kta, benim dostumdur ve ben Elas'lardanım.

— Sen, Djan gibi, Tamurlin'liler gibi bir insansın.

— Hayır, ben onlar gibi değilim.

— Peki fark nereden ileri geliyor?

— Biz değişik ırklardan geliyoruz.

— Sen onun sevgilisiydin, t'Morgan. Nereden geliyorsun?

— Bunu ben de bilemiyorum.

— Bilmiyor musun?

— Artık bilemiyorum, ben kimim ve nereden geliyorum?

Ylith sustu ve uzun uzun düşünerek ona baktı:

— Senin gibilerin kutsal ocakları pek çok uzaklarda, yabancılar arasında ölmek çok feci bir şey olmalı. Mezar taşına bile hakiki ismin yazılmayacak, ataların da çağrılmayacak!

Kurt başını önüne eğdi. Elas'ların evini hatırlıyordu. Mim'i kutsal ateşin karşısında hayal etti. O da kendi asıl adını kullanamayarak gömülmüştü.

— Yarana mı dokundum? diye sordu, Ylith alçak sesle. Elas'lar sana bu konuda bir teklifte mi bulundular, yoksa kendini bir Nemetli gibi mi, gördün?

— Elas’lar, benim dostumdur.

— Kta İndresul Elas’larına senden söz etmişler, o kadınla evlenmen için seni onlar mı zorladı, yoksa kendi arzunla mı, evlendin?

— O kendi arzusuyla benimle evlendi. Hiddetini bırakıp, Mim için kibar ve alçak gönüllü olmaya karar verdi.

Methi, o İndresul’da doğdu ve senin halkından birinin kızıydı. Adı, t’Nethim e sel’dir.

Ylith, şaşırmış durumda kaşlarını çattı

— Bu konuda Lhe ile konuştun mu?

— Neden?

— O da Nethim evinden biridir. Lhe t’Nethim u Kma. Lord Kma’nın ikinci oğludur. Nethim’ler Elas’ların düşmanıdır. t’Elas Mim’in evinin isminden hiç bahsetmedi.

— O bunu bilmiyordu ki. Mim bunu yalnız bana açıklamıştı. O da kendi adıyla gömülmedi. Lord Kma’ya bunu açıklamanızı sizden rica edeceğim. Lütfen onun için dua etmelerini söyleyiniz. Bu haberi onlara benim vermemin doğru olacağını sanmam.

—Onun ölümünden kimin sorumlu olduğunu soracaklardır. Shan t’Tefur ve Djan-Methi, değil mi Kurt t’Morgan?..

— Hayır, dedi Kurt.

— Ben bu konuyu Kma t’Nethim ve Lhe ile konuşacağım, dedi Methi.

— Mim’in bir insanla evli olduğunu söylemezsen iyi olur, zannederim. Ylith birkaç saniye sustuktan sonra: Senin Mim için büyük yas içinde olduğunu hissediyorum. Bizim kanunlarımız Mim’in seninle evlenmesiyle büyük bir günaha girdiğini kabul eder.

— O öldü artık, lütfen onu rahat bırakın.

— Şayet ben bunun günah olmadığını iddia edersem, halkım ve rahiplerim yanında otoritemi kaybederim.

Kurt onun ne demek istediğini anlamıştı. Bu konuda münakaşa etmenin yararı yoktu. Çünkü bu konuda onun yapacak bir şeyi olamazdı.

— Aslında sen birçok yönden Nemetli gibisin. Diğer taraftan bizim kanunlarımıza göre bir hayvan bile sayılmıyorsun. Ben rüyamda seni gördüm, t'Morgan. Rüyamda sen ölmüştün, senin yüzünü gördüm. Görünüşün beni çok şaşırttı. Sen bir Nemetli'yi sevmiştin, bu bakımdan senin de bir ruhun var. Uyandığım zaman çok şaşırmıştım.

— Kta da başka bir şey yapmadı, o da şaşırmıştı. Bunun için bana yardım etti. Onu serbest bırakmalısın.

— Beni anlayamıyorsun, o bir Nemetli'dir. O bizim kanunlarımıza bağlıdır. Onun için karar vermek yetkisi bana aittir. Mahkûm edilmektense, Kta ile beraber ölmeyi mi arzu edersin? Senin için birçok rahatlık sağlanabilir. Hayatın o kadar zor olmayacaktır.

Cevap vermekte pek güçlük çekmemesi karşısında kendine şaşırdı, o an için kokusu dahi yoktu.

— Ben Kta'ya karşı kendimi suçlu hisediyoıum, dedi Kurt. O hiçbir zaman benim insan olmamı yadırgamadı. Şimdi görüyorum ki, böyle bir hakiki dostluk Nemetli'ler için çok ender rastlanan bir olay.

Ylith biraz şaşırmıştı.

— Eh, artık seni uyumaya gönderebilirim, t'Morgan. Ricanı yerine getirip, Nethim'lere Mim'in ölümünü haber vereceğim. Böylece onun için dua edilmesi sağlanmış olacaktır.

— Sana teşekkür ederim, Methi.

— İstediğin bir şey var mı?

— Kta ile görüşmek mecburiyetindeyim, bu senden istediğim tek şeydir, dedi Kurt.

— Maalesef, buna izin veremem.

Onsekizinci Bölüm

Kurt dışarıda gürültüler duyduğunda, önce kendisine kahvaltı getirdiklerini zannetti. Ama bunun için o kadar çok adamın gelmesi gerekmezdi. Lhe gelen grubun komutanıydı. Gözlerinden uykusuz olduğu belli oluyordu. Her zaman düzgün taranmış olan saçları dağınıktı. Kemerine kısa bir kılıç takmıştı.

— Siz dışarıda bekleyiniz, dedi yanındaki askerlerine. Onlar dışarı çıktıktan sonra sağ eli ile kılıcının kabzasından tutarak Kurt'un karşısına geçip durdu.

— Ben bir t'Nethim'im. Seninle ilgilenmeye geldim. Mim seninle birlikte yaşamış. O benim kuzenimdi.

Kurt onun tehdit dolu bakışlarıyla karşılaşmamak için başını önüne eğdi.

— Ona saygı duymuştum, dedi.

— Hayır, bunu yapmadın, dedi Lhe.

— Lütfen onun için dua ediniz.

— Bunu yaptık ve ruhunun koruyucularımızca kabul edilmesi için dua ettik. Onun yüzünden yüzyıllarca sonra atalarımız Elas'ların iyiliği için de ayrıca dua ettik. Çünkü onlar Mim'i yanlarına alıp onu korudular. Onun bir Nethim olduğunu bilmemeleri dahi önemli değil. Ama diğer şeyleri affedemeyiz. Seninle aramızda asla bir dostluk olamaz, insan. Senin bizim aile şerefimizi sürdüğün lekeyi affedemeyiz!

— Mim, seçimini sizlerce de kabul göreceğinden emindir. Onun kalbinde dostluk vardı. O Nethim'leri de, Elas'ları da seviyordu, dedi Kurt.

Bu Lhe'nin hiç hoşuna gitmemişti. Dudaklarını kısıp, kaşlarını çattı.

— O seninle evlenmeyi istedi mi. Onu sana varması için Elas'lar, zorladı mı? diye sordu, Lhe.

— Hatta onlar başlangıçta buna karşı bile geldiler. Nym ve Ptas t'Elas'la konuşmadan önce Mim'in rızasını ben almıştım. Duymaktan rahatsız olmazsan. Ben Mim'i sevmiştim.

Lhe'nin şakaklarındaki damarlar gözle görülür bir şekilde atmaya başlamıştı. Konuşabilmek için kendini toparladı, bir süre sonra:

— Biz hakarete uğradık. Ama onun sana inanmış, güvenmiş olduğunu anlıyoruz. Gerçek adını yalnız sana söylemiş olması da bunu gösteriyor. Elas'lara güveni yoktu.

— Hayır, benim bu sırrı saklayacağıma inanıyordu, ama Elas'lara bunu söylememesi onlardan korktuğu için değildi. Evinin ismini söyleyerek onları güç durumda bırakmayacak kadar seviyordu.

— Methi'ye onun ismini söyleyip, onun için dua etmemizi sağladığın için sana teşekkür ederiz. Hiçbir zaman bir insana teşekkür edebileceğim aklıma gelmemişti.

— Biliyorum bu sana çok zor geliyor, dedi Kurt ve artık alışkanlık haline getirdiği kibarlıkla onun önünde hafifçe eğildi. Onun yüzüne baktığında yüz ifadesinde bir yumuşama olmadığını gördü.

Kapıda acele yürüyen ayak sesleri duyuldu. Muhafızlardan biri kapıyı çalıp, araladı ve eğilerek:

— Lütfen, lord Lhe, Methi insanı bekliyor. Neden geç kaldığım sormak için, t'İren'i göndermiş.

— Defol! diye bağırdı, Lhe. Adam derhal başını geriye çekti. Lhe bir süre sessiz kaldıktan sonra Kurt'a kapıyı gösterip:

— Git, insan. Seni cezalandırmak bana düşmez. Git!..

Bu defa onu kalenin rmay'ına getirmişlerdi. Kutsal ateşten çıkan alevlerin kısa aralıklarla aydınlattığı yüzler İndresul lordlarına aitti. Ylith Methi ateş renkli bir elbise giymiş, başını altın zincirle süslemişti. Kurt

daha kimse zorlamadan diz çöküp, başını yere eğerek selamladı. Buna rağmen muhafızlardan biri mızrağının ucuyla onu dürttü.

— Bırakın onu otursun, o bana bakabilir, dedi Methi.

Kurt doğrularak oturduğunda buna itiraz eden lordların mırıldanmaları duyuluyordu. Onlara göre onun bir Methi karşısına çıkacak kadar şerefi yoktu.

— t'Morgan, dedi, alçak sesle Ylith. Kurt başını kaldırıp, Methi'ye bakmamakta ısrar ediyordu. Çünkü lordları daha fazla kızdırmak istemiyordu. Bir süre sonra Kta da salona getirildi. Kurt"un yanında diz çöküp, Methi'yi selamladı.

— t'Elas, kararını vermek için bütün bir gün zamanın oldu, dedi Methi.

— Büyük Methi, sana verdiğim cevabı asla değiştiremem, dedi Kta, alçak sesle.

— Nefan'a olan sevgin için mi?

— Evet.

— Ocağını yok eden, o kadına karşı olan sevgin için mi?

— Hayır, yalnız Nefan'a olan sevgim için!

— Kta t'Elas, ben Vel t'Elas'la uzun uzun konuştum. Seni atalarının ocağına kabul ediyorlar. Ben de buna izin veriyorum. Bir indralı olduğunu unutmamalısın, dedi Methi.

— Ben, Nefan'a aitim, dedi Kta.

— Demek benim teklifimi kabul etmiyorsun, t'Elas. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?

— Methi, lütfen, dedi Kta. Beni rahat bırak, sana cevap vermeye beni mecbur etme.

— Sen indralar'ın kanunlarına hürmet etmek için eğitildin, değil mi?

— Evet Methi.

— Bana itaat etmeni senden istemeye hakkım olduğunu kabul ediyor musun? Senin ölmeyen ruhunu sonsuza kadar lanetleyeceğimi de biliyorsun.

— Evet, dedi Kta.

— Kararım senin ve insanın rahiplere teslim edilmesidir. Onlara vereceğin cevabı çok iyi düşün, t'Elas...

* * *

Mabet indume'nin duvarlarla çevrili büyük avlusunun en sonunda bulunuyordu. Beyaz mermerlerle inşa edilmiş kübik şeklinde muhteşem bir binaydı. Büyük kapısı üçgen şeklindeki rmay'a açılıyordu. Rmay'ın ortasındaki büyük kutsal ocağın sönmeyen ateşinin alevleri metrelerce yükseliyordu. Burası tüm planetin kutsal ocağı idi. Kta içeri girince olduğu yerde durdu. Kurt onu hiçbir zaman bu kadar korkmuş olarak görmemişti. Daha ileriye gidemiyordu. Muhafızlar onu iki kolundan tutup, sürükleyerek içeri götürdüler.

Kurt onu takip etmek isteyince mide boşluğuna indirilen bir mızrak sapı darbesiyle olduğu yerde yığıldı. Sancı ile kıvranıyordu. Muhafızlar onu kollarından tutup, kaldırdıklarında Kta'nın yanında yerde yattığını gördü.

Beyaz giyimli rahipler mihrabın yanında tartışıyorlardı. Onlardan biri Kurt'u Methiye karşı müdafa eden beyaz saçlı yaşlı rahipti. Kurt ona bağırmaya başladı. Fakat ateşin çıkardığı uğultuda sesini duyuramıyordu.

— Rahip! diye tekrar bağırmak isteyince, adamlardan biri, kendisine söylendi:

— Sus be insan burası kutsal bir yerdir, burada bağıramazsın ve hangi rahibi çağırdığını sordu.

Kurt eliyle onu göstererek kendini adamlardan kurtardı. Engel olmak isteyen birini bir yumrukta yere indirip, yaşlı rahibe doğru yöneldi. Bu sırada başına yediği bir darbeyle kutsal ateşin yanına yığıldı. Baygınlığı

geçip de, gözlerini açtığında rahipleri gördü. Aradığı rahibi görünce sevinçten gözlerinden yaş geldiğini hissetti.

— Rahip, lütfen bizlere yardım et! dedi.

— Bir insan kendini kutsal ateşin korumasını isteyemez. Bu dinimize aykırıdır. Yoksa bizim dinimizi kabul mu ediyorsun.

— Hayır, dedi Kurt.

— Bu kutsal yeri temizlemeliyiz, diye mırıldandı rahip ve genç rahiplerden birine dönüp: Methi'ye haber veriniz, dedi.

— Lütfen bizi, mabedin koruması altına alınız, dedi Kurt.

— O Elas evinin dostudur, diye konuştu yaşlı rahip.

— Göklerin ışığı adına... diye diğer rahip, hayıflandı. Elas ve bu...

— Nethim'de karıştı, dedi yaşlı rahip.

— Tanrılar adına...

Kurt'u dikkatle yerden kaldırıp, beraberlerinde götürdüler. Kutsal ateşten uzaklaştıktan sonra, heyecanla konuşmaya başladılar. Ylith yavaş yavaş döndü. Başındaki altın zincir odadaki meşalenin ışığında parlıyordu. Rahibe bir bakış attıktan sonra sandalyesine oturdu. Sonra önünde eğilmiş olan Kurt'a baktı:

— Rahipler, diye söze başladı. Bu üç gün zarfında bir neticeye vardığınıza inanıyorum.

Rahip titrek bir sesle konuştu:

— Görüldüğünden, düşünüldüğünden çok ihtimaller ortaya çıktı .

— Rahip bana evet veya hayır, diye cevap ver!

Yaşlı rahip yerlere kadar eğildi:

— Methi bazı arkadaşlarım insanların Tanrı krallarının torunları olduğunu, dünyayı yok etmek için gönderildiklerini söylüyorlar.

— Bu çok eski bir teori. Nemetli'lerle insanların şimdiye kadar kan bağı olduğu görülmüş mü?

— Hayır, büyük Methi, en azından bunu ispat eden bir şeye rastlanmadı. Ama Tamurlinli'lerin nereden geldiklerini bilemiyoruz. Ama o da şüphesiz aynı ırktan geliyor. Bunun tespitini yapacak bilgimiz yok.

— Onu size vermiştim, ondan bir şeyler öğrenmeye çalışacaktınız.

— Onun bize söylediği şeyleri kabul edemeyiz.

— Yalan mı söylüyor? Bir yalancı her zaman için tuzağa düşürülebilir.

— Biz çok denedik, büyük Methi ama o söylediklerinden vazgeçmiyor. Sürekli başka bir dünyadan başka güneşten bahsediyor. Buna inandığından hiç şüphem yok!

— Sen de buna inanıyor muslin, rahip?

Yaşlı adam ellerini birleştirip, hafifçe eğildi:

— Affınızı dilerim, büyük Methi ama bu çok zor bir problem. O bir Nemetli değildir, o zaman nereden geldi? İnsanlar isterlerse dünyamıza makinalar ve silâhlar getirirler ki, bunları anlamaya bilgimiz kâfi gelmez. Sonra o bizim bildiğimiz yerlerden gelmediğine göre, nereden gelmiş olabilir? O geldiği yere dünya diyor. Böyle bir yeri biz tanımıyoruz.

— Hakikaten başka bir dünya, başka bir güneş varsa, dinimiz bunu nasıl açıklıyor?

Yaşlı rahip bulanık gözlerle Kurt'a bakıp:

— Bunu bilemiyorum, dedi.

— Cevap istiyorum, rahip. Bana cevap vermelisin.

— Onun bizler gibi ölümlü olduğuna, hayvan olmadığına inanıyorum. Beni affet Methi, şimdi söyleyeceğim dinimize aykırıdır, ama Fan İb'in en yaşlı oğlu değildi. Belki de Fan'ın kendisine benzer bir kardeşi vardı. Onlardan binlerce de olsa, Yhia hakikatini etkilemez.

— Bu dinsizliktir, rahip.

— Bu doğru ama soruna başka bir cevap bulamadım.

— Rahip, onun varlığı için ben de bir cevap bulamıyorum. Senin söylediğin gibiyse insanların bizim dünyamıza gelmesinin ne anlamı var? Olaylar bizi nereye sürüklüyor?

— Bizim sınırlı anlayışımızla, Yhia bizden bunları olduğu gibi kabullenmemizi istiyor. Başka bir şekilde hareket etmemiz mümkün değil, büyük Methi.

— Geleceğimize karşı gelirsek, yok olmaya mahkûmuz demektir.

— Bundan hiç şüphem yok.

— Böyle bir imkânı kabullenemeyiz, dedi Methi ve elleriyle koltuğuna vurdu. Yok olmak istemiyorum, rahip. Kısaca, rahipler meclisi bir karara varamadı.

— Hayır, Methi, bunu kabul etmeye mecburuz.

— Ben bu konuda yeterli otoriteye sahihim.

— Sen bu planette Fan'ın temsilcisisin, büyük Methi.

— Rahipler bunu kabullenecekler mi?

— Rahipler problemin size verilmesini çok arzu ediyorlar. Senin insanların geldiği yer için vereceğin kararı hepimiz kabul ediyoruz.

— Böyle bir kararın halk tarafından bilinmesi tehlikelidir. Bunun için, burada konuştuklarımızın bu duvarların dışına çıkmayacağına dair bana söz ver. Hayatın ve ruhun için bana söz ver, dedi Ylith.

— Söz veriyorum, dedi rahip. Yaşlı rahip dönüp Kurt'a baktı, sonra Methi'ye döndü:

— Bu yaratık için senden onu affetmeni diliyorum. O kötü hiçbir şey yapmadı, bu bakımdan hiçbir cezayı hak etmedi.

— Bu insan Rmay'ı lekeledi.

— O mabetten sığınmak iznini talep etti.

— Buna izin verildi mi?

— Hayır, dedi yaşlı rahip.

— Öyleyse iyi. Gidebilirsin rahip, dedi Ylith.

Ylith düşünceliydi. Yüzünde sert bir ifade vardı:

— Nereye gidersen git herkese güçlük çıkartıyorsun, dedi Methi alçak sesle.

— Kta nerede şimdi, Methi? Bana onun nerede olduğunu söylemeyecek misiniz?

— Dün onu bana geri getirdiler.

— Yoksa o...

— Onun için daha karar vermedim, dedi Ylith ondan gözlerini ayırmadan: Onu öldürmek istemiyorum. O benim için çok değerli olabilir. Bunu o da biliyor. O Nefan'daki İndra'ların çocuklarına bizimle çarpışmamalarını söyleyebilir. Onları ikna edebilir.

Kurt ona baktı hiçbir ölümlüye karşı duymadığı bir saygı duyuyordu. İsteseydi kendisini ve Kta'yı gözünü bile kırpmadan öldürebilirdi. Ylith tam anlamıyla bir Methi idi. Djan'la kıyaslanmayacak kadar vakurlu ve asildi.

— Kta kendi arzusu ile olmasa da, yine de size faydalı olacaktır.

Kurt bunları söylerken vicdan azabı duyuyordu. Kta'nın kırılmayacak gururunu biliyordu.

— Elas'lar bir Methi'nin kurbanı oldular. Başka bir Methi onu affederse, Nefanlı'lar üzerinde olumlu bir etki bırakacaktır.

— Sözlerin mantıklı. Peki ama sen ne olacaksın? Seni ne yapayım?

— Ben sadece yaşamak istiyorum, dedi Kurt.

Ylith ona bakıp gülümsedi:

— Senin varlığın bizleri rahatsız ediyor, ama seni öldürmüş olmam bir çözüm olmayacak. Senin bir zamanlar varolduğun hakikatini inkâr

edemem.

— Bazıları bu çözüm üzerinde ısrar ediyorlar, dedi Kurt.

— Biz buna karşı çıksak, senin varlığını kabul etsek, varlığın nerede? Nereden geliyorsun? Biz Sufaki'lerden daima nefret ettik. Çünkü onlar Nemetli'leri de, insanları da birer ırk olarak kabullendiler. Bu dinsizliktir. Bu dinimizin temizliğine leke getirir. Dinsizliğe asla müsaade edemeyiz.

— Bunun için mi onları öldürmek istiyorsun? Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

— Dinsizliğe müsaade edersek, tüm dinimiz şüphe ile karşılanır.

— Onlar hiçbir zaman denizi geçip, sizi rahatsız etmediler.

Ylith eliyle sert bir şekilde koltuğunun kenarına vurdu:

— Sen sabrımın sınırlarını taşırmak üzeresin, insan.

Kurt başını önüne eğdi.

— Sen bilinçsiz hareket ediyorsun, dedi Ylith. Buna anlayış gösteriyorum. Duyduğuma göre, Djan Methi bazı şeyleri olduğu gibi kabulleniyormuş. Sana bir defa daha söylüyorum, ben onun gibi biri değilim.

— Lütfen beni dinleyiniz, beni dinlemeniz gerek.

— Sen önce Nemetlilerle ilgili şeyleri bildiğini bana ispat etmelisin.

Kurt onunla lüzumsuz yere münakaşa etmemek için, istemeye istemeye önünde eğildi ve sabırla müsaade bekledi.

— Zamanımı almaya değer ne söyleyeceksin? Seni dinliyorum, fakat kısa olsun.

— Methi, diye rahat bir şekilde söze başladı Kurt: Size söylemek istediğim şeyler, rahiplerinizin bana sormayı unuttukları soruların cevaplarıdır. Benim ırkım çok, pek çok eskidir. Binlerce, binlerce yıldan beri yapılmaması gereken birçok hatalar yapılmıştır. Sana pek çok şey anlatabilirim. Geleceği söyleyebilirim. Beni dinleyebilseydin, Nefan'a karşı

savaşmak istemezdin. Benim ve Djan'ın dünyaları bu savaşlar yüzünden yanıp, yok oldular.

— Bu dinsizliktir.

Kurt madem ki bu konuyu açmıştı, o halde devam etmeliydi. Söylediklerinin onu korkutmadan bunu başarmalıydı.

— Siz son Sufaki'liyi öldürseniz de, savaşı sürdürmek için şu veya bu şekilde bahaneler bulacaksınız. Methi beni dinlemelisin yoksa İndra'ların torunları bir gün gelecek benim şu andaki durumuma düşeceklerdir.

Lhe, onu ayağa kaldırmak için zorladı. Ylith yerinden fırlayıp, sandalyesinin yanına dikilmişti.

— Onu, dışarı çıkarın. Onu t'Elas'la beraber hapsedin, ikisi de deli. Kendi deliliklerini karşılıklı anlatsınlar, diye emir verdi, Ylith.

Lhe ve adamları Kurt'u sürükleyerek koridora çıkarttılar. Oraya çıktıktan sonra kendini toparladı ve muhafızlara karşı direnmekten vazgeçti.

— Hayatını kurtarmana ramak kalmıştı, dedi Lhe.

Merdivenlerden çıkıp üst kattaki hapishaneye geldiler.

Kapıya geldiklerinde Lhe muhafızları gönderdi.

— Sen gerçekten delisin, siz ikiniz de delisiniz. Methi, t'Elas'a şerefini ve hayatını teklif etti. O bunu kabul etmedi. Kendini öldürmeye teşebbüs etti. Ama biz ona engel olduk. Mabetten hücresine getirirken, kendini pencereden mabedin avlusuna atmak istedi. Onu son anda tuttuk, ama merdivene düşmesini engelleyemedik. Ona her türlü konforu verdik, ama hiçbirinden yararlanmak istemedi.

Kurt, başını kaldırıp Lhe'nin gözlerine baktı. Yüzünde hem kızgınlık hem de endişe ifadesi vardı. Lhe t'Nethim ondan bir şey isteyecekmiş gibiydi. Lhe kapıyı açıp, Kurt içeriye girmesi için eliyle işaret etti ve arkasından tekrar kapadı. Hücrenin her iki duvarının yanında birer yatakla ortadaki demir parmaklıklı pencerenin önünde bir masa duruyordu. Kta elbiseleriyle yatağın birine sırtüstü uzanmış yatıyordu. Yüzünde ve

elbiselerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Onu buraya birgün önce getirip, o durumda bırakmış hiç ilgilenmemişlerdi. Kurt tüm olanlar için, içinde derin bir acı duydu.

— Kta, dedi üzerine eğilip yakından baktı. Kta ifadesiz gözlerle tavana bakıyordu. Kurt onun bu durumda, kendisini dinlemeyeceğini biliyordu. Ses çıkartmadan üzerinde bir su kabı ve bir leğen bulunan masaya doğru gitti. Orada temiz havlular, yeni elbiseler ve bir küçük testi telize duruyordu. Lhe her türlü konforu sağladık derken, doğruyu söylemişti. Kta kendisine sağlanan bu rahatlıktan faydalanmak istememişti. Kurt her şeyi Kta’nın yatağının yanına hazırladıktan sonra onu başının altından tutup kaldırdı. Telize testisini dudaklarına yaklaştırdı. Kta sert içkiden bir yudum alıp, öksürerek yutkundu. Havlulardan birini su kabı içinde ıslattıktan sonra, Kta’nın yüzüne bulaşmış kan, ter ve pisliği güzelce temizledi.

— Kta, ne oldu sana, söyle?

— Hiçbir şey olmadı, dedi Kta ve ona bakmadan: Onlar beni geri getirdiler.

Kurt ona acıyla baktı:

— Beni dinle dostum, senin için yapabileceğim her şeyi yapacağım. Ama bir yerin kırılmışsa, hekime ihtiyacın varsa bunu bana söylemelisin. Öyle ise yardım istemem gerek.

— Sâdece birkaç sıyrık.

Onlardan yardım istenmesi gerekeceği düşüncesi Kta'yı birden canlandırdı. Doğrulmak için gayret etti. Ama kuvveti kâfi gelmedi. Kurt kollarından tutarak ona yardımcı oldu. Telize de tesirini göstermeye başlamıştı. Kta’nın ciddi bir şekilde yaralanmamış olduğu, hareketlerinden belli oluyordu. Kurt yastıklardan birini duvara dayayıp, Kta’nın başını yaslamasına yardımcı oldu. Bu sırada dizindeki yara ortaya çıkmıştı. Kurt bunu görünce:

— Buraya gelirken düşmüştüm, dedi Kta.

— Evet bunu bana anlattılar, dedi Kurt ve elindeki havluyu tekrar suya batırarak onun yaralı dizini ve bacaklarını temizledi. Birgün önceki yaraları

temizlemesi, yaranın kenarındaki kanın kurumuş olması dolayısıyla hem uzun zaman almış hem de Kta'ya çok acı vermişti. Kurt, Kta'nın zaman zaman birkaç yudum telize almasında ısrar etmekteydi. Kurt tüm yaraları temizleyip, başka işi kalmadıktan sonra yatağın ucuna oturup, çaresiz Kta'ya baktı. Kta'nın yüzünde derin bir yorgunluk ifadesi vardı. Ama bu ne uykusuzluktan, ne de yaralarındandı. Bu bitkinlik onun içinden geliyordu.

Kurt bir süre sonra onun yatağa tekrar uzanmasına yardım etti. Onun üç gün süreyle uyumamış olması ihtimali karşısında vücudunun çok yorgun olacağını da hesaba katmak gerekiyordu. Fakat Kta'nın uyumak için hiçbir gayret sarfetmediği belli oluyor, ifadesiz gözleriyle tavana bakıyordu.

— Kta, dedi Kurt.

Ama bir cevap alamadı. Kurt onu tutup, biraz sarstı, fakat Kta sadece gözlerini kırptı.

— Kta, beni duyuyorsun, değil mi? Bunu biliyorum. Yeter artık kimi cezalandırmak istiyorsun, beni mi? Kta cevap vermedi. Bunun üzerine ona ağrı verecek şekilde hafifçe yüzüne vurdu. Kta'nın dudakları titremişti. Böylece Kurt'un ona karşı suçluluk hissi daha da artmıştı. Onun daha da kötüleşmesi karşısında korkuyordu. Kurt yorgunluktan bitkin durumda onun yatağının yanına çökmüş gözlerini açık tutmak için mücadele veriyordu. Kendini yatağın üzerine atıp, derin bir uykuya dalmayı ne kadar arzu ederdi. Düşüncelerini toparlamaya dahi gücü kalmamıştı. Ya, Kta ölmek isterse o zaman ne yapacaktı.

— Kurt, dedi Kta çok alçak sesle:

— Söyle bana lütfen, sana nasıl yardım edebilirim? dedi Kurt.

Kta gözlerini kırpıştırdı. O anda düşüncelerinin açıklık kazandığı belli oluyordu:

— Kurt, benim dostum onlar, bana...

— Sana ne yaptılar, Kta? Ne yaptılar, söyle?

— Onlara yardımcı olmam için beni zorluyorlar, bunu yapmazsam hayatımı kaybedeceğim ve ruhumu da... Methi sonsuza dek beni

lanetleyecek...

Kta yutkundu ve gözlerini kapadı. Halinden biraz rahatladığı belli oluyordu.

— Korkuyorum, dostum. Ama benden istediklerini nasıl yaparım?

— Senin onlara yardımının Nefan'a ne zararı olur ki? diye sordu Kurt.

— Djan'ın silâhlarına karşı Ylith'in gemileri var.

— Bırak onlar birbirlerinin başını yesinler. Bu savaşla senin ne ilgin var? Ylith sana hayatını ve hürriyetini teklif etti, bu sana Djan'ın yapacağından az mı?

— Ben Djan-Methi'nin şartlarını da kabul edemezdim.

— Bu yardımı yapmak istemeni anlayamıyorum, sana karşı yapılanı tüm Nefan çok iyi biliyor. Kta kendini suçlayamazsın. İndresul tarafını tuttuğun için, seni hiç kimse suçlayamaz.

— Senin bu düşüncelerini kabul etmiyorum, dedi Kta.

— Bunlar çok mantıklı, diye konuştu Kurt, bunu sen de çok iyi biliyorsun.

— Ben artık mantık nedir anlamıyorum, doğru olduğuna inandığım şeyler için mabet ve Methi beni lânetlemek istiyorlar. Kurt, ölmekten çok korkuyorum. Ama haksızlık bu. Tanrım, nasıl oluyor da bir adamı böylesine çaresiz bırakıyorsun?..

— Senden istediklerini yap Kta, diye konuştu Kurt. Bunun kimseye bir zararı olmaz ve hayatın boyunca bunun doğru mu, yanlış mı olduğuna karar verecek zamanın bulunur hiç değilse.

— Keşke gemimle birlikte batsaydım, diye mırıldandı Kta. Orada hayatımın en büyük hatasını yaptım. Tanrılar bana ölmem için çok fırsat verdiler. Nefan'da, Tamurlin kampında ve gemimde... Oralarda ölmüş olsaydım, huzurum ve şerefimi korumuş olacaktım. Ama her yerde sen vardın. Benim kaderimi hep sen bozdun Kurt...

Kurt, Kta'nın üzerine battaniyesini örterken ellerinin titrediğini hissetti.

— Lütfen sakin ol Kta, diye mırıldandı, artık uyumak zorundasın...

— Senin suçun yok... Her zaman mantıklı olmak gerekir. Böylece...

— Sesini kes artık Kta.

— Nefan'da babamla birlikte ölseydim daha iyi olurdu ve adamlarım benim intikamımı alırlardı. Öyle değil mi Kurt?..

— Evet, dedi Kurt ve Vel'in, Tkel'in ve diğer arkadaşlarının ona ne kadar bağlı olduklarını düşündü. Evet, onlar Shan t'Tefur'u öldürürlerdi.

— Ve bu Nefan'da korkunç bir kargaşaya neden olurdu, dedi Kta. Onlar da ölüp Elas'ların karanlık dünyasına giderlerdi. Şimdi onlar öldüler, ama ben hâlâ hayattayım Kurt...

— Artık sus ve uyumaya çalış.

— Herhalde ben, son Elas olarak Nefan'ın kaderi için hayatla kaldım. Şayet daha önce ölmüş olsaydım, Nefan'da akacak kanlar için sorumlu olmayacaktım ve benim kanımın akması da Methi'nin elinde bulunmayacaktı. Ama ben yaşıyorum ve kaderime razı olmalıyım dostum...

— Lütfen Kta, artık uyumalısın, diye söylendi Kurt. Çok telize içtin ama hiçbir şey yemedin. Kafanın içi karmakarışık. Lütfen uyu artık.

— Gerçek olan, şehrimin yok olması için dünyaya gelmiş olmam, diye mırıldandı Kta. Bunun için zorluyorlar şimdi.

— Neden beni suçlamıyorlar, neden beni suçlamıyorsun sen? diye konuştu Kurt. Senin hastalık derecesine varan kendi kendini suçlamandansa beni suçlamanı tercih ederim. Benim için ne düşündüğünü söyle...

— Sen bir insansın ve senin kaderin insanlara bağlıdır, dedi Kta.

— Sen sarhoşsun Kta, diye homurdandı Kurt.

— Sen Djan Methi yüzünden burdasın...

Kta sözünün sonunu getiremedi ve derin bir uykuya daldı. Kurt onu uzun uzun seyrettikten sonra gidip yatağına uzandı. Ancak bir türlü gözlerini Kta'dan ayırıp uyuyamıyordu. Fakat çok geçmeden göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti, uyanık kalabilmek için çabası fayda vermedi, derin bir uykuya daldı...

Duyduğu bir gürültüyle uyandığında Kta'yı yarı çıplak bir durumda ve ayakta buldu. Hücre iyice karanlıktı. Demir parmaklıklı pencereden hafif bir ışık sızıyordu. Kta masaya yaklaşıp üzerindeki kaptan su alarak yıkanmaya başladı. Hava çok soğuk olmasına rağmen kaptaki suyu bir hamlede başından aşağı boşaltmıştı. Sonra havluya sarınıp yatağına oturdu. Güneşin ilk ışıkları pencereden yüzüne düşene kadar olduğu yerde hareketsiz olurdu. Sonra ayağa kalkıp yine o yırtık elbiselerini giydi. Bu sırada Kurt'la gözgöze gelmişlerdi, gülümsedi:

— Nasılsın, iyi misin Kta?.. diye sordu.

— İçinde bulunduğumuz durumu saymazsak iyi savılırım, diye söylendi Kta. Sonra devam etti: Dün gece sana bazı şeyler söyledim. Aslında bunları söylememeliydim...

— Telize'den olacak, diye gülümsedi Kurt. Ben onları tamamen unuttum.

Sımsıcak gözlerle baktı Kta:

— Seni bir kardeş gibi seviyorum, dedi.

Kurt bu sözler karşısında duygulanmıştı:

— Ben de seni kardeşim olarak kabul ediyorum, diye gülümsedi.

Bu sırada koridordan ayak sesleri gelmeye başlamıştı...

Ondokuzuncu Bölüm

Bu kez onları almak için Lhe gelmemişti. Onun yerine karşılarında o güne kadar hiç görmedikleri başka birini buldular. Görevli onları Rmay'a götüreceği yerde dışarı çıkardı. Büyük avludan geçip mabedin yanından İndume kalesinin ana kapısına geldiler. Kta dönüp endişeyle Kurt'a baktı:

— Bizi limana götürüyor, diye mırıldandı.

— Emir böyle, diye konuştu refakatçi subay. Methi limanda, harekete hazır filosunun yanında sizi bekliyor. Çabuk yürü t'Elas. Yoksa bu sokakları zincire vurulmuş olarak mı geçmek istersin?..

Kta başını kaldırıp mağrur bir ifadeyle subaya baktı:

— Senin adın ne? diye sordu.

Subay söylediği sözlerden birden pişmanlık duymuştu:

— Bana lânet okuma lütfen t'Elas... diye kekeledi. Ben sadece Methi'nin sözlerini tekrarlıyorum. O sizlerin zincire vurulmanıza gerek olmadığını söylemişti...

— Buna gerek yok elbette, diye söylendi Kta.

Sonra başını öne eğip muhafızlara ayak Uydurmak üzere adımlarını hızlandırdı. Parlak güneş ışığı altında acınacak bir halde olduğu açıkça belli oluyordu. Elbiseleri kir içinde ve parça parçaydı. Gözlerinin etrafı da halka halinde simsiyahtı. Sokaktan geçerlerken yol kenarına toplanan halk onlara garip nazarlarla bakıyordu. Kta'nın ne denli gururlu olduğunu bilen Kurt bu duruma belki de arkadaşından daha fazla üzülüyordu. Hele konuşulanlar hiç de hoş şeyler değildi. Birisi Kurt'un ne kadar çirkin ve nasıl kıllı olduğunu söylerken bir başkası Kta için «bir İndralı kendisini bu çirkin yaratıkla yanyana nasıl sokakta gösterebiliyor?» diye Kta'ya şaşıyordu. Bir başkası ise asıl acınması gerekenin, böyle bir oğulları olduğu için doğrudan doğruya Elas'ların olması gerektiği görüşünü ileri sürüyordu.

İskelede üç yelkenli bir gemi durmaktaydı. Güvertesinde mürettebat koşuşuyor ve donanımı elden ve gözden geçiriyordu. Geminin kıç tarafındaki yelken üzerinde mavi güneş amblemi vardı. Direk de altın kakmalı bronzla kaplanmıştı. Ylith yelkenin gölgesinde Lhe ile birlikte bir harita üzerine eğilmiş konuşuyorlardı. Kurt'la Kta yanlarına getirildiğinde onlara dönüp bakmadı bile.

Kurt'la Kta önünde diz çöküp beklemeye koyuldular. Neden sonra Ylith bir el işaretiyle Llıe'yi yanından uzaklaştırdıktan sonra onlara döndü. Kta alnı güverte tahtalarına değecek kadar eğilmişti. Kurt da onu taklit etti.

Ylith gülümseyerek bir el işaretiyle oturmalarına müsaade ettiğini bildirdi, sonra yumuşak bir sesle konuştu:

— Şimdi söyle bakalım t'Elas, kararını verdin mi? Buraya affını dilemek için mi geldin?

— Hayır Methi, dedi Kta.

Kurt korku ve dehşet içinde haykırdı:

— Kta!.. Sen bunu...

Ylith ona döndü aynı sakin sesiyle:

— Kararını değiştirmesi için Elas'ların bu oğluna biraz öğüt verirsen çok iyi yapmış olursun, dedi. Bunu dinlemesi de kendi menfaatinedir.

— Methi, diye konuştu Kta. Bunu çok düşündüm, ama senin istediğin şeyleri yerine getirmeye hazır olmadığımı anladım.

Ylith sert bir şekilde baktı ona. Gözlerinde büyük bir öfke okunuyordu:

— Buraya benden af dilemeye mi geldin yoksa varlığınla beni rahatsız etmek için mi? diye söylendi. Yoksa sana denizin öteki kıyısında dini saygıyı öğretmediler mi? Bizim Tanrılarımız yerine Sufaki'lerin karanlık ruhlarına mı inanıyorsun?

— Hayır Methi, dedi Kta titrek bir sesle. Biz Elas'lar dindar bir eviz ama senin Tanrılarımızın yakını olduğuna inancımız tamdır.

— Benim yanlış düşündüğümü mü iddia ediyorsun t’Elas?

Kta başını önüne eğdi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

— t’Elas, arzularımızı yerine getirmek senin için o kadar zor mu? diye sordu ve ona tepeden bir bakış attı.

— Bu konudaki cevabımı Methi’ye bildirdim, diye konuştu Kta.

— Ve böylece lânetlenmiş olarak ölmeyi kabul ediyorsun (açık denize doğru bakan Ylith eliyle orayı işaret etti) denizin soğuk sularında bir mezar, hiçbir evin kabul etmeyeceği bir ceset, kimsenin onun için dua etmediği bir zavallı... t’Elas, ben lanetlersem yalnız senin ocağından değil, şehrinden değil, bütün dünyadan lanetlerim. Yoksa sana bunları Nefan’da öğretmemişler miydi?

— Evet Methi.

— Bedbaht, diye söylendi Ylith. Sen Elas’ların boş gururunun bir kurbanısın. Bu gurur şimdiye kadar bana iyi hizmet verdi, bunun için de onları lânetlemek istemiyorum. Sana acıyorum Kta t’Elas. Kararının doğruluğunu tekrar düşünmen için Tanrılar sana bir fırsat daha tanıdılar. Hayatını bir defa daha bağışlıyorum. Bu göklerin adaletidir. Sen Elas’ların oğlu ve senin insan dostun bana Nefan’a kadar refakat edeceksiniz (sonra oradaki muhafızlardan birine döndü). Tryn, bunları götürüp güvertenin altına hapsedin, dedi.

* * *

Kurt ve Kta’nın hapsedildikleri ambar kapısı âni bir gürültüyle açıldı. Lhe içeri girdi:

— t’Elas ve t’Morgan herhangi bir ihtiyacınız var mı? diye sordu, sonra karşılarına geçip oturdu.

Kta başını sert bir hareketle aksi yöne çevirmiştir. Kurt, Lhe'ye karşı kendini suçlu hissediyordu:

— Teşekkürler, gerekli herşeyimiz var, dedi.

İçinde bulundukları durum göze alınırsa bu gerçek sayılabilirdi.

— Sizler benim evime karşı dostça davrandınız, bu bakımdan sizlere elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışacağım, dedi Lhe.

— Siz bize yeterince yardım eltiniz, diye konuştu Kurt.

Lhe bir an durakladı sonra sakin bir sesle konuştu:

— Elas'larla Nethim'ler birbirlerine düşmandırlar, bunu hiçbir şey değiştiremez. Mim'in seni seçmiş olması, senin olağanüstü bir insan olduğunu ispatlar dedi Lhe, sonra Kta'ya döndü: t'Elas onu kurtarıp koruduğun için sana da teşekkür etmeyi borç sayarım. Mim'in hikâyesini buradaki Elas'lardan öğrendik. Zavallı hakikaten çok acı çekmiş.

Kta bakışlarım ilk kez Lhe'ye doğru çevirdi:

— Hepimiz onu çok sevmiştik, dedi.

Lhe'nin yüzü birden asıldı:

— Onunla ilişkin oldu mu? diye sordu.

— Hayır, dedi Kta. Mim, Elaslar'ın hizmetkârı tarafından evlât edinildi. Ailemizde hiçkimse onu bir yabancı olarak kabul etmedi. O kendi arzusuyla arkadaşımla evlendi. Kurt'un onu mutlu edeceğine inandığımızdan biz de buna razı olduk. Onu korumayı görevimiz olarak kabul ettiğimizden Nefan Elas'ları hayatlarını kaybettiler. Onun bir Nethim olduğunu bilmiyorduk. O sadece bizim Mim'imizdi ve bizim ocağımıza aitti. O bize Nethim olduğunu söylemiş olsaydı bile, yine de onu korumaktan çekinmezdik.

— O herkes tarafından sevilirdi, diye konuştu Kurt. Onun Nefan'da hiçbir düşmanı yoklu. Onu öldürenler benim düşmanlarımdı.

— Nasıl olduğunu bana anlat, dedi Lhe.

Kurt, olanları tüm açıklığı ile anlattı. Konuşmasının sonunda:

— Ben bir Nemet’li olsaydım, onun böyle kirletilmesinden sonra intihar edeceğini düşünebilir, onu yalnız bırakmazdım, diye ilâve etti.

— Hayır, dedi Lhe. Mim en doğrusunu yapmış. Sen bir Nemet’li olsaydın bunu anlardın. Ona engel olman çok hatalı bir şey olurdu. Kurt, bunu ona yapan adamların adlarını bana söyle...

Kurt omuzlarını kıstı:

— Bilmiyorum, tanımıyorum, diye dişlerini gıcırdattı. Mim de onları tanıyamamıştı...

— İndralı mıydı bunlar?

— Sufaki, dedi Kurt. Shan t’Tefur’un adamları...

Lhe başını mağrur bir şekilde kaldırdı:

— Artık benim evimle onunkiler arasında kan davası vardır, diye konuştu. Nethim’lerin ataları bizleri korusun ve adaletin tecellisini yerine getirsin. Tefur’ların amblemi nedir?

— Büyük yılan Yr’dir, dedi Kta. Yeşil üzerine altın işlemeli... Kan davanızda sana başarılar dilerim t’Nethim. Sen benim yapamadığım şeyleri yaparsan hem Mim’in, hem de Elas’ların intikamını almış olacaksın...

Lhe ona, bakışları kadar sıcak bir sesle:

— Methi’nin arzuları önünde boynunu eğ, dedi.

— Hayır, diye direndi Kta. Ama Kurt istediğini yapmakta serbesttir.

Lhe bakışlarını Kurt’a çevirdi. Kurt bir şey söylemedi.

— Seni bize Methi mi gönderdi, diye sordu Kta.

— Hayır, kendi arzumla geldim, dedi Lhe. t’Elas, ona karşı gelmeni istemiyorum inan ki...

Kta bir an durakladı, sonra titrek bir sesle:

— Söyle Methi’ne, onunla konuşmak istiyorum, dedi.

— Ondan af dileyeceksin değil mi? Onun senden istediği tek şey bu...

Lhe hızla ambardan çıkıp gitti...

* * *

Ylith onları kaptan kamarasında kabul etti. Tavanda asılı yağ kandilinin sıcak ışığı kamaraya samimi bir hava veriyordu.

— Oturabilirsiniz, dedi Ylith.

Hizmetçinin getirdiği çayı yudumlarken, onlara ikramda bulunmaya gerek duymamıştı. Çünkü onları saygıdeğer konuklar olarak görmüyordu.

— t’Elas ve t’Morgan, diye konuştu Ylith. Kanunlara saygılı birçok vatandaşım benimle konuşabilmek için günlerce sıra beklerken, sizlerle neden vakit öldürdüğümü bir türlü anlayamıyorum. Ama belki de sizlerin ömrü onlardan daha kısadır. Zamanımı boşuna harcamadığınızı bana gösterin.

— Methi, dedi Kta. Şehrime saldırmamanızı rica etmeye geldim.

Ylith öfke dolu gözlerle ona baktı:

— Benim vaktimi boşuna harcıyorsun t’Elas, diye bağırdı. Kendi hayatının bağışlanmasını dilesen daha iyi edersin.

— Methi, bunu yaparsan kendi adamlarının da hayatını tehlikeye atacaksın. Buna hiç gerek yok.

— Ne demek istiyorsun sen?

— Senin mantığına sesleniyorum, dedi Kta.

Methi öfkeden kızarmıştı:

— Sen Nefan’ı seviyorsun, bunu anlıyorum. Ama unutma ki Nefan seni sürgün etti, aileni öldürdü. Bense seni kabul ediyorum. Elas’lıların bir düşmanı gibi mi davranıyorum?

— Sen benim halkımın düşmanısın, diye konuştu Kta.

— Nefan, kendisine böylesine bağlı, böylesine sadık bir adamını reddetmekle çıldırmış olmalı, diye homurdandı Ylith. Bu şehri yok etmek istemiyorum, ama buna mecburum. Bunun nedeni, şehirdeki durumdur. Orada savaş var. İnsanların kanunları ve savaşlarının bir hastalık gibi yayılmasına müsaade edemem. Nefan'da iç savaş çıktı ve ben bu savaşa bir son vermek istiyorum sadece.

— Ne?.. Savaş mı?., diye kekeledi Kta.

— İç savaş, diye konuştu Methi. Oradaki İndra ailelerini korumak, onlarla beraber olmaktan başka çaremiz yok.

— Sen o aileleri korumayacaksın, bilâkis bize yaptıklarını onlara da yapacaksın, diye söylendi Kta.

Methi, şaşılacak kadar sakin bir şekilde:

— Hayır, dedi. Onlara, sizlere yapmak isteyip de kabul etmek istemediğiniz şekilde muamele edeceğim. Sana da Nefan'da tekrar eski durumunuza gelebilmeniz için yardımcı olacağım...

— Kız kardeşim Sufakili bir lordla evlidir, arkadaşım da bir insandır. Nefan'daki birçok Sufaki ailesi Elas'larla kan bağı olan dostlarımızdır. Siz İndresul Elas'larına bizim onlara karşı olan görevlerimizi hatırlatabilecek misiniz, dedi Kta.

— Bir Methi evlerin iç işlerine karışamaz, dedi Ylith.

Bu cevabında Ylith tamamen dürüst ve haklıydı.

— Ancak bahis konusu olan ailelerin hayatlarını garanti edebilirim, diye konuştu Ylith. Hayat söz konusu olursa bir Methi her zaman haklıdır.

— Ama bunu emredemezsin.

— Hayır.

— Nefan, İndra'lar, Sufaki'ler ve insanlardan müteşekkildir, diye konuştu Kta.

— Orada işimi bitirdiğimde tüm problem çözülmüş olacaktır, dedi Ylith.

— Saldırıya geçtiğinde, onlar yine birleşeceklerdir, dedi Kta.

— Ne? Sufaki'lerle İndra'lılar mı? diye hayretle sordu Ylith.

— Bu ilk defa olmayacak, dedi Kta, daha önce de İndresul, Nefan'ı istilâ etmeye kalkıştığında yine birleşmişlerdi.

— Durum şimdi daha değişik, dedi Ylith. O zamanlar aileler daha büyük, daha kuvvetliydi. Anaşehirden daha fazla serbestlik istiyorlardı. Şimdi onlardan bu kuvvet geri alındı. Ama ben onlara bu kuvvetlerini Sufaki dinsizlerinden alıp onlara geri vermek istiyorum. İndra'lıları öldürmeye hiç niyetim yok.

Kta saygıyla eğildi:

— Methi lütfen gemilerini geri çevir, o zaman tüm benliğimle emrine amade olurum.

— t'Elas, daha fazla ileri gitme, diye konuştu Ylith, sonra Kurt'a döndü: Sen t'Morgan, sen bir insan olarak doğdun ve onların çok üstünde bir kişiliğe sahipsin. Nemet'li olmak için gösterdiğin gayretler için de seni çok takdir ediyorum. Bunun için de Sufaki'leri anlıyamıyorum. Onlar Nemet'li olarak doğmuş olmalarına rağmen gerçeği ve bizim için kutsal olan her şeyi inkâr ediyorlar. Daha çok bir İndra olarak doğmuş birisinin (sesini yükselterek Kta'ya baktı) hayatı pahasına da olsa İndra'lıları yok etmeye çalışan bu Sufaki'leri korumak istemesini anlayamıyorum.

— Onlar bizi yok etmek istemiyorlar, dedi Kta.

— Yoksa bana Sufaki'lerin eski âdetlerinin yeniden canlandırıldığını, çizgili elbiseler giyip, jafikr taşımaya başladıklarını bilmediğini mi söyleyeceksin. Mor t'Uset ul Orm, sizin senatonuzda kendi gözleriyle görüp t'Tefur'un Nym t'Elas'a karşı geldiğini yaşadı. Nym t'Elas ona cesaretle karşı durdu. Yoksa senin babandan daha az mı cesaretin var? Onun senden beklediği bu muydu?

Kurt, yan gözle Kta'ya baktı. Bu sözlerin ona çok dokunduğunu biliyordu. Kta, yumruklarını sıkmış tüm vücudu kasılmış halde hareketsiz duruyordu.

— t'Elas cevap ver, dedi Ylith.

— İnan bana Methi, babamın arzularını çok iyi biliyorum. Biz Sufaki'leri yok etmeyi asla düşünmedik. Ben bir İndra'yım. Ama Sufaki'lerle dostça birlikte yaşıyoruz. Tanrıların arzusu olan barış içinde yaşamamız süreklidir. Onlara egemen olmayı asla istemedim.

Ylith öfke dolu bakışlarını Kta'ya çevirdi:

— Hayır t'Elas, hayır... diye bağırdı.

— Methi... diye konuştu Kta ve yerlere kadar eğilip tekrar doğruldu.

Ylith bakışlarını Kurt'a çevirmişti:

— t'Morgan, dahi alçak bir sesle, her şeye rağmen bu adamla beraber olmakta ısrar ediyor musun? Sen aramızda zavallı bir yabancısın. Seni onun gibi bağlayan bir şey yok...

— Görmüyor musunuz, dedi Kurt. O size hizmet edebilmek için tüm gücüyle bir çare arıyor Methi.

Bu sözleriyle arkadaşını utandırdığını biliyordu, ama ortada Kta'nın hayatı söz konusuydu. Ylith birkaç saniye için bir Tanrı temsilcisi değil de üzülen ve acıyan bir kişi gibi göründü Kurt'un gözüne.

— Ben bu savaşı istemedim, diye konuştu Ylith. Generallerim ve amirallerim uzun zamandan beri beni zorlu- yorlardı. Her defasında reddetmiştim. Ancak tehlikenin ne denli büyüdüğünü gördükten sonra başka çarem kalmadı. Sufaki'ler eski âdetlerini yeniden canlandırdılar. Nefan şehrinin bir İndra şehri hüviyeti taşımasını istemiyorlar. Yalnız başına barışı bozucu unsur olarak da Djan büyük bir tehlike arzediyor. Sufakileri insanların öldürücü korkunç silâhlarıyla teçhiz etmesi en büyük tehlikedir.

— Tüm Sufaki'ler seni tehdit etmiyorlar, dedi Kurt. O bir tek adamdır. Sen bir tek adamı yok etmek için bütün bir şehre karşı savaşacaksın.

— Ben Shan t'Tefur'u da ölen babasını da iyi tanırım, dedi Ylith. Herhalde duymamış olacaksınız, Tlefek t'Tefur iç savaşta öldü!

— Kim?., diye sordu Kta telâşla. Kim öldürdü onu?..

— t'Osanef adında biri...

— Aman Tanrım, diye inleyen Kta'nın yüzü bir anda bembeyaz olmuştu. Hangi t'Osanef?..

— Han t'Osanef, dedi Methi. Seni çok iyi anlıyorum t'Elas. Kız kardeşin bir t'Osanef ile evliyse bu durum seni üzecektir. Söyle bana, neden bir Sufaki bir diğerini öldürsün? Bu bir iktidar kavgası mı, yoksa arada bir kan davası mı var acaba?

— Bir anlaşamamazlık, diye konuşlu Kta. Sufaki'lerin arasında t'Osanef gibi Nefan'ı sevenler yanında t'Tefurlar gibi onu yok etmeye çalışanlar da var. Savaşınızdan sonra Nefan yok olacak, onlar da eski şehirleri Cheftikan'a çekilip sonu gelmeyecek savaşlarını sürdüreceklerdir.

Ylith bir süre düşündü. Sonra kısık bir sesle konuşlu:

— Lhe t'Netim sizi aşağı götürsün. Sizler için zamanımı yeterince harcadım. Sen çok cesur bir adamsın Kta t'Elas. Ama ne yazık ki gerçekle hiç ilgin kalmamış. Ve sen Kurt t'Morgan, senin bu deliye bağlılığın hayret vericidir. Ama birinin onunla olması da gereklidir. Onu terke tmemiş olman sana şeref vermelidir...

Yirminci Bölüm

— Kurt!..

Kurt uyandığında, Kta'nın onu omuzlarından yutup sarstığını fark etti. Yukarıdan, güvertede koşuşan telâş içindeki mürettebatın sesleri geliyordu. Şaşkın bakındı. Bu sırada tüm gürültüyü bastıran bir ses yükseldi:

— Gemi savaşa hazır olsun!..

Kta alçak bir sesle konuştu:

— Ufukta yelkenliler göründü. Bu Nefan filosu olmalı

Kurt gözlerini oğuşturdu:

— Nefan gemilerinin onları durdurma şansları var mı Kta?..

Kta acı acı gülümsedi:

— Methi'nin söyledikleri doğruysa, en ufak bir şansları bile yok!.. Şayet Nefan'da iç savaş sürüyorsa, filo çok zayıf durumdadır. Sufaki'lerin yardımı olmadan büyük gemilerin limanı dahi terk etmeleri mümkün olamaz. Bu bir katliam olacak Kurt!

Bu sırada küreklerin denize indirildiği duyuldu ve gemi birden hızlandı.

Kurt bu savaşta bir şey yapamamış olmanın üzüntüsünü duydu. Ne uzay gemilerinde, ne de «Tavi»de böylesine çaresiz kalmamıştı. Muhtemel bir çarpışma karşısında kendilerini emniyete almak için oturdukları yerde, zincirle bağlı bulundukları direğe sıkıca yapıştılar. Buna rağmen kısa bir süre sonra Methi'nin gemisi Nefan teknesine bindirdiğinde savrulup yuvarlanmaktan kendilerini kurtaramadılar. Bu yuvarlanma sırasında ayak bileklerindeki demir prangalar onlara feci acı vermişti.

Nefan gemisi parçalanmıştı. Melhi'nin gemisiyse yoluna devam ediyordu. Bu sırada ambar kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Lhe

yanında üç adamı olduğu halde aşağı indi:

— t'Elas, bizimle güverteye geleceksin, dedi Lhe.

Kta ayağa kalktı. Adamlar ayağındaki zincir prangasını açtılar.

— Beni de götürün, diye seslendi Kurt.

— Bana verilen emirde yalnız t'Elas isteniyordu, diye konuştu Lhe.

— t'Nethim lütfen, diye tekrar ricacı oldu Kurt.

Lhe birkaç saniye düşündükten sonra adamlarına onun da zincirlerini çözmelerini işaret etti.

— Fakat aksilik yapıp kuvvet gösterisinde bulunmayacağına dair bana söz vermelisin, diye konuşmayı da ihmal etmedi Lhe.

— Sana söz veriyorum t'Nethim...

Hep beraber çıktılar. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra birden güneşe çıkınca gözleri kamaşmıştı. Muhafızlar onları kollarına girip yürüttüler. Ylith güvertede, özel olarak hazırlanmış gölgelik altında oturuyordu. Kta ile Kurt dizlerinin üzerine çöküp yere eğildiler. Böyle bir durumda bile Kta, görgü kurallarına riayette kusur etmiyordu.

— Oturabilirsiniz, dedi Methi, sonra Kta'ya geminin kıç tarafını işaretle: Seni neden çağırttığımı anlıyorsun değil mi t'Elas? diye sordu.

Üzerlerine doğru yavaş yavaş gelmekte olan geminin siyah yelkeni üzerinde bir kuş amblemi vaıdı. Bu Ilev evinin bir gemisiydi.

— Gördüğün gibi, şu an için Nefan'lı ailelerle görüşme imkânı doğdu. Aksi halde onu denizin derinliklerine göndermemiz gerekecek. Denize düşenlerin kurtarılmaması için de adamlarıma emir vermiş bulunuyorum. Sufaki veya İndralı olmalarına bakılmayacak. Şayet sen onları ikna edebilirsen hayatlarını kurtarmış olursun...

Kta öfkeli gözlerle baktı Methi'ye:

— Buna razı olmayacağımı daha önce söylemiştim, diye söylendi.

— Bu büyük bir şanstır t'Elas, diye konuştu Methi. Bizi durdurmaya çalışacak bu son gemiyi de tahrip etmemizi istemiyorsan, karşı koymanın bir işe yaramayacağını onlara anlatmalısın, onları ikna etmelisin...

— Onlardan ne yapmalarını isteyeyim?..

— Nefan'ın, İmparatorluğumuzun bir parçası olmayı kabul etmelerini istiyorum. Aksi halde bu şehir yerle bir edilecektir. Sufakiler de bunu kabul ettikleri takdirde hiçbir problem olmayacaktır.

Kta dik bakışlarını Methi'ye çevirdi:

— Onları hayatta bırakacağına dair yemin eder misin? diye sordu.

Kta'nın bu sözleri üzerine orada bulunan muhafızlar homurdanmaya başladılar. Elleri kılıçlarının kabzasına gitti. Kta sert bir sesle:

— Bana yemin et, diye tekrarladı. Senin şartlarını kabul ettiklerinde onların hürriyetlerini vereceğine yemin et. Senin sözlerinin iki tarafı keskin bir kılıç gibi olduğunu biliyorum. Ama ancak yeminine güvenebilirim.

Bu sırada kılıçlarını kınlarından yarıya kadar çekmiş olan muhafızlar Methi'nin bir işaretiyle durdular, kılıçlarını tekrar kınına soktular. Kta'nın yüzünde bir memnunluk ifadesi belirdi birden:

— Bırakın beni, Nefan gemisine geçip onlarla konuşayım. Sizin savaşarak alacağınız sonuçtan daha fazlasına ulaşacağımı umuyorum, diye konuştu.

Ylith bir an düşündü:

— Onun ve insanın bağlarını çözün, dedi adamlarına. Sonra Kta'ya döndü: Şayet onlar seni öldürmeye kalkarlarsa intikamını alacağız, diye konuştu.

İlev evinin uzun gemisi savaşın ve ateşin izlerini taşıyordu. Methi'nin gemisi yanında ceviz kabuğu gibi kalmıştı. Kurt'la Kta ip merdivenlerden inerek İliev gemisine geçtiler. Kendilerinin de bu gemiden farkları yoktu; elbiseleri lime lime olmuş, her tarafları pislik içindeydi. İliev onları heyecanla karşıladı:

— Tanrılar adına Kta, sen yaşıyorsun ha?., diye bağırdı, sonra aynı heyecan dolu sesle devam etti: Nasıl oldu da İndresul gemisinde bulunuyordun?..

— Tavi adalar açıklarında Methi'nin gemisi tarafından batırıldı. O zamandan beri İndresul'da tutsak bulunuyoruz. Bu geminin kaptanı sen misin Ian?..

— Babam öldü, o zamandan beri kaptan benim, diye konuştu Ian.

— Evinin koruyucularının onu kabul etmelerini dilerim, dedi Kta.

— Bugün için birçok evin atalarının, sayısı oldukça arttı, diye konuştu lan. Sonra orada bulunanlara uzaklaşmaları için işaret etti ve sonra tekrar Kta'ya döndü: Tahmin ettiğime göre, Methi seni, bizim savaşmadan teslim olmamız için gönderdi. Böylece Nefan'a rahatça saldıracak, değil mi?..

— Duyduğuma göre Nefan'da iç savaş başlamış. Bu durumda Methi'ye karşı koymak pek kolay olmayacak, değil mi Ian?..

Ian sert bir dille konuşlu:

— Methi bize isteklerini kendisi bildirsin. Biz onunla görüşmek için gemisine gitmeye hazırız, dedi.

— Ben gemimi feda ettim. Bir evin gururu için feda edilen bir mürettebat çok büyük kayıptır Ian, diye konuştu Kta.

Birden etraftan homurtular yükseldi. t'Ilev sertçe bağırdı:

— Sesinizi kesin!., (sonra Kta'ya döndü) Methi'den ne haber getirdiyseniz, söyleyiniz ve dönünüz...

— Ian, biz çocukluk arkadaşıyız seninle, diye konuştu Kta. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna sen karar ver. Ama Nefan'da iç savaş sürerken, bu gemilerimizle İndresul Methi'sinin gemilerine ve ordularına karşı hiçbir şansınız olamaz. Kendinizi kurban vermeden önce onun şartlarını dinlemelisiniz, bence.

Ian buz gibi bir sesle konuştu:

— Şunu bilmelisin ki, burada seninle konuşmamız sadece vakit kazanmak içindir. Bizim parçalanmış gemilerimizi yok etmeleri dahi onlara büyük zaman kaybettirecektir. Nefan'daki duruma gelince... Aramızda bir tek Sufaki dahi yok. İndresul filosunun Nefan'a yaklaştığını öğrendiğimiz zaman şehrin savunması için harekete geçtiğimizde, Sufaki'ler komutayı ele almak istediler. Shan t'Tefur'a karşı gelmek isteyen bazı Sufaki dostlarımız öldürüldüler. Nefan'ı korumak için bizler gemilerimizi geceyarısı gizlice çalıp oradan uzaklaştık. t'Tefur bizim yok edilmemiz umudu içindedir şimdi. Methi'nin bizden ne istediğini biliyor musun Kta?

Gemide derin bir sessizlik oldu. Adamlar merakla, fakat ümitsiz bakışlarla Kta'ya bakıyorlardı.

— Onun şartlarını ne yazık ki bilemiyorum, diye konuştu Kta. Ylith'i hiç anlamıyorum. Onun eline geçirdiği bir şeyi kolay kolay bırakacağına inanmıyorum sadece. Buna rağmen âdil ve namuslu olduğunu umarım. Ne de olsa o bir İndra'dır.

Sessizlik yine sürüp gitti.

— Kta haklı, diye konuştu Lu t'Isulan neden sonra.

— Sen onun evinin bir dostusun, dedi Nechis'lerden bir adam. Kta senin kuzeninle evlenmek istemişti...

— Bu benim gerçeği göremem için bir sebep değildir, diye homurdandı t'Isulan. Onun haklı olduğuna inanıyorum. Bu t'Tefur'dan da, onun tehditlerinden de, çetesinden de bıktım artık!

— Doğru, diye konuştu Lu'nun kardeşi Toj. Biz filo için yeterli adam toplayalım derken, evlerimizi korumasız bıraktık. Gördüğüm kadarıyla, şu an için bizlere Sufaki komşularımızdan gelecek tehlike, İndresul filosundan gelecek tehlikeden çok daha büyüktür. Methi'nin şartlarını dinleyelim. Şerefli tekliflerini kabul edebiliriz herhalde...

* * *

Ylith arkasına yaslanıp, ayaklarına kapanmış küçük gruba baktı:

— Doğrulabilirsiniz, dedi.

Bu yenik düşen düşmanları için büyük bir hoşgörü idi. Sonra tok bir sesle devam etti:

— t’Elas, t’Morgan, sizleri tekrar görebilmiş olmam beni sevindirdi. Bu grubun başkanı kimdir?..

t’Ilev hafifçe eğildi:

— Ian t’Ilev Uv Ulmar... diye kendini takdim etti sonra devam etti: Ben en yaşlı olanımız olmamama rağmen, öldürülen babamın yerine başkan seçilmiş bulunuyorum...

— Benim şartlarımı öğrenmeye mi geldiniz? diye sordu Ylith.

— Sizi dinleyeceğiz, diye konuştu Ian.

— Durumu kısaca açıklayayım, diye konuştu Ylith. Sizler isteseniz de, istemeseniz de biz Nefan’a gireceğiz. Bu Djan Methi’nin iktidarına son vereceğim. Ne onunla, ne de onun temsilcisiyle pazarlık yapmaya niyetim yok. Ben Nefan’da yeniden düzeni kurup, itimat ettiğim bir hükümeti görevlendireceğim. Bu kent bundan sonra sürekli olarak anaşehir İndresul ile bağlantılı olacaktır. Bu hususta öğrenmek istediğiniz bir şey var mı t’Ilev?

— Biz sadece filoyu temsil ediyoruz, senatoyu değil, diye konuştu İan. Biz yalnız kendimiz için karar verebiliriz. Ama şuna kesinlikle inanıyorum ki, aileler hiçbir zaman Nefan’ın hürriyetini kısıtlayacak bir kararı kabul etmezler.

— Bunu Sufaki’ler de isteyeceklerdir, diye ekledi Kta.

Ylith onlara gülümseyen gözlerle baktı:

— Ben senin şehrini çok iyi inceledim t’Elas, dedi. Bu konudaki bilgilerimi en iyi kaynaklardan aldım, bunları senden ve t’Morgan’dan öğrendim.

— Peki, nasıl bir karara vardın?., diye sordu Kta.

— Akıllı bir adam, hiçbir zaman gerçeklerden kaçmamalıdır. Sufaki'ler bir hakikattir. Onları yok etmekle bir şey elde edemeyiz. Tüm Sufak kıyılan onların köyleriyle dolu. t'Morgan bana insanların kendi aralarında yaptıkları savaşları anlattı. Yok edilmiş köyler, harap edilmiş tarlaların bize hiçbir yararı yoktur. Huzursuzluk kaynağı olarak kalmalarına rağmen onlara dokunmamaya karar verdim. Çünkü Nefan'daki ve köylerdeki Sufaki'ler bu halleriyle daha az tehlikelidir. Aksi halde çeteler kurup başımıza daha büyük dertler açacaklardır. Dini sorunlara gelince; bu konuda asla müsamaha edemem. Ama yıkılmış bir kente sahip olmak de istemem. Bu konuda bana hak vereceğinizi umuyorum.

— Belki haklısınız, diye konuştu Ian. Ama şehrin hâkimi ailelerimizdir.

— Sufaki'ler değil mi?.. Ayrıca kanunları da iyi bilmem gerekir t'Iliev. Bir Methi'nin kudreti ailelere kadar uzanamaz. Bu konular hakkında kararı İndresul'lu Ilev ailesi ve sizin aileniz verecektir.

— Buna söz verir misiniz, diye konuştu Kta.

Methi kollarını kaldırdı:

— Fan'ın kutsal ışığı adına yemin ederim ki, söylediklerimi yapacağım. Benim istediklerim, Djan Methi'nin iktidardan uzaklaştırılması, Shan t'Tefur'un öldürülmesi ve ailelerin İndresul'a ve bana sadık olmalarıdır.

— Filo ne olacak? diye sordu t'Iliev.

— Siz Nefan'a yaklaşık bir günde ulaşırsınız, dedi Ylith. Demin söylediklerimi yerine getirmeniz için size bir gün daha müsaade edeceğim. Bu süre sonunda Nefan'a gireceğiz.

— Nefan'ı senin için mi ele geçirmemizi istiyorsun? diye kekeledi t'Iliev. Tanrıların ışığı adına... Asla!..

— Şehriniz üzerinde barışı, kendi yönetiminizi mi istiyorsunuz, yoksa savaşı mı tercih edersiniz? Nefan'ı biz alırsak, aramızdaki anlaşmaya sadık

kalmaya mecbur değiliz.

t’Iliev şaşırmıştı:

— Karar vermek için bana zaman tanımalısın. Bu kararı yalnız başıma verememe. Ailelerle görüşmem lâzım...

— Kararınız ne olursa olsun, iki gün zamanınız olduğunu unutmayınız, dedi Methi.

Adamlar eğilerek selâm verdiler ve gitmek üzere döndüler.

— Methi, diye öne çıktı Kta.

— Onlarla birlikte Nefan’a mı gitmek istiyorsun?

— Müsaadenizle Methi.

— Gidebilirsin, diye konuştu Ylith. Sonra devam etti: Onların mantıklı hareket etmeleri için iknaya çalış t’Elas... Unutma ki şehrin yaşaması senin elinde. Sana başarı dilerim. t’Morgan sen de onunla gidecek misin? Senden ayrılmak beni üzecektir.

— İzninizle ben de gitmek istiyorum, dedi Kurt.

— Djan’ı bana getir, diye konuştu Ylith. Ama Nefan’ın Methisi olarak değil!

Bu sırada Lhe t’Nethim ortaya çıkarak diz çöktü:

— Methi, bırak ben de onlarla beraber gideyim. Orada halletmem gereken çok önemli bir görevim var...

— Sen bana burada lâzımsın Lhe... dedi Methi.

— Methi, bu benim aile ocağımla ilgili bir konu. Lütfen bana izin ver!

— Ama onlar seni öldürürler. Nefan’a ulaşabilmen bile şüphelidir. Oğlunu göz göre göre ölüme gönderdiğimi babana nasıl söyleyebilirim?

— Bu, ailemin şerefiyle ilgili bir konudur, diye konuştu Lhe.

Methi bakışlarını Kta’ya çevirdi:

— t’Elas, onu sana emanet ediyorum. Onun şerefini koru. Onun sorumluluğu sana aittir, unutma.

Lhe t’Nethim minnetle Methi’nin önünde eğildi.

Gemiye geçerlerken Ilev alçak bir sesle sordu:

— Neden o da bizimle gelmek istedi Kta?..

— O Mim’in kuzenidir, diye fısıldadı Kta.

* * *

Bütün gemilerin kaptanları İlev gemisindeki toplantıdan sonra t’İIev, Methi’nin şartlarını onlara iletti. Bazıları buna şiddetle karşı çıktılar. Bazıları ise makûl buldular. Aralarından Kta ve Kurt’un Nefan’a ihanet ettiklerini ileri sürenler de çıktı. Ancak bu düşmanca duygular çabuk bastırıldı.

Uzun yol boyunca çay saatinde bir araya gelip uzun uzun konuştular.

— Methi’nin sözünde duracağından eminim, dedi Ian. Bizi takip etmemekle de bunu kanıtladı. Methi’nin bizim halkımızdan biri olup bize yalan söylemeyeceğini de göz- önünde bulundurmamız lâzım.

— Buna ben de inanıyorum, dedi t’Necis. Ama bunun bize yararı ne?

— Nefan’ın yaşaması, diye konuştu Kta, sonra alçak bir sesle sordu: Şimdi Nefan’da durum nasıl?

— Biz Elas’ların başına gelenlere çok üzülmüştük, diye konuştu Ian. Ama bu bir başlangıçtı. Birçok ailelerden ölenler oldu. Nechis ve Ranek bunların arasındaydı. Ypay kılıçlan daha kınlarından çıkanlmadı.

Kta, t’Nechis ve t’Ranek’in anıları önünde eğildi. Onlar da bu selâma karşılık verdiler. Böylece gergin hava yumuşamış oldu.

— Öyleyse kurtarılacak şehir kalmadı, diye konuştu Kta. Osanef’lerden bazı şeyler duydum. Bu konuda bana daha geniş bilgi

verebilecek kimse var mı?..

— Haberler kötü Kta, diye konuştu Ian. Han t’Osanef Tlefek t’Tefur’u öldürdü. Bunun üzerine diğer Sufakilere ibret olsun diye, Osanefler’in evi yerle bir edildi. Geceyarısı saldırdıklarında tüm aile uykudaydı. Yangında Lady İa yanarak öldü. Ev de temeline kadar kül oldu.

— Aimu’ya ne oldu? diye bağırdı Kta. Kızkardeşime ne oldu, Bel’e ne oldu?

— Bel’i bayıltıncaya kadar dövdüler. Kızkardeşin, Osanef’lerin hizmetkârı tarafından kaçırıldı. Aldığım son haber, Bel ve Aimu’nun t’İsulan’ların yanında bulunduklarıydı. ..

— Peki Han nasıl öldü?

— Lady İa öldükten sonra o da intihar etti. Onun cenaze töreninde büyük olaylar çıktı. Birçok kimse öldü. Seni üzdüğüm için özür dilerim Kta, fakat iş bu kadarla da kalmadı, t’Tefur çetesi yüzünden de birçok kimse canını kaybetti.

— Çıldırmak işten bile değil, diye konuştu t’Nechis.

— Djan Methi düzeni korumak için herhangi bir girişimde bulunmadı mı? diye sordu Kurt.

— Onun kudreti var ama o t’Tefur’u kontrol altına almak istemiyor, diye konuştu t’Ranek. Bu savaş onun eseridir. O bizim İndresul’dan yardım isteyeceğimizi aklına bile getirmiyordu. Bunun için de kendi emellerine hizmet edeceğini düşündüğü Sufaki’lere tam yetki vermekten çekinmedi.

— Sizlere çok önemli bir şey söylemem gerek, diye söze girdi Kurt. Afen’de insanlara ait öylesine korkunç silahlar var ki, bunların etkisini anlatsam bana inanamazsınız. Djan’ı sıkıştırırsanız bu silahlarıyla değil Nefan’ı, tüm İndresul’u dahi bir anda yok edebilir.

O anda ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Kta bile ona bir yabancı gibi bakıyordu. Kurt açıklama yapmak zorunda kaldı:

— Sana doğruyu söylüyorum Kta, dedi Kurt.

— t’Morgan, diye söze girdi t’İlev. Ne yapabileceğimizi bize söyleyebilir misiniz acaba?

Kurt nasıl bir cevap verebileceğini bilmiyordu:

— Bildiğim tek şey var, dedi. Şayet Djan Methi Afen’i idare ediyorsa, şayet Ylith Methi’nin gemileri Afen limanına girerse, o zaman bu silahların kullanıldığını görürüz. En kötüsü, bu silahlar şayet Shan t’Tefur’un eline geçecek olursa en büyük felâket işte o zaman meydana gelir. Dilerim ki Djan onları Shan’a vermemiş olsun. Size tavsiye edebileceğim tek şey, barış isteyen her Sufaki ile barış yapın ve herşeye rağmen Djan’ın yetkilerini elinden alın. Shan t’Tefur’u da ortadan kaldırın. Bence başka çıkar yol yok!

— Afen’e saldıracağız!., diye konuştu Kta.

Yirmibirinci Bölüm

Nefan'dan yükselen ve güney rüzgârıyla limana yayılan dumanlar çok uzaklardan görülüyordu. Gemi limana girerken, Kta diğerleri gibi tarifsiz bir acı içinde şehri uzun uzun seyretti:

— Kurt benim yanımdan ayrılma. Başımıza neler geleceğini Tanrılar bilir... diye mırıldandı.

Uzun gemi iskeleye yanaştığında, şehir kapısı önünde toplanmış kalabalık da onları karşılamaya gelmişti. Bunların çoğu, çizgili elbiseleri ile genç Sufaki'lerdi ve tehdit dolu bakışlarla onları seyrediyorlardı. Yaşlılar, kadınlar ve çocuklar da gemilerdeki akrabalarını ve yakınlarını karşılamaya gelmişlerdi. Gemilerin harap durumu karşılamaya gelenleri hayli endişeye düşürmüş, hatta korkutmuştu. Sufaki'li denizciler Indra'lı arkadaşlarının yanına koşup gemileri bu duruma getirenlere lânetler okurken, dostlarını ve arkadaşlarım soruyorlardı.

Halkın arasında filonun İndresul gemileri tarafından tahrip edildiği dedikodusu yayılmıştı bile.

Ian t'İlev ve diğer kaptanlar yol boyunca tayfalara Nefan'a geldiklerinde nasıl hareket etmeleri gerektiğini öğretmişlerdi. Hareketlerinde ve konuşmalarındaki emniyet ve kararlılık Sufaki'lerin İndresul filosunun galibiyetine inanmalarını engellemişti.

Gemi mürettebatından hiç kimse kılıçlarını kınlarından çıkartmamışlardı. Hepsi bir arada ağır ağır çekilen halka doğru ilerlemişler, fakat kapılara yönelmemişlerdi. Tüm iskeleleri elegeçirmekle yetinmişlerdi. Sonra gür sesle t'İsulan kollarını kaldırarak halkı sükunete davet etmişti. Halk merak içinde bir anda seslerini kesmişti.

— Hepiniz beni dinleyin, diye bağırdı t'İsulan. Şehire dönün ve duvarları koruyun! Kadınlarınızı ve çocuklarınızı evlerinize götürüp kapılarınızı iyice kapatın. Özellikle denize cephesi olanlar barikat kursunlar.

Ortalığı bir anda bir gürültü kaplamıştı. İndra'ların ön saflarında olan Kta, Kurt'un kolundan çekerek yanından ayrılmamasını söyledi. t'Nethim de onların yanında yürüyordu.

Dış duvarların kapısından geçtikten sonra dağınık düzende yürümeye başladılar. Seferden evlerine dönen denizciler intibasını bırakmak istiyorlardı. Böylece Sufaki'lerin kendilerinden uzak duracağını umuyorlardı. İç kale duvarlarının kapısı Sufaki çeteleri tarafından tutulmuştu. Bağırıp nara atarak İndra'ların üzerine hücum ettiler. İki kişi yere yuvarlandı ve derhal arkadaşları tarafından geri çekildi. Bu arada atılan taşlardan biri de t'Nethim'e isabet etmişti. İndra grubu birbirlerine sokulup hızlı adımlarla kale kapısına yüklendiler ve yarıp içeri girdiler. Gerekmediği takdirde silahlarını çekmemeye kesin karar vermişlerdi. Afen'in çok yakınındaki iki ev alevler içinde yanıyordu. Sufaki çeteleri İndralılarm önünde ağır ağır geri çekilmekteydiler. Bu arada kadınlar sokaklarda kalan çocuklarını çığlıklar atarak kucaklayıp kaçırıyorlardı.

— Tek sıra halinde caddeyi sarın!., dedi t'İsulan.

Bunu söylerken, yanı başındaki İndralı göğsüne saplanan bir okla yere yuvarlandı. Bunu iki İndralı'nın daha oklarla vurulup yere yıkılmaları izledi.

— Yukarıda!., diye bağırdı Kta ve yandaki evin damını işaret etti. t'Ranek o adamı aşağı indir. Herkes siper alsın. Acele edin!..

Bu sırada Ranek görevini yapmıştı. Damdaki okçu Sufaki büyük bir gürültüyle caddeye düşüp parçalandı.

— Kta!.. diye bağıran Kurt karşıdan koşup gelen bir Sufaki'liyi gösterdi. Bu Bel t'Osanef'ti. İndra'lılardan biri onu durdurmak için ileri atılacak oldu. Kta engelledi. Bel:

— Kta!.. Tanrılar adına!.. Sen yaşıyorsun!., diye bağırdı.

— Aimu nerede? diye sordu Kta.

— Emniyette, dedi Bel. Bizi Irain ailesi yanlarına aldılar.

Kta sevinmişti bu habere. Bel anlatmaya devam etti:

— Halkın bu yangınlardan kabahati yok. Sizin adamlarınız bizi suçlu olarak görüyorlar ama, bu doğru değil inan ki Kta.

— Sakin ol Bel ve bu ateşi söndürmek için adamlara kumanda et. İndresul filosu yolda. Onlar buraya ulaşana dek Nefan'da düzeni kurmalıyız...

Yangın öğleye doğru söndürüldü. Sufaki'ler evlerine döndüler ve Nefan caddelerinde sükunet avdet etti. Filonun silahlı adamları etrafı emniyet altına almışlardı. Evlerin üzerinde nöbet tutan indra'lılar tüm caddeleri de kontrol altında tutuyorlardı...

Kurt, Kta'yı evin önündeki caddedc buldu. Üstübaşı, yüzü-gözü toz içindeydi.

— t'Nechis'i mezara verdiler, dedi Kta.

— Sen yeterince yoruldun, dedi Kurt. Şimdi İrain'e git. Aimu seni bekliyordur.

Kta bir an durakladı:

— Irain'e gitmek istemiyorum, diye konuşlu. Bel'le karşılaşmaktan çekiniyorum. Ona durumu anlatmak, kendisini inandırmak çok güç olacak Kurt.

— Ama ergeç bunu yapmaya mecbursun.

— Dilerim ki Bel durumu çabuk kavrasın. Şehirde bu geceden korkuyorum. Şimdiye kadar bize ciddi olarak karşı gelen olmadı. Duyduğuma göre t'Tefur Afen'de bulunuyormuş...

Kurt, Afen'in kapısına doğru baktı:

— Şansımız varsa Djan silahları kilit altına almıştır diye konuştu. Djan'ın karakterini ve düşüncelerini iyi bilirim. Bu ölüm makinelerini Nemet'lere karşı kullanması için pek çok olayın geçmesi gereklidir.

Kta kaşlarını çatarak baktı Kurt'a:

— O her şeyi yapmaya müsaittir, diye homurdandı...

Kurt eve girdi. t’Nethim, biraz önce bıraktığı holde hareketsiz durmaktaydı. Yanından geçip Rmay’a girdi. Sönmüş olan kutsal ocağın yanında, eski güzel günlerdeki gibi beyaz postun üzerine diz çöküp öylece kaldı. Bir süre sonra t’Nethim, sessiz adımlarla onun yanma yaklaşıp, kutsal ocağın önünde saygıyla eğilerek Kurt’un yanında diz çöktü.

— Bir şey mi istiyorsun?., diye sordu Kurt.

— Sana karşı borçluyum, dedi Lhe kısık bir sesle. Senin Mim için yaptıklarına, Mim’in ruhu için dualarına karşı... Buraya geldim, çünkü onun saygı duyduğu, dua ettiği kutsal ocağı görmek istedim. Görevimi yerine getiremeden rahat edebilmeme, huzur duymama imkân yok.

Kurt onu çok iyi anlıyordu. Kta da olsa Aimu için aynı şeyi yapardı. Hatta kendisi için bile. O anda sert sözleriyle Kta’yı üzmüş olduğunu düşündü Kurt. Bundan ötürü içinde bir pişmanlık duydu. Tam bu sırada Kta’nın holden gelen ayak seslerini işitti. Sessizce Rmay’a giren Kta, Kurt’un yanındaki postun üzerine diz çöktü:

— Sana karşı haksızlık ettiğim için üzgünüm, dedi Kurt.

— Üzülme hiç, diye konuştu Kta. Sözlerin bana dokunmadı. Sen bazen yabancı gibi davranıyorsun, özellikle Mim’i kaybettikten sonra. O senin için hâlâ her şeyden daha önemli. Bunun için senden korkuyorum. Hatta kendine dahi ne yapacağın belli değil...

Kurt bir şey söyleyemedi, başını önüne eğip öylece kaldı. Kta:

— Şimdi yıkanıp temizlenelim, diye konuştu. Ellerimdeki kanı yıkadıktan sonra Elas’ların kutsal ocağının ateşini yeniden yakıp Rmay’a yeni bir hayat getireceğim. Odana gitmek istemiyorsan, benim odama gelebilirsin Kurt.

Ayağa kalkan Kurt dalgın gözlerle arkadaşına baktı:

— Hayır, teşekkür ederim. Ben odama çıkacağım, dedi...

Mimle birlikte yaşamış olduğu odada hiçbir değişiklik yapılmamıştı. Yalnız onun kanıyla lekelenmiş halı değiştirilmişti. Kurt, her şeyiyle Mim’i hatırlatacak bu odaya giremeyeceğini düşünüyordu. Ama içeri girdiğinde,

yalnız Nym'in kutsal ateş önünde onun intikamını almak için yaptığı yemini hatırladı. Bu düşünce onu kaskatı yapmıştı.

Mim'in tuvalet masası üzerinde duran saç tokalarına baktı, sonra çekmeceyi çekip içinden aluel kokulu şalını çıkarıp derin derin kokladı. Gözlerinden süzülen yaşları bu şalın ucuyla silerken kapının eşiğinde t'Nethim'in durmakta olduğunu fark etti. Kurt onu içeri çağırdı. Lhe çekingen bir şekilde içeri girdi. İçini saran tarifsiz bir acıyla Kurt'a baktı.

Dolabın kapağını açan Kurt:

— Burada yeni elbiseler var, istediğini alabilirsin, dedi.

Kurt üzerindeki kirli ve yırtık elbiseleri çıkarıp banyoya girdi, yıkandı. Lhe t'Nethim de aynı şeyi yaptı. Sonra birlikte banyodan çıkıp yeni elbiseleri giydiler. Kurt aynaya baktığında kendisindeki değişikliğe şaşırdı. Zayıflamış yüzü, güneşten bronz bir renk almıştı. Her tarafı yara bere izleriyle doluydu. Ama artık herşey bitmişti, yeniden sıcak evindeydi. Ona savaş içinde bulunduklarını sadece t'Nethim'in mevcudiyeti hatırlatıyordu. Birlikte Rmay'a indiler.

Kta kutsal ateşi yakmıştı. Elas'ların evi yeniden yaşamaya başlamıştı. Kta, kollarını kutsal ateşe doğru kaldırıp dua ediyordu:

— Atalarımın ruhları, Elas'ların ruhları, babamın ruhu! Beni duyunuz. Kaderim beni yeniden vatanıma dönmemi sağladı. Babam, annem, dostlarım, Elas'ta huzur henüz yerine gelmedi. Bunu bulmam için bana yardımcı olunuz. Bizi hoşgörü ile evinize kabul ediniz ve kapınızda oturan Lhe t'Nethim u Kma'ya karşı sabır gösteriniz. Mim'in ruhu, senden biri bize geldi, onu kabul et!..

Kta elleri havada öylece bir süre kaldı, sonra kollarını indirip Kurt'a baktı; hafif bir sesle:

— Şimdi artık kendimi daha iyi hissediyorum... diye mırıldandı.

Bu sırada kapı vurulmaya başlamıştı. Hemen koşup silahlarını kuşandılar. Lhe kapıya koşup sürgüye yapıştı ve açmak için Kta'nın işaretini bekledi. Kta işaret edince sürgüyü çekip kapıyı açtı. Aimu ile Bel gelmişlerdi. Aimu:

— Beni kabul ediyor musun? diye sordu Kta’ya. Sonra heyecan dolu bir sesle konuştu: Bütün gün boyunca senin İrain’e gelmeni bekledim ağabey. Ama gelmedin...

— Buraya gelir gelmez seni sordum Aimu, kardeşim benim... Benim senden ve Kurt’tan başka kimim var?.. Seninle ilgilenmediğimi nasıl düşünebilirsin?..

Aimu ağabeysinin gözlerine baktı, bir şeyler söylemek istedi, söyleyemedi. Birden gözlerinden yaşlar boşandı. Zorlukla kendini toparlayabildi Aimu:

— Sevgili ağabeyim, diye hıçkırdı. Bu evde kadın yok. Bizi buraya kabul et. Bu evi senin için bir yuva haline getireyim...

— Buna çok sevinirim kardeşim, diye gülümsedi Kta.

Aimu ağabeyinin önünde saygıyla eğilip evin kadınlara ait bölümüne giderken Kta, Bel’e baktı:

— Seni Aimu’dan ayırt etmediğimi iyi bilirsin Bel, dedi. Sen de evime hoşgeldin...

— Önce bana olanları açıklamalısın Kta, diye konuştu Bel.

— Ben t’Tefur ile hesabımı gördükten sonra... (Kta birden susup orada bulunan Lhe’ye baktı. Bakışlarında onun söyleyeceklerini duymasını istemediğini belli eden bir ifade vardı. Bunu Lhe de hemen anlamıştı ki, oradan sessizce uzaklaştı).

— Bu yabancı da kim? diye sordu Bel. İndresul’dan biri mi?..

— Evet, diye baş salladı Kta sonra ilave etti: Rmay’a gel orada konuşalım...

— Ne yapmak istediğini bana açıklamalısın Kta, diye konuştu Bel. Şayet t’Tefur’dan intikam almak istiyorsan buna ben de yardım ederim. Belki duymuşsundur, benim de onunla bir kan davam var. Ama neden İndralı’lar caddeleri kapadılar? Neden Irain’e gelip benimle konuşmadın?..

— Bel, acele etme, sana her şeyi anlatacağım...

— Bunun tek mantıklı açıklaması, senin İndresul ile kişisel bir anlaşma yapmış olmandır. Yanılıyorsam söyle. Neden filo ile Nefan'a geri döndünüz? İndresul'lu bu yabancının burada işi ne? Bunların dışında da açıklamanı isleyeceğim birçok şey var Kta.

— Bel, filomuz bozguna uğradı. Biz zaman kazanmak istedik. Şayet bu konuşmamızdan sonra dışarı çıkıp halkı aleyhimize kışkırtacak olursan, boş yere dökülecek kanların tüm sorumluluğu sana ait olacaktır. Ylith Methi hiçbir Sufaki'yi öldürtmeyecek. Onunla sizlerin hürriyetiniz için mücadele ettim. Şayet Sufaki'ler bana yüz çevirmezlerse, bunda başarılı olacağımdan eminim.

— Sen fikrini değiştirmişsin, diye homurdandı Bel. Daha önce bana, Nefan'ı korumak için kanının son damlasına kadar çarpışacağını söylemiştin...

— Nefan'ın yaşamasını istiyorum Bel.

— Seni çok iyi anlıyorum dostum. Sen hiçbir şeyi iyi düşünmeden yapmazsın, şerefsizlik getirecek hiçbir şeyi kabul etmezsin. Ama Indralı'lar ne zaman şereften bahsetseler Sufaki'ler acı çeker.

— Senin endişelerini çok iyi anlıyorum Bel. Ama şuna inan ki, kazanabileceğim her şeyi kazandım bu münakaşada. Zaman değişti artık Bel. Ylith Methi de eskisi gibi değil artık. Eskiden kimse onun elinden canlı olarak kurtulamazdı. Ama bak o Kurt'u kendi arzusu ile serbest bıraktı.

— Ylith Methi ile yüz yüze konuşabildin mi?

— Evet.

— Sen bizler için Djan Methi'ye karşı geldiğin gibi Ylith Methi'ye de karşı gelebilir misin Kta?

— Bunu yapacağımı sanırım iyi bilirsin Bel...

* * *

Karanlık bastırırken adamlar teker teker Elas'ların evine gelmeye başladılar. Her evin temsilcisi gelip kararlarını bildiriyor ve harekete geçilmesini istiyorlardı. Ian Ilev gelip Afen'in kapısına giden yolun tamamen kontrol altına alındığını bildirdi. Ancak İlev'in getirdiği tüm haberler iyi değildi. Sufaki semtinde oturan ailelerden Res t'Benit'in anarşistler tarafından öldürüldüğünü, bunun diğer ailelerin de tehdit altında bulundukları anlamına geleceğinden korkulduğu anlaşılıyordu. Ian, Bel t'Osanef'i orada görünce birden irkildi. Bel onların yanına yaklaştı:

— Ian t'Ilev, beni bir düşman olarak mı kabul ediyorsun? diye sordu.

Ian şaşkınlığını saygılı bir şekilde karşısında eğilerek göstermemeye çalıştı. Hafif bir sesle:

— Hayır, sadece seni burada görmek beni şaşırttı, dedi.

— Bu çok garip, Sufaki'lerden biri senin yerinde olsaydı hiç şaşırmazdı.

Kta söze müdahale etmek zorunda kaldı:

— Bel! Sen ve ben durumun ne olduğunu biliyoruz değil mi?

— Bana müsaade, diye konuştu Bel. Anlaşılan sizin işiniz var. Sizleri yalnız bırakayım. Güneş de batmak üzere, gitsem iyi olacak.

— Dikkatli olman gerek Bel, diye konuştu Kta. Karanlık bastırana kadar beklesen iyi olur.

— Merak etme dikkat ederim, diye konuştu Bel. Sesi her zamanki samimi havasına bürünmüştü. Aimu'yu sana emanet ediyorum Kta.

— Hiç olmazsa yanına silah al Bel, diye konuştu Kta.

— Kime karşı kullanmak için? Senin adamlarına karşı mı, benimkilere karşı mı? Teşekkürler Kta. Buna hiç gerek yok. Seni limanda tekrar görürüm...

Kapı kapandıktan sonra Kta, Ian'a üzgün gözlerle baktı:

— Sen ona çok güveniyorsun, diye konuştu t'İlev.

— Evdeki Sufaki’lere karşı hiçbir harekette bulunulmayacak, dedi Kta. Bu konuda çok ciddiyim.

— Daha önce kararlaştırdığımız gibi hareket edileceğinden hiç kuşkun olmasın, dedi t’İlev.

— Karanlık basar basmaz kararlaştırdığımız yerde olacağım. Ian senden ricam Aimu’yu alıp daha güvenli bir eve götürmen olacak. Elas bu konuda güvenli gelmiyor bana...

— Benim evimde emniyette olur, diye konuştu Ian. Orada nöbetçiler de olacak. Uset ailesinin kadın ve çocukları da orada olacaklar...

Kta rahat bir nefes aldı:

— Peki Ian, artık içim rahat... diye konuştu.

* * *

Aimu gitme hazırlıklarını yaparken ağlıyordu. Kutsal ateşin yanına gidip bir süre orada durdu, sonra sırtındaki şalı ateşe attı. Ian t’İlev gelmeden önce ateşin karşısında kısa bir dua etti.

Kurt onun için üzülüyordu. Sonra onu saygıyla selamladı. O da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra Kta’ya dönüp başını eğdi onu da selamlarken titrek bir sesle konuştu:

— Tanrılar seni korusun kardeşim...

Kta hafifçe cevapladı:

— Elas’ların koruyucuları ellerini senin üstünden ayırmasın benim sevgili küçük kardeşim...

Ian ile Aiumu kapıdan çıkarken Kta ile Kurt onları uğurladılar. Kapıyı sürgüleyip içeri döndüler.

— Burada daha ne kadar kalacağız? diye konuştu Kurt. Neredeyse karanlık basacak. Shan t’Tefur bu süreyi boş geçirmeyecektir elbette.

— Biraz sonra çıkarız, diye konuştu Kta.

Bu sırada t'Nethim yanlarına gelmişti. Kta ona bir süre holde kendilerini beklemesini söyledikten sonra Kurt'la birlikte Rmay'a geçtiler. Kta, sol duvarda asılı duran Elas'ların uzun kılıçlarının yanına gitti. Ypan denen bu kılıç tam dokuz kuşaktan beri orada asılı duruyordu. İndra'ların Sufaki'lerden bu toprakları aldıkları koloni devrinde bin yıl önce imâl edilmişti. Son olarak da insanların Nefan'dan çıkartılmasında kullanılmıştı. Kta, kılıcı almak için duvara uzanırken elleri titriyordu. Kılıcı alıp kınından çıkarmadan kutsal ateşin önüne geldi. Diz çöküp kılıcı iki eliyle tutup kaldırdı:

— Elas'ların koruyucuları, uyanınız ve beni dinleyiniz. Bu kılıcı kullanmış olan atalarımın ruhları ben Kta t'Elas u Nym, bu evin son ferdi, beni duyunuz. Biz ypan'ı ailemizin düşmanı olan Shan t'Tefur'a karşı kullanacağız. Ortalık aydınlandığında ypan görevini yerine getirmiş olacaktır. t'Tefur'un veya benim ölümümüzle Elas'lar yeniden huzur bulacaklardır. Bu haklı davamda bana yardımcı olun!

Kta son sözlerini söylerken kılıcı kınından çıkarttı. Sonra ateşe doğru havada salladıktan sonra tekrar kınına soktu ve kemerine taktı. Kurt'a döndü:

— İnsan ruhu buna inanmaz ama bu kılıcın tılsımlı olduğunu bil. Onun gizli güçlerinin bulunduğunu kabul et Kurt. Bu Nefan'ın en eski kılıcıdır, dedi.

Kılıcın tılsımlı olup olmaması bir yana, Kta'nın içinde kaynayan volkan onu bir ölüm makinesi haline getirecekti...

Hole geldiklerinde t'Nethim yerlere kadar eğilip onları selamladı. Kta dışarı çıktıktan sonra Kurt kapıyı kilitledi sonra tarifsiz bir heyecan ve dehşet içindeki t'Nethim'e baktı:

— Kta seni niçin de dua etti, diyerek onu sakinleştirmek istedi Kurt.

— Bazen bu da kâfi gelmez, diye mırıldandı t'Nethim. Sen önden git t'Morgan, ama ona karşı dikkatli ol. O kılıçta Elas'ların ölmüşlerinin ruhları yaşıyor. Bunlara kuzenim Mim de dahil...

Kurt, Kta’ya yetişmek üzere adımlarını hızlandırdı...

Yirmikinci Bölüm

Ian t’Ilev, Afen’in büyük kapısını işaret etti:

— Avluya bir okçu koymuşlar. Birkaç adamımızı kaybedebiliriz. Kta sen ve Kurt kendinize özellikle dikkat ediniz...

Kta birden sesini yükseltti:

— Hücum!..

Ian t’Ilev siperden atlayıp caddeye koştu. Kalabalık bir topluluk ellerinde meşaleler ve kılıçlarıyla Afen’e direk olarak saldırıya geçmişlerdi. Birçok adam kale kapısını kırmak için büyük bir ağaç kütüğünü getiriyorlardı.

Kalabalık kapıya yaklaştığında, ağır kalasın demir kapıya çarptırılmasından çıkan gürültü, İndra’ların savaş naraları arasına karıştı. İnsulan’ın adamları hücuma geçerlerken Kurt ile Kta biraz geride kalmışlardı. Sonra duvarın karanlığına daldılar. Birçok kişi de onları izlemişti. Beraberlerinde getirdikleri kalın sırıklan duvara dayadılar. Elinde bir halat olan adamlardan biri tırmanıp yukarı çıktıktan sonra, bir ucunu Kta ve adamlarının bulunduğu tarafa, diğer ucunu Afen avlusuna sarkıttı. Kendisi avluya kayarken diğerleri arkadan tırmanmaya başladılar. Sıra Kurt’a geldiğinde, birden etrafı göz kamaştıran bir ışık kapladı. Kurt’un üzerine üşüştürülen oklardan biri sol kolunu sıyırıp geçti. Kendini halattan aşağı kaydırdığında, arkasından gelen iki adam yedikleri oklarla yere yuvarlandılar. Heyecanla arkasına dönen Kurt, Kta’nın yanında olduğunu görüp ferahladı.

Afen duvarının yanında siper bulmuşlardı. Ötekilerin inmesini beklediler. Duvarı aşan yirmidört kişiden altısı oklarla vurulmuştu. t’Nethim oraya ulaşabilenlerin sonuncusuydu. Bu sırada kalenin demir kapısı büyük bir gürültüyle yıkılmıştı. t’İlev ve adamları diz çökmüş, sürekli ok atıyorlardı. Ortadan t’İlev’in adamları, yandan da Kta’nın

adamları hücuma geçtiklerinde okçular şaşırıp ortada kaldılar. Artık ok atacak mesafe kalmadığından kılıçlarına davranmak zorunda kalmışlardı. Ama İndra'ların ypanları karşısında hiçbir şansları yoktu. Bir an içinde orada yok ediliverdiler. İndralar büyük bir hızla Afen'in iç kapısına dayandılar. Bronz kapıyı açmak için yüklendikleri sırada kulakları çınlatan bir ses duyuldu. Düdük sesini andıran bu sesi duyduğu anda kalbinin duracağını zannetti. Bu sesi gayet iyi tanıyordu Kurt.

Kta'nın omuzlarından tutup onu yere yıkarken çılgınca haykırdı:

— Yere yatın!..

Ama bu acı haykırışını herkes duyamamıştı. Afen'in kapısı saniyenin onda biri kadar bir zamanda yok oluverdi. Gözler kamaştıran parlak bir ışıkla birlikte hem kapı, hem de onu ağır ağır kütükle kırmaya çalışan İndra'lılar bir anda kül haline geldiler.

Ayakta kalabilen İndra'lılar oldukları yerde donup kalmışlardı. Kurt yerinden fırlayıp yanan kapıdan içeri daldı. Korkunç ışın silahını kendisine çevirmelerine fırsat bırakmadan yere yatıp yana doğru yuvarlandı. Ölüm ışını çok yakınından geçip duvara çarptı. Duvar büyük bir gürültüyle çökerken, tutucu kalaslar da alev alev yanmaya başladı. Kurt yerinden fırlayıp çığlıklar atarak ölüm silahını yeniden doldurmaya çalışan t'Tefur'un adamlarının üzerine atıldı. Adamlardan birini bir kılıç darbesiyle yere indirirken diğerleri silahı ona doğru çevirmeye çalışıyorlardı. ikinci adamı da bir kılıç darbesiyle saf dışı etti. Ama tam bu sırada farkedemediği üçüncü adam mızrağını Kurt'un sırtına saplayıverdi. Kurt yere yuvarlanınca, adam bir tekme savurup elindeki kılıcını bir yana fırlattı ve mızrağı tam Kurt'un kalbine saplayacağı sırada bir kılıç uçarak geldi ve mızraklı adamın göğsünün ortasına saplandı. Adam cansız yere yığılırken Kurt o anda yanında Kta'yı buldu. Kılıcını adamın göğsünden çekip çıkaran Kta:

— Çabuk geri çekil Kurt, orada emniyette olursun, dedi.

— Hayır!., diye söylendi Kurt.

Tam bu sırada Indra'ların dolu bir ışın topunu devirmeye çalıştıklarını görmüştü. Yerinden zorlukla kalkıp sendeleyerek onlara doğru koştu. Silah

aşırı enerji gerilimiyle titremeye başlamıştı. Bu sırada Afen’in ikinci kapısını omuzlarıyla açmaya çalışan İndra’ları gördü. Kurt, silahın bu ayarıyla binayı kökünden yıkacağını anlamıştı. Hemen gücünü azaltan ayarı yaptı.

— Dikkatli ol Kurt, diye konuştu Kta. Bu garip şeye benim güvenim yok!

— Adamlara söyle kapının önünden çekilsinler, diye söylendi Kurt.

Kta onlara geri çekilmelerini emretti. Kurt topu kapıya yöneltip düğmesine bastı. Bir anda koca kapı kül halinde dağılıverdi. Adamlar içeri hücum ederlerken Kurt silahın enerji toplayıcısını kapattı.

Artık Afen’in içine girmelerine hiçbir engel kalmamıştı. Kurt, Djan’ın dairesine çıkan merdivenin başına gelince durdu. Oranın da aynı tip silahlarla korunduğundan emindi.

— Djan silahlarını Sufaki’lere vermiş, diye konuştu Kurt. Yukarıdaki durumu bilemeyiz. Ancak üst katları da ele geçirmemiz şart. Bana yardım edin, bu silaha ihtiyacımız var!

— Ben hallederim, diye konuştu Ben t’Irain.

Elas’ların evinin dostlarından olan bu kuvvetli adam ağır silahı omuzlandı.

— Şayet bizi engellemeye çalışırlarsa silahı onlara çevir, ötesini bana bırak, dedi Kurt.

Merdivenlere doğru koşarken, adam ve diğerleri onu izlediler.

Kurt’un tahmin ettiği gibi, merdivenlerin sonundaki kapı kilitlenmişti. Ben t’İrain yere diz çöktü ve silahı kapıya doğru çevirdi. Kurt düğmeye bastığı anda kapının bulunduğu yer ortadan kayboluverdi. Kurt silahın tekrar dolması için bekledi. Hareket halindeyken silahın doldurulması çok tehlikeliydi. Bunu beklerken Djan’ı küçümsememesi gerektiğini düşündü.

— Şimdi ikimizin hayatı da tehlikede, diye konuştu Kurt.

— Ne yapalım yani, diye söylendi Ben alçak bir sesle.

Bu sırada Kurt sağ tarafta bir hareket hissetmişti. Parlak bir ışın alaca karanlığı delmişti. Ben bir çığlık atıp ağır silahın altına yığıldı. Shan t'Tefur elindeki ışın tabancasını Kurt'a doğru çevirmişti. Kurt o anda kendini yere attı biraz önce önünde durduğu duvar büyük bir gürültüyle çöktü. O anda iki Indralı şimşek hızıyla Shan'ın üzerine atıldılar. Bunlardan ilki aldığı isabetle yere yıkılırken diğeri, yani Kta hafif bir sıyrıkla kurtulmuştu. Kta, Shan'la aralarındaki masanın üzerine fırlamasıyla t'Tefur' un kafasını elindeki ypanla parçalaması bir oldu. Bacağından yaralanmış olan Kta sendeleyip yere yığılırken Kurt ışın tabancasını ölü t'Tefur'un elinden kaptı ve tüm gücünü toplayıp Kta'ya doğru yürüdü. Bu sırada ayağı bir şeye takılıp sendeledi. Durup baktığında bunun Ian t'İIev olduğunu gördü. Demek t'Tefur'un vurduğu İan'dı... Kta iki eliyle ypan'ın kabzasına dayanmış hareketsiz durmaktaydı.

Bu sırada orada bulunan kanepelerden birinin altına gizlenmiş bulunan genç bir kız fırlayıp açık kapıya doğru koşmak istedi. t'Ranek onu tuttu. Kta:

— Bu, Methi'nin hizmetçisi, diye söylendi.

t'Ranek onu serbest bırakınca, Pai diz çöküp yere kapandı. Adamlardan biri onu kolundan tutup kaldırmak istedi.

— Durun, diye bağırdı Kurt, sonra Pai'nin yanına yaklaştı: Bana söylemelisin Pai, belki de bu sayede onun hayatını kurtarmış olursun...

Pai'nin güzel gözleri iri iri açılmıştı:

— Lütfen ona bir şey yapmayın!., diye inledi.

— Nerede o?..

— Tapınakta...

Kurt doğrulmaya çalışırken Pai onu kolundan tuttu:

— Lord Kurt, diye konuştu. Shan t'Tefur ondan büyük silahları vermesini istedi. O vermedi Lord Kurt. Onu öldürmeyiniz lütfen...

— Methi’ye zaman kazandırmak için bu hizmetçi kız besbelli yalan söylüyor, diye homurdandı t’Ranek. Methi şimdi bizi yok etmek için hazırlıktadır.

— Hayır, yalan söylemiyorum, diye inledi Pai, sonra Kurt’un koluna sıkıca sarılıp devam etti: Lord Kurt, sen onu tanırsın, yalan söylemiyorum ben...

Hizmetçi kızı kolundan sıkıca kavrayan Kurt:

— Gel!., diye söylendi sonra Kta’ya döndü: Sen burada kal, tapınağa yalnız gireceğim...

— Bu bir intihardır, diye bağırdı Kta. Tapınağa tek başına girmemelisin Kurt. Biz bile onu orada takip edemeyiz...

— Pai bir Sufaki’dir, ben de bir insanım, diye konuştu

Kurt. Biz Djan’ın kirletmediği yeri kirletmeyiz. Siz Afen'i koruyun. Galip gelmiş durumdasınız, kazandığınız zaferi başkalarına bırakmayın...

— O zaman yalnız beni götür, diye konuştu Kta yalvaran bir sesle.

Kurt hiç ses çıkarmadan başını salladı. Kta:

— Kurt, unutma ki Elas’lar seni yeniden görmek isliyorlar... diye konuştu.

— Bunu asla unutmayacağım Kta...

Kurt, hizmetçi kızı kolundan tutup hızla oradan uzaklaştılar.

Kapının önüne geldiklerinde Kurt birden durakladı:

— Ümit ederim ki doğruyu söylemiş olasın Pai, diye konuştu. Aksi takdirde onu benden önce başkaları bulacak olurlarsa hayatı için hiçbir garanti veremem...

— Söylediklerim doğrudur, dedi Pia.

Elindeki ışın tabancasıyla tapınağın kapısının kilidine nişan alıp ateş ederek onu parçalayan Kurt içeri daldı ve taş merdivenlerden yukarı doğru

çıkmaya başladı. Nefan’ın kutsal ateşinden yayılan ışık mermer basamaklarda altın yankılar bırakıyordu. Pai çok bitkin düşmüş, adım atacak hali kalmamıştı. Kurt, onu koluna girip taşıyordu.

Mabedin büyük holünde durdular. Bronzdan yapılmış büyük çanakla kutsal ateş yanıytfr, alevleri kubbeye doğru metrelerce yükseliyordu. Dev ateşin çıkardığı çıtırtılar ayak seslerinin duyulmasını engelliyordu. Alevlerden mabedin öteki tarafı görülmüyordu. Djan’ın varlığını belirleyen şey, Fan'ın şerefine yanan kutsal alevden daha parlak olan ışın tabancasından çıkan ışık oldu.

— İnsan!

Pai çığlık alınca, Kurt onu yana itli. Daha önce neredeyse onu ölüme mahkûm edecek olan yaşlı rahip, arkasında diğer rahiplerle birlikte ona bakıyorlardı. Kurt iki adım geri çekildi. Korku içinde mabedin karanlık köşelerine baktı.

— Kurt!

Djan’ın kendisini çağıran sesinin geldiği tarafa doğru ağır ağır döndü Kurt. Onun silahının üzerine çevrili olduğunu gayet iyi biliyordu.

Djan karanlıklar arasından çıkarak ışıklı yere doğru iki adım attı. Sarı saçları ışıkta altın gibi parlıyordu. Elinde silahı, üzerinde Hananlı subay üniforması vardı. Kurt onu bu kıyafet içinde hiç görmemişti. Yeşil pırıltılı, sentetik kumaştan yapılmış bir üniformaydı bu.

— Geri döneceğini biliyordum, diye konuştu Djan.

Kurt silahını yere atıp ellerini havaya kaldırdı:

— Seni kurtarmaya geldim, diye konuştu Kurt. Her şey için artık çok geç. Djan çok kan aktı, benimle gel...

— Ne?.. Beni affettin mi? Elas’lar da beni affettiler mi?.. Kendileri gelemedikleri için seni gönderdiler demek. Onlar buradan korkarlar. Pai... Utanmalısın Pai...

Pai diz çöküp hıçkırmaya başladı:

— Beni affet Methi... Affet beni...

Djan bakışlarını tekrar Kurt’a çevirip sordu:

— Shan t’Tefur ne oldu?

— Öldü!..

Bu cevap karşısında Djan en ufak bir üzüntü belirtisi göstermemişti.

— Onunla mantıklı konuşmam mümkün olmadı, diye konuştu. Çok hayalperestti. Onu durdurmak için çok çalıştım ama başaramadım. Öğrendiğime göre Nefan’lı İndralar, İndresul Methisi tarafına geçmişler...

— Nefan’ı kurtarmak için, diye konuştu Kurt.

— Kurtarabilecekler mi?

— En azından bir ümit var...

— Onları beni dinlemeye zorlayabilirdin. Bunun için silahlarım vardı onları kullanabilirdim.

— Bunu yapmadığın için sana minnettarım.

— Sen bu saldırıyı bana güvendiğin için engellemedin, değil mi Kurt?

— Senin, sana bağlı olan kimselere karşı olan sorumluluk duygularını çok iyi biliyorum. Buradan gitmene de yardımcı olacağım. Dağlardaki köylerde sana yardımcı olacak kimseler buluruz. Daha sonra Ylith ile barış anlaşması yaparsın...

Djan üzgün nazarlarla Kurt'a baktı:

— Ylith buna izin vermez, Elas’lar da... diye söylendi.

— Bırak, sana yardım edeyim...

Djan hâlâ elinde tuttuğu silahını indirdi, enerjsini kesti sonra yanındakilere çekilmelerini işaret etti:

— Gidin, Pai’yi de emniyete alın...

Muhafızlardan bazıları itiraz edecek oldular. Bunlardan biri t'Senife idi:

— Seni onunla yalnız bırakamayız, dedi.

— Gidin!., diye tekrarladı Djan.

Adamlarının buna uymadıklarını görünce, elini Kurt'a uzattı ve onunla birlikte kapıya doğru yürümeye başladı. Rahipler saygıyla kenara çekilip kendisine yol açtılar. Tam bu sırada bir gölge Djan'a doğru atıldı. Işıkta bir kılıcın parladığı görüldü. Bu Lhe t'Nethim idi. Kurt kendisini engellemek istedi. Bu sırada iki muhafız birden onun üzerine atıldılar. Kılıçlar inip kalktı bir süre ve Lhe t'Nethim kanlar içinde merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Kurt dizlerinin üzerinde doğrulup Djan'a baktı. Kılıç kalbine çok yakın bir yerden göğsüne saplanmıştı. Djan ellerini Kurt'a doğru uzattı, bir şeyler söylemek istedi sonra bakışları birden donuklaştı ve elleri iki yana düştü.

Kurt onun kanlı vücudunu kollarına aldı ve kucakladı. Sonra ağır adımlarla yürümeye başladı. Arkasından boğuk bir ses yükseldi:

— Bırak onu!..

Kurt, her an için bir Sufaki hançerinin sırtına saplanabileceğim bile bile yoluna devam etti. Kucaklarında Djan'ın kanlı vücudu vardı. Kulakları sağır eden bir çan sesi, Pai'nın hıçkırıklarını bastırmıştı. Kurt diz çöküp Djan'ın kanlı cesedini göğsüne bastırdı. Genç bir rahip onun yanma diz çöktü ve ellerini uzattı:

— İnsan, lütfen bırak da onu kutsal mabetten uzaklaştırayım... dedi.

Kurt öfkeli gözlerle rahibe bakarak haykırdı:

— Kutsal mabedinizi mi kirletiyor o?.. O isteseydi, Ome Sin'in etrafındaki bütün canlıları bir anda yok edebilirdi, ama o hiç kimseyi öldürmedi...

— İnsan, dedi t'Senife onun yanında diz çökerken. İnsan, onu rahiplere ver, onlar Djan'ın şerefine uygun hareket edeceklerdir...

Kurt, Sufaki’nin çekik gözlerine baktı. Bu gözlerden derin bir teessür okunuyordu ve bakışlarda güven vardı. Djan’ın cesedini rahiplere teslim etti. Rahipler onu alıp götürürlerken Kurt içinde tarifsiz bir acı duymuştu. Bu dünyadaki tek insanı yitirmişti. Sonra kendini toparladı, yerde hıçkıra hıçkıra ağlayan Pai’yi kolundan tutup kaldırdı ve t’Senife’ye teslim etti:

— Benimle gelin, dedi. İndra’lar size bir şey yapmayacaklardır. Savaş bitti artık!..

Geniş merdivenlerden inip mabetten dışarı çıktılar. Bu sırada onları durdurmak isteyen İndra’lara Kurt engel oldu. Bunlardan biri t’Nechis’ti. Kurt ona, durumu kısaca anlattı. t’Nechis onu saygıyla dinledikten sonra adamlarına Pai ile tSenife’yi serbest bırakmaları için emir verdi. Sonra Kurt’a döndü:

— Kta duvarın dibinde yatıyor, dedi.

Kurt, Kta’yı İsulan’ın adamlarının yanında buldu. Sağ bacağını sarmışlardı. Kta kendisine sevinç dolu gözlerle baktı. Sonra onu öyle üstü başı kanlar içinde görünce gözlerindeki sevinç bir anda endişeye dönüverdi. Kurt durumu açıklamakta yarar gördü:

— Djan öldü, dedi.

— Sen yaralı mısın?..

— Hayır, diye başını salladı Kurt, sonra beraberindekileri işaretle: Bunlar, Djan’ın özel muhafızlarıydı. Cesaretleriyle saygı görmeyi hak ettiler, dedi.

Kta bir an onları düzdükten sonra başıyla selamladı!

— t’Senife bize yardımcı ol. Halkının bize inanacağı zamana kadar bizim yanımızda ol. Aramızdaki sorunlar artık çözülmelidir, dedi.

Methi’nin ölüm haberi bütün Nefan'a yayılmıştı.

Bu sırada kalabalığın arasından kendine zorla yol açıv ilerlemekte olan birisini gördüler. Toj t’Isulan:

— Bu Bel t’Osanef, dedi.

Bel yalnız değildi. Beraberinde en yaşlı ve en ileri gelen ailelerin fertleri de vardı. Kta elini kaldırdı. Bel yanına yaklaştığında:

— Methi'nin öldüğü doğru mu Kta? diye sordu.

— Evet, dedi Kta. Ancak hesapta bu yoktu. Lütfen benimle Afen'e gelin. Sizlerin emniyetini temin edebilirim.

— Bunu onlara ben de garanti ettim, diye konuştu Bel.

— Onlar seni dinlerler, diye konuştu Kta. Indra'ların kanun yapmaya nasıl alışkanlıkları varsa, bizlerin de uymaya alışkanlığımız vardır. Bu kez karar bizim lehimize çıkmalıdır. O zaman senin tavsiyelerini kabul ederler...

— Şayet sizi esir etmiş olsak, İndresul çevresinden bazıları bundan çok memnun olurlar. Ama biz bunu asla yapmayacağız. Biz hep birlikte, bir tek şehir olarak Ylith Methi'nin karşısına çıkacağız...

— Biz teslim olmak için birleşeceksek, çarpışmaya da razıyız, dedi yaşlı Sufaki'lerden biri.

O anda Kurt'un aklına Afen'deki silahlar geldi. Hızla Afen'e doğru koşmaya başladı. Savaş alanını ve iç avluyu geçtikten sonra Afen'e daldı. İçeride ve dışarıda bulunan muhafızlar onu tanıdıklarından kendisine engel olmamışlardı. Methi'nin holünde nöbet tutan muhafızlara oradan uzaklaşmalarını emrederken kılıcı elindeydi.

— Çabuk t'Elas'ı buraya çağırın, diye seslendi onlardan biri sonra heyecanla ilave etti: t'Morgan çıldırmış deyin ona...

Kurt, Djan'ın dairesine girip kapıyı sürgüledikten sonra odada ne varsa kapının arkasına yığdı. Sonra tarifsiz bir yorgunluk içinde olduğu yere yığıldı. Bu sırada kapı vurulmaya başladı. Dışarıdan sesler geliyordu. Kurt bu sesler arasından Kta'nın, Bel'in hatta Pai'nin seslerini açıkça seçebildi. Hepsi, herkes kapıyı açması için kendisine yalvarıyorlardı. Bu ara Kta'nın bağırışı kulağına geldi:

— Orada ne yapıyorsun Kurt?.. Niyetin nedir senin?..

Sufaki'lerden biri de yüksek sesle bağırıyordu:

— Orada İndresul filosunu yok edebilecek silahlar var. Eğer onları kullanıp şehrimizi kurtarmazsan sana lânet olsun!..

— Gidin başımdan, beni rahat bırakın!., diye haykırdı Kurt.

Sonra kapının önündeki bağırışlar ve sesler yavaş yavaş kesildi. Bir sandalyenin üzerinde oturan Kurt kendinden geçti. Günün ilk ışıkları pencereden yüzüne geldiğinde gözlerini açabildi. Deliksiz bir uyku uyuduğunu fark etmişti.

Ayağa kalkıp silahların bulunduğu odaya daldı. Hassas sensorları, kumanda cihazlarını parçaladı. Bu sırada kapıdan ayrılmadan kendisini bekleyen Pai'nın sesi kulağına geldi:

— Lord Kurt ne yapıyorsunuz orada?..

Kurt bir cevap vermedi. Tahribatın yeterli olup olmadığını bir kez daha gözden geçirdikten sonra kapıyı açtı, dışarı çıktı. Pai hâlâ orada kendisini beklemekteydi.

— Seni tehdit ettiler mi, diye sordu ona.

— Hayır Lord Kurt...

— Gel benimle, dedi Kurt.

— Ben Methi'nin hizmetçisiyim Afen'den ayrılamam...

— Huzur tam olarak kurulmadan buna imkân yok

— Pai. Onun için Elas'ta bizim misafirimiz olmanı istiyorum...

Birlikte merdivenlerden inip Elas'ın yolunu tuttular...

Rmay'a girdiklerinde Kta, Nym'in eski yerinde oturuyordu. Kurt'u görünce ayağa kalktı. Yüzünde tarifsiz bir mutluluk ifadesi vardı. Yanında Bel, Aimu ve bir yabancı ile Vel t'Elas oturmaktaydılar.

— Artık Afen'de barışı tehdit eden silahlar yok. Bunu Methi'ne söyleyebilirsin Vel t'Elas, diye konuştu Kurt.

— Ne yapmak istediğini Ylith Methi'ye anlattım, dedi Kta. Yanındaki Pai t'Efere değil mi?..

— Ona geçici bir yer gerekliydi. Elas'ın onu misafir edeceğini umarım, diye konuştu Kurt.

— Elas'lar için bu bir şereftir, dedi Kta. Sonra gülümseyen gözlerle arkadaşına baktı: Kurt, haydi yıkan üzerini değiştir ve yanımıza gel... Önemli görüşmelerimiz olacak...

Kurt merdivenleri çıkarken Kta arkasından yetişti, onu kolundan tuttu:

— Benim dostum, benim kardeşim... diye konuştu. Çok büyük bir iş başardın. Biz aşağıda çok güç problemlerin çözümüyle uğraşıyoruz. Methi, tüm sorunların çözümüne kadar Nefan'da kalacağına dair bize söz verdi. Burada oturup görüştükten sonra limana gidip ona kararımızı bildireceğiz. Her İndresul ailesi şu anda Nefan'daki akrabalarının yanında. Tüm Sufaki aileleri de indra ailelerinin yanındalar. Verilecek kararlar müşterek alınacak.

— t'Nethim'in ailesini ziyaret etmeliyim, diye konuştu Kurt.

— Ben o işi hallettim, dedi Kta. Şimdi sen Elas'lara lâzımsın. Ylith Methi senin neler yaptığını öğrenince seninle konuşmak isteyecektir. Ocağın sorunlarını tam olarak bilmeden ona ne anlatırsın?..

Bu sırada Bel de yanlarına gelmişti:

— Sen istersen onunla ilgilen Kta, dedi. Biz ocağın huzuru için çalışırız. Belki de İndresul'lu Lord ile konuşacak müşterek bir konu bulabiliriz. Bu arada Aimu da bize çay servisi yapar...

Kta bakışlarını Bel'e çevirdi ve başıyla onu selamladı. Sonra Kurt'un koluna girdi. Bakışları kadar yumuşak bir sesle:

— Gel, dedi. Artık kendi evindesin sevgili kardeşim benim...

Ve beraberce merdivenleri ağır ağır çıkmaya koyuldular.